บทเพลงพื้นบ้านของชาวทาจิกในวัฒนธรรมดนตรีชิวสือ มณฑลซินเจียง

XIAOYING HE

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาดนตรีและการแสดง

คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

บทเพลงพื้นบ้านของชาวทาจิกในวัฒนธรรมดนตรีชิวสือ มณฑลซินเจียง

XIAOYING HE

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดนตรีและการแสดง
คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา
2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

Folk Songs of the Tajik People in the Qiuci Musical Culture of Xinjiang Province

XIAOYING HE

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF

THE REQUIREMENTS FOR MASTER DEGREE OF FINE AND APPLIED ART

IN MUSIC AND PERFORMING ARTS

FACULTY OF MUSIC AND PERFORMING ARTS

BURAPHA UNIVERSITY

2024

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ XIAOYING HE ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีและการแสดง ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....
(ดร.ธนะรัชต์ อนุกูล)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ชัย ปิฎกรัชต์)

..... กรรมการ
(ดร.ธนะรัชต์ อนุกูล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ)

..... คณบดีคณะดนตรีและการแสดง
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รณชัย รัตนเศรษฐ)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีและการแสดง ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทวัส แจ้งเอี่ยม)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

64910043: สาขาวิชา: ดนตรีและการแสดง; ศป.ม. (ดนตรีและการแสดง)
คำสำคัญ: ชิวฉือ, วัฒนธรรมชิวฉือ, เพลงพื้นบ้านซินเจียง, ชาวทาจิกในซินเจียง

XIAOYING HE : บทเพลงพื้นบ้านของชาวทาจิกในวัฒนธรรมดนตรีชิวสือ มณฑลซินเจียง. (Folk Songs of the Tajik People in the Qiuci Musical Culture of Xinjiang Province) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ธนะรัชต์ อนุกูล ปี พ.ศ. 2567.

งานวิจัยนี้ใช้เปียโนและเครื่องดนตรีพื้นบ้านของชาวทาจิกเช่นกลองมือ ดูทาร์ และเครื่องดนตรีอื่น ๆ ดำเนินการสร้างสรรค์การแสดงเชิงนวัตกรรมเพื่อแสดงให้เห็นถึงรูปแบบดนตรีพื้นบ้านของทาจิกในวัฒนธรรมชิวฉือ มณฑลซินเจียง งานวิจัยนี้เริ่มต้นจากการสำรวจภาคสนาม ณ เขตปกครองตนเองชนชาติทาจิก มณฑลซินเจียง โดยรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับดนตรีพื้นบ้าน ข้อมูลศิลปินเร่อวาผู้ในท้องถิ่น ตลอดจนศิลปินของการแสดงพื้นบ้าน นอกจากนี้ยังรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างละเอียดเกี่ยวกับดนตรีพื้นบ้านทาจิกิสถานเช่น ขลุ่ยอินทรีย์ กลองมือ เร่วาผู่และเครื่องดนตรีอื่น ๆ หลังจากผ่านเวลา 2 ปี จากข้อมูลที่ได้จากการสำรวจภาคสนาม ผู้วิจัยได้เชิญศิลปินเต้นรำและศิลปินการแสดงดนตรีซินเจียงให้มีส่วนร่วมและสร้างสรรค์ ตลอดจนจัดทำเป็นทฤษฎีและคำแนะนำ ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยยังได้เชิญผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ให้มาเข้าร่วมในการสัมภาษณ์และแบบสอบถาม เพื่อเป็นพื้นฐานทางทฤษฎีที่มั่นคงสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ในที่สุด ผลงานวิจัยได้ถูกสร้างขึ้นจากการผสมผสานข้อมูลการวิจัยอย่างรอบด้านและความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

ผลงานสร้างสรรค์ครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงการบูรณาการดนตรีชาติพันธุ์ดั้งเดิมและรูปแบบการแสดงร่วมสมัย เพื่อให้แน่ใจว่าคุณค่าด้านการประยุกต์ใช้เครื่องดนตรีกลุ่มชาติพันธุ์ในดนตรีร่วมสมัยนั้นได้รับการแสดงศักยภาพอย่างสูงสุด สิ่งนี้จะสามารถส่งเสริมให้เครื่องดนตรีพื้นบ้านและวัฒนธรรมสืบทอดได้อย่างราบรื่นยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถส่งเสริมการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและความก้าวหน้าของวัฒนธรรมที่หลากหลายของชาติได้อย่างแท้จริงอีกด้วย

64910043: MAJOR: MUSIC AND PERFORMING ARTS; M.F.A. (MUSIC AND PERFORMING ARTS)
KEYWORDS: Qiuci, Qiuci Culture, Xinjing Folksong, Xinjiang Tajik

XIAOYING HE : FOLK SONGS OF THE TAJIK PEOPLE IN THE QIUCI MUSICAL CULTURE OF XINJIANG PROVINCE. ADVISORY COMMITTEE: TANARAT ANUKUL, Ph.D. 2024.

This creation uses piano and Xinjiang Tajik folk instruments such as tabla and Dutar to perform innovative performances to reflect the forms of Tajik folk music in Xinjiang's Qiuci music culture. This research starts from the field study in Xinjiang's Tajik Autonomous County, collecting local folk music materials, and collecting data from local folk Rewap performing artists and folk performers. In addition, detailed data collection and analysis were made on Tajik folk instruments, such as eagle flute, tabla, Rewap, etc. After two years, according to the investigation data, Xinjiang dance artists and music performers were invited to participate in the creation, and theoretical guidance was given. Meanwhile, experts and professors were invited to participate in interviews and questionnaires, which provided a solid theoretical foundation for this research. Finally, combined with multi-directional research data and expert opinions, the research works are created.

The creation of this work is to demonstrate the integration of traditional folk music and contemporary performance forms, to ensure that the practical application value of folk Musical Instruments in contemporary music is maximized, so as to better promote the smooth inheritance of folk Musical Instruments and their culture, and truly promote the continuous development and progress of ethnic diversified culture.

กิตติกรรมประกาศ

ช่วงเวลาของการสำรวจและศึกษาได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว และกำลังจะจบลงโดยไม่รู้ตัว เมื่อมองย้อนกลับไป ผู้วิจัยมีทั้งความคาดหวังและความสับสน ตลอดเส้นทางนี้ผู้วิจัยมีคนมากมายที่อยากจะขอบคุณ และผู้วิจัยอยากจะขอบคุณจากใจจริงอีกครั้งหนึ่ง

ผู้วิจัยอยากจะขอบคุณอาจารย์ทุกท่านสำหรับความต้องการความก้าวหน้าต่อหัวข้อวิจัยนี้ และให้ความสนใจกับความต้องการในการสร้างสรรค์ดนตรีร่วมสมัยและการสร้างสรรค์ดนตรีของกลุ่มชาติพันธุ์ ทำให้ผู้วิจัยสามารถผสมผสานความเป็นจริงเข้ากับการศึกษาและงานวิจัยทั้งหมด นอกจากนี้ยังทำให้ทิศทางในการวิจัยของผู้วิจัยชัดเจนมากยิ่งขึ้นอีกด้วย ขอบคุณอาจารย์สำหรับคำแนะนำในการเขียนวิทยานิพนธ์ การเลือกวารสารและการส่งบทความเพื่อเผยแพร่ นอกจากนี้ในช่วงระหว่างการศึกษาตลอด 3 ปีของการศึกษา อาจารย์ยังอดทนและเอาใจใส่ฉันอย่างมาก ขอขอบพระคุณทุกท่านจากใจจริง

ขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตั้งแต่การเลือกหัวข้อในช่วงต้น แนวคิดวิธีการและการเขียนวิทยานิพนธ์ จนถึงร่างสุดท้ายของวิทยานิพนธ์ ทุกขั้นตอนล้วนสำเร็จภายใต้คำแนะนำอย่างรอบด้านของอาจารย์ อาจารย์ได้ให้แรงบันดาลใจและข้อเสนอแนะมากมาย ความเคร่งครัด ทักษะการวิจัยอันลึกซึ้ง และความละเอียดรอบคอบของอาจารย์ในระหว่างการเขียนวิทยานิพนธ์ ซึ่งอาจารย์มักจะให้ความคิดเห็นที่มีค่าต่อการศึกษาและมีประโยชน์ต่อผู้วิจัยอย่างมาก อาจารย์ทุกท่านมีความอ่อนโยนและอดทน นอกจากนี้ยังให้ความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยมากมายทั้งในด้านการเรียนและการใช้ชีวิต ผู้วิจัยขอบคุณทุกท่านจากใจจริง

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย ผู้วิจัยรู้สึกเป็นเกียรติและโชคดีมากที่ได้มาศึกษาในคณะดนตรีและการแสดงนี้ ทีมงานขนาดใหญ่นี้ได้ให้การสนับสนุนด้านเทคนิคและวิชาการที่ดีทำให้การพัฒนาวิทยานิพนธ์เป็นไปอย่างราบรื่น และให้ตัวอย่างที่ดีแก่ผู้วิจัยในกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล นอกจากนี้ยังขอขอบคุณทีมนักแปลที่อยู่เคียงข้างผู้วิจัยตลอดหลายปีที่ผ่านมานี้ ขอบคุณที่คอยช่วยเหลือด้านการศึกษาบนหนทางของการศึกษามาโดยตลอด และให้ที่พึ่งพิงแก่ผู้วิจัยเสมอขณะที่ศึกษายังต่างประเทศ ผู้วิจัยขออวยพรให้อาจารย์และทีมนักแปลที่อยู่เคียงข้างผู้วิจัยเสมอมามีสุขภาพที่ดีและมีความปลอดภัยตลอดไป

XIAOYING HE

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... จ

กิตติกรรมประกาศ ..... ฉ

สารบัญ ..... ช

สารบัญตาราง ..... ฎ

สารบัญภาพ ..... ฎ

บทที่ 1 บทนำ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย 2

ขอบเขตของการวิจัย 3

เงื่อนไขของการวิจัย 4

กรอบแนวคิดในการวิจัย 4

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย 5

นิยามศัพท์เฉพาะ 5

บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม 7

ภาพรวมของชิวฉือ 7

1. ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ชิวฉือ 7

2. ที่มาของดนตรีและการเต้นรำชิวฉือ 7

3. วัฒนธรรมชิวฉือ 8

วัฒนธรรมการแสดงของชาวทาจิก 10

1. การแสดงพื้นเมือง 10

2. พิธีการแสดง 11
3. กิจกรรมความบันเทิง 14
การบูรณาการและการพัฒนาดนตรีตะวันตกและดนตรีพื้นบ้าน 15
การบรรเลงเปียโนประกอบการแสดง 17
1. ข้อกำหนดของการปรับปรุง 17
2. ปรับปรุงระดับการแสดงเปียโนและความสามารถในการแสดงสด 17
3. พัฒนาความสามารถในการปรับตัว 17
4. ปรับปรุงคุณภาพจิตใจของนักดนตรี 17
5. เพิ่มความรู้ด้านการสร้างสรรค์และความสามารถด้านนวัตกรรม 18
6. เข้าใจความเป็นชาติของการเต้นรำและการบรรเลงเพลง 18
7. การปรับจังหวะให้เข้ากับท่าเต้น 19
8. ค้นคว้าเทคนิคในด้านการบรรเลงเปียโนประกอบการเต้น 19
ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย 23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 25
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย 28
การรวบรวมข้อมูล 28
1. ศึกษาข้อมูลจากหนังสือ ตำรา งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง 28
2. ศึกษาจากแหล่งข้อมูลออนไลน์ 28
3. ศึกษาข้อมูลจากวีดีโอหรือเทปบันทึกการแสดง 28
วิธีการที่ใช้ในการวิจัย (Study Design) 28
1. การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant/Observation) 28
2. การสัมภาษณ์ (Interview) 29
3. การบันทึกวีดีโอ 29
4. การฝึกซ้อม 30

5. การทำงานร่วมกับบุคคลข้อมูลอื่น ๆ 30
เครื่องมือวิจัย 31
1. แบบสัมภาษณ์ 31
2. แบบสอบถามผู้รับชมการแสดง 31
3. การสร้างสรรค์และการนำเสนอ 31
แนวคิดและแผนการสร้างสรรค์ผลงาน 31
1. แนวคิด (Concept & Idea) 31
2. โครงสร้างผลงาน (Performance Structure) 32
3. องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ 32
4. นักแสดง Dance 32
5. ดนตรี Music 33
6. องค์ประกอบอื่น ๆ 33
ผลงานในจินตภาพ 33
การวิเคราะห์ข้อมูล 35
1. วัฒนธรรมดนตรีชิวฉือในมณฑลซินเจียง 35
2. บทเพลงประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองจากวัฒนธรรมชิวฉือในมณฑลซินเจียง 37
บทที่ 4 อัตลักษณ์วัฒนธรรมดนตรีชิวฉือ มณฑลซินเจียง 40
ดนตรีชิวฉือ 40
1. ประเภทของเครื่องดนตรีชิวฉือ 40
2. การประยุกต์ใช้เครื่องดนตรีชิวฉือ 41
ดนตรีชิวฉือ 41
1. รูปแบบการแสดงดนตรีชิวฉือ 41
2. รูปแบบเพลงในดนตรีสำหรับเทศกาลของชิวฉือ 43
เอกลักษณ์ของดนตรีชิวฉือ 44

1. จังหวะและพลังของการแสดงของเครื่องดนตรี 44
ดนตรีทาจิก 45
1. ดนตรีทาจิกเป็นส่วนหนึ่งของดนตรีชิวฉือโบราณ 45
2. การแบ่งประเภทการแสดงดนตรีชนชาติทาจิก 45
บทที่ 5 การสร้างสรรค์บทเพลงพื้นบ้านของชาวทาจิกในวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือ มณฑลซินเจียง 49
จินตภาพของการสร้างสรรค์ 49
แนวคิดการสร้างสรรค์ผลงาน 49
กระบวนการสร้างสรรค์ 50
ผลงานเพลง 50
การวิเคราะห์ผลงาน 54
1. ท่อนหลักที่หนึ่ง 54
2. ท่อนหลักที่สอง 55
3. ท่อนหลักที่สาม 56
บทที่ 6 สรุป การอภิปรายและข้อเสนอแนะ 58
สรุปผลการวิจัย 58
อภิปรายผลการวิจัย 59
ข้อเสนอแนะ 59
บรรณานุกรม 61
ภาคผนวก 63
ภาคผนวก ก 64
ภาคผนวก ข 69
ประวัติย่อของผู้วิจัย 80

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 3-1 30

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1-1 ภาพกรอบแนวคิดของการวิจัย 5

ภาพที่ 2-1 การวิเคราะห์ลักษณะเด่นทางศิลปะของการจำลองการเต้นรำในดนตรีและการเต้นรำ ของชิวฉือ 12

ภาพที่ 2-2 การวิเคราะห์ลักษณะเด่นทางศิลปะของการจำลองการเต้นรำในดนตรีและการเต้นรำของชิวฉือ 12

ภาพที่ 2-3 ชิวฉือบนที่ราบสูงตะวันตก 13

ภาพที่ 2-4 ชิวฉือบนที่ราบสูงตะวันตก 14

ภาพที่ 2-5 โครงสร้างส่วนที่ 1 ของเพลงพื้นบ้าน “กู่ลีปี้ถ่า” 21

ภาพที่ 2-6 โครงสร้างส่วนที่ 2 ของเพลงพื้นบ้าน “กู่ลีปี้ถ่า” 21

ภาพที่ 2-7 โครงสร้างส่วนที่ 3 ของเพลงพื้นบ้าน “กู่ลีปี้ถ่า” 22

ภาพที่ 3-1 การแสดงร่วมกันของเปียโนเครื่องดนตรีตะวันตกและเครื่องดนตรีพื้นบ้านของมองโกเลีย 33

ภาพที่ 3-2 ฉากการแสดงร่วมกันของบนเวทีของเปียโนเครื่องดนตรีตะวันตก ขลุ่ยเซียว และพิณสี่สาย 34

ภาพที่ 3-3 ภาพการแสดงร่วมกันบนเวทีของเปียโนตะวันตกและเครื่องดนตรีพื้นบ้านของจีน เอ้อหู และกู่เจิ้ง 35

ภาพที่ 3-4 โน้ตเพลง “ปาร์มี” 38

ภาพที่ 3-5 QR Code สำหรับรับชมการแสดง 39

ภาพที่ 5-1 NO.1 51

ภาพที่ 5-2 NO.1 51

ภาพที่ 5-3 NO.2 52

ภาพที่ 5-4 NO.2 52

ภาพที่ 5-5 NO.3 53
ภาพที่ 5-6 NO.3 53
ภาพที่ 5-7 ภาพระหว่างการแสดง 54
ภาพที่ 5-8 ภาพระหว่างการแสดง 55
ภาพที่ 5-9 ภาพระหว่างการแสดง 56

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ซินเจียงตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศจีน ที่มีอาณาเขตอันกว้างขวาง ซึ่งได้สร้างความอิสระให้แก่ชาวซินเจียงให้สามารถร้องเพลงและเต้นรำได้ ในฐานะที่เป็นดนตรีซินเจียงที่มีเอกลักษณ์และแปลกใหม่ จึงเป็นดนตรีของชนกลุ่มน้อยซินเจียงที่มีความโดดเด่นมากที่สุด ซึ่งได้สืบทอดประเพณีทางศิลปะของดนตรีชิวฉือและดนตรีเกาชางโบราณ และยังคงรักษาอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ที่เข้มแข็ง ด้วยชีวิตของผู้คนที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพลงพื้นบ้านที่เป็นตัวแทนได้แก่ เพลงพื้นบ้านทาจิกิสถาน ที่ได้สืบทอดท่วงทำนองอันเป็นอัตลักษณ์ของดนตรีชิวฉือโบราณ และยังแสดงเพลงให้แก่ผู้ที่ชื่นชอบอย่างลึกซึ้ง

เพลงพื้นบ้านของชาวทาจิกซินเจียงเป็นส่วนหนึ่งของดนตรีชิวฉือโบราณในภูมิภาคคัชการ์ของซินเจียง ชิวฉือมีต้นกำเนิดจากอาณาจักรชิวฉือโบราณ ด้วยการพัฒนาทางเศรษฐกิจของอาณาจักรชิวฉือ ดนตรีชิวฉือจึงค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น โดยมีทั้งการร้องเพลง การเต้นรำ ละครและอื่น ๆ จังหวะของดนตรีถูกแบ่งออกเป็นการบรรเลงแบบวงดนตรี การบรรเลงประสานเสียง และการบรรเลงเดี่ยว การเต้นรำยังแบ่งออกเป็นการเต้นรำแบบเดี่ยวและการเต้นรำแบบกลุ่มซึ่งมีรูปแบบที่แตกต่างกัน การเลียนแบบภาพสัญลักษณ์ของสัตว์ต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงรูปแบบการร้องเพลงและการเต้นรำของชาวทาจิกซินเจียงได้อย่างยอดเยี่ยม (Sun, 2019)

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยกำลังวางแผนที่จะนำเปียโนเครื่องดนตรีตะวันตกมารวมเข้ากับกลองมือทูเบอร์ (Tabour) และดูทาร์ (Dutar) เครื่องดนตรีพื้นบ้าน และนำมาผสมผสานเข้ากับการเต้นรำชิวฉือเพื่อทำการแสดงที่เป็นนวัตกรรมให้สมบูรณ์ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการตีความเพลงพื้นบ้านของซินเจียงให้หลากหลายมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการผสมผสานเครื่องดนตรีพื้นบ้านเข้ากับเครื่องดนตรีตะวันตก เพื่อให้ดนตรีแบบดั้งเดิมได้รับการยอมรับมากขึ้น ทั้งยังสามารถส่งเสริมการเผยแพร่และการพัฒนาดนตรีของกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศจีนให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย (Chu Mengxue, 2015, p.1)

ในกระบวนการสร้างความหลากหลายทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมดนตรีตะวันตกได้แทรกซึมเข้ามา การใช้เครื่องดนตรีตะวันตกในการแสดงดนตรีจีนได้กลายเป็นทิศทางที่สำคัญสำหรับนวัตกรรมและการพัฒนาดนตรีจีน เครื่องดนตรีตะวันตกเริ่มเข้ามาในประเทศจีน และมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาดนตรีชาติพันธุ์ของจีน ส่งเสริมความทันสมัยและการเปลี่ยนแปลงของดนตรีชาติ

พันธุ์จีนแบบดั้งเดิม เครื่องดนตรีตะวันตกเช่น เปียโนผสมผสานกับเทคนิคการแสดงดนตรีชาติพันธุ์ของจีน เอาส่วนที่ดีไปเติมเต็มส่วนที่ขาดตกบกพร่อง เพื่อให้สามารถถ่ายทอดความคิด อารมณ์ และสไตล์ดนตรีของงานได้ดียิ่งขึ้น และเพื่อปรับปรุงการแสดงออกทางศิลปะของเครื่องดนตรีตะวันตกในการแสดงดนตรีชาติพันธุ์จีน เปียโนเป็นตัวแทนของเครื่องดนตรีตะวันตก เปียโนมีขอบเขตเสียงที่กว้าง วิธีการแสดงออกมีความยืดหยุ่น สบาย ๆ มีเหตุผล สำหรับแนวเพลงที่มีจังหวะที่เปลี่ยนไป เปียโนสามารถแสดงความหมายแฝงทางศิลปะที่กล้าหาญได้ อย่างไรก็ตาม การผสมผสานเครื่องดนตรีตะวันตกเพื่อการแสดงดนตรีแบบดั้งเดิมนั้น ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก เช่น การผสมผสานระหว่างเปียโนและกลองมือ บุคลากร การปรับดนตรี จังหวะของเพลง ฯลฯ จะต้องได้รับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง หลังจากการปฏิบัติและนวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง จึงสามารถแสดงจุดแข็งของเครื่องดนตรีได้ (Li Yingying, 2021, pp. 1-2)

ในฐานะศิลปินซินเจียง ผู้วิจัยมีความภูมิใจมาก ซินเจียงเป็นบ้านเกิดของฉัน และเป็นแหล่งกำเนิดของเส้นทางสายไหมตั้งแต่สมัยโบราณ การก่อตัวของดนตรีชิวฉือมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับเส้นทางสายไหม ซึ่งเป็นผลผลิตที่หลากหลายจากการแลกเปลี่ยนและหลอมรวมวัฒนธรรมตะวันออกและตะวันตกบนเส้นทางสายไหม ชิวฉือได้ซึมซับองค์ประกอบทางดนตรีของอารยธรรมจงหยวน อารยธรรมอินเดีย อารยธรรมเปอร์เซีย และอารยธรรมกรีกอย่างกว้างขวาง และในที่สุดก็กลายเป็นดนตรีชิวฉือที่มีชื่อเสียงทั้งในและต่างประเทศ

เพื่อให้ดนตรีชิวฉือแบบดั้งเดิมและการเต้นรำมีรูปแบบการแสดงที่หลากหลายมากขึ้น ในผลงานชิ้นนี้ จะมีการบรรเลงเปียโนเป็นหลัก ควบคู่ไปกับกลองมือทูเบอร์ พร้อมกับการเต้นรำชิวฉือก้าวข้ามรูปแบบดั้งเดิมที่มีอยู่ นำเสนอการเต้นรำประกอบเพลงรูปแบบใหม่ ซึ่งไม่เพียงแต่เน้นไปที่การเรนเดอร์และการสร้างสรรค์ที่ดีขึ้นของการแสดงดนตรีอีกด้วย ประการที่สอง สามารถสร้างการแสดงที่หลากหลายได้ดีขึ้น ทำให้เครื่องดนตรีตะวันตกเปียโน เครื่องดนตรีชาติพันธุ์กลองมือ และการเต้นรำชิวฉือ เพื่อให้เกิดการผสมผสานทางเสน่ห์ของดนตรีและการเต้นรำ แสดงผลงานดนตรีและการเต้นรำชาติพันธุ์ที่มีลักษณะเฉพาะ เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าของงานดนตรีชาติพันธุ์ให้ทันต่อการพัฒนาของสมัยใหม่ (Xiong Xiaoyu, 2020, pp. 51-52)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์วัฒนธรรมดนตรีชิวฉือ มณฑลซินเจียง
2. เพื่อสร้างสรรค์บทเพลงพื้นบ้านของชาวทาจิกในวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือ มณฑลซินเจียง

ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อดำเนินการศึกษาเรื่อง “การแสดงเชิงนวัตกรรมโดยใช้เปียโนและกลองมือทูเบอร์ เพื่อแสดงออกถึงวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือซินเจียง” ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่

อำเภอทาจิก เมืองคัชการ์ มณฑลซินเจียง

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของดนตรีและการเต้นรำของเพลงพื้นบ้านทาจิกและดนตรีชิวฉือในอำเภอทาจิก เมืองคัชการ์ มณฑลซินเจียง

(1) ดนตรีและการเต้นรำชิวฉือ

1) การก่อตัวขึ้นของดนตรีชิวฉือ: ดนตรีชิวฉือเป็นการขยายตัวและการพัฒนาของดนตรีอินเดีย เป็นผลมาจากการเผยแพร่และการพัฒนาดนตรีอินเดียร่วมกับศาสนาในชิวฉือตามเส้นทางสายไหม ต่อมาได้เผยแพร่ไปยังที่ราบภาคกลาง รูปแบบดนตรีนี้ยังเป็นผลิตผลของการแลกเปลี่ยนและการบูรณาการของวัฒนธรรมตะวันออกและตะวันตกตามแนวเส้นทางสายไหม

2) เครื่องดนตรีของดนตรีชิวฉือ: ดนตรีชิวฉือซึมซับอัตลักษณ์ทางดนตรีของศาสนาพุทธนิกายเทียนจู่ และใช้เครื่องดนตรีเทียนจู่เป็นจำนวนมากเช่น พิณคงโหว ผีผ่า ขลุ่ย กลอง และเครื่องดนตรีอื่น ๆ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับดนตรีพุทธศาสนา

(2) อัตลักษณ์ทางดนตรี: ดนตรีชิวฉือเป็นส่วนขยายของดนตรีเปอร์เซีย บันไดเสียงทั้งบนและล่าง และยังมีความคล้ายคลึงหลายประการกับดนตรีเปอร์เซียอีกด้วย

(3) รูปแบบการแสดง: ด้านหน้าบรรเลงดนตรี ตามด้วยการเต้นรำ ขณะเดียวกันก็ประสานเสียงร่วมกับดนตรีพื้นเมืองกลองมือทูเบอร์ ซึ่งเป็นรูปแบบการแสดงดนตรีชิวฉือแบบคลาสสิก

(4) รูปแบบการแสดงร่วมสมัย: ค้นพบรูปแบบการแสดงเดี่ยวแบบดั้งเดิมของเครื่องดนตรีพื้นบ้าน โดยใช้เปียโนเครื่องดนตรีตะวันตก จับคู่กับเครื่องดนตรีพื้นบ้าน เพื่อสร้างสรรค์การแสดงอย่างสมบูรณ์

(5) แนวทางการสร้างสรรค์: ซินเจียงเป็นผลจากการบูรณาการความหลากหลายทางวัฒนธรรม การเต้นรำแบบซินเจียงเป็นการเต้นรำแบบชิวฉือโบราณ โดยแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของรูปแบบที่หลากหลายมาโดยตลอด การสร้างสรรค์ครั้งนี้อิงจากอัตลักษณ์เหล่านั้น โดยมีพื้นฐานมาจากสถานการณ์ปัจจุบัน บูรณาการเข้ากับแผนกลยุทธ์ใหม่ เพื่อเป็นข้อเสนอแนะที่เป็นไปได้สำหรับการสร้างสรรค์ดนตรีพื้นบ้านซินเจียงที่ยั่งยืน

(6) เพลง “ปาร์มี”: เพลงพื้นบ้านของชาวทาจิก ซึ่งเพลง “ปาร์มี” อยู่ในโหมดเพลงเดี่ยว

3. ขอบเขตด้านเวลา

เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 2022 - เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 2023

เงื่อนไขของการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการเกี่ยวกับ “การแสดงเชิงนวัตกรรมโดยใช้เปียโนและกลองมือทูเบอร์ เพื่อแสดงออกถึงวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือซินเจียง”

1. “ปาร์มี” เพลงพื้นบ้านของชาวทาจิก
2. การศึกษาจะอยู่ในรูปแบบของเปียโน กลองมือทูเบอร์และการเต้นรำประกอบ
3. การเต้นรำจะถูกทำให้สมบูรณ์โดยจับคู่กับการเต้นรำชิวฉือซินเจียง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปแบบการแสดงดนตรีที่เป็นนวัตกรรมสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมชิวฉือ เพลงซินเจียงในผลงานนำเสนอโดยดนตรีของชนกลุ่มน้อยซินเจียง ซึ่งได้สืบทอดดนตรีชิวฉือโบราณของซินเจียง ในงานวิจัยนี้ ได้ผสมผสานการเต้นรำทาจิกซินเจียงเข้ากับอัตลักษณ์ของดนตรีชิวฉือ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงผลงานการแสดงดนตรีชาติพันธุ์ซินเจียงร่วมสมัย ขณะเดียวกันยังอธิบายถึงรูปแบบการพัฒนาของวัฒนธรรมดนตรีร่วมสมัย และประยุกต์ใช้รูปแบบการแสดงที่แตกต่างกันของสองยุคสมัยนี้ การผสมผสานระหว่างสมัยโบราณกับสมัยใหม่ และการผสมผสานระหว่างเครื่องดนตรีของชนกลุ่มน้อยในซินเจียง เช่น กลองมือและเครื่องดนตรีตะวันออก – เปียโน นอกจากนี้ยังตีความผลงานการเต้นรำใหม่ด้วยเพลงประกอบของดนตรีชิวฉือ โดยสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบการแสดงดนตรีร่วมสมัยและใช้มุมมองสมัยใหม่ในการตีความดนตรีและการเต้นรำชิวฉือ เพื่อนวัตกรรมผลงานดนตรีแบบบูรณาการ “การแสดงเชิงนวัตกรรมโดยใช้เปียโนและกลองมือทูเบอร์ เพื่อแสดงออกถึงวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือซินเจียง”

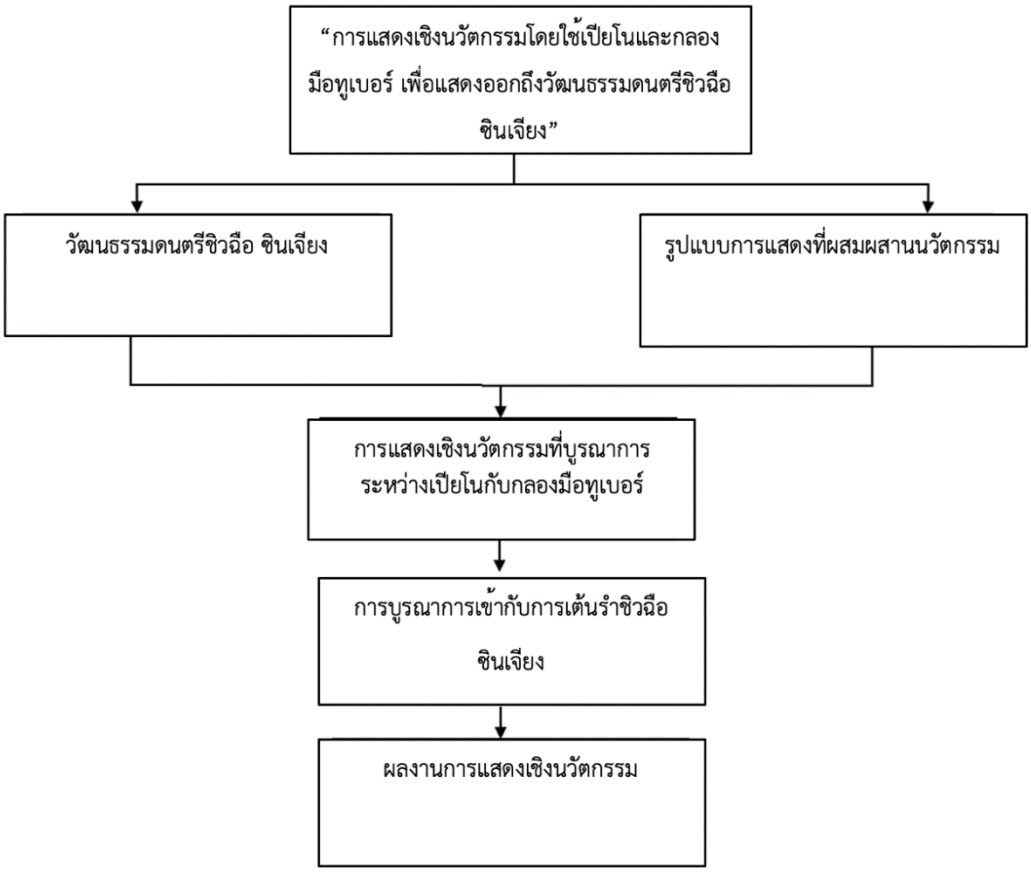

ภาพที่ 1-1 ภาพกรอบแนวคิดของการวิจัย (Xiaoying He, 2022)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบอัตลักษณ์วัฒนธรรมดนตรีชิวฉือ มณฑลซินเจียง
2. ได้ผลงานเพลงพื้นบ้านของชาวทาจิกในวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือ มณฑลซินเจียง

นิยามศัพท์เฉพาะ

“ปาร์มี” ชื่อย่อของเพลง “ปาร์มี”

ชิวฉือ ในงานวิจัยนี้อ่านว่า ชิวฉือ (qiu ci) แต่ในบทความอื่นอ่านว่า กุยฉือ (gui ci)

กลองต๋าโป เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า กลองมือซินเจียง เป็นเครื่องดนตรีประเภทตี โครงของมันทำจากไม้วอลนัท ผิวกลองทำจากหนังแกะหรือเปลือกไม้ ภายในมีห่วงเหล็กจำนวนนับไม่ถ้วน ทำให้มีเสียงที่คมชัดเมื่อตี เป็นเครื่องดนตรีที่นิยมใช้ในช่วงงานเฉลิมฉลองและเทศกาล

ดูทาร์ เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสาย ประกอบไปด้วยส่วนหัว ส่วนก้านและกล่องเสียงสะท้อน เครื่องดนตรีชนิดนี้ทำมาจากไม้มัลเบอร์รี่หรือไม้แอปริคอท เสียงของเครื่องดนตรีมีพลังและไพเราะ

ดนตรีและการเต้นรำชิวฉือ ดนตรีและการเต้นรำชิวฉือเป็นดนตรีพื้นบ้านและรูปแบบการเต้นรำที่มีเอกลักษณ์ของภูมิภาคชิวฉือ ซึ่งรูปแบบดนตรีและการเต้นรำที่มีอัตลักษณ์ของภูมิภาคชิวฉือที่ได้รับความนิยมในพื้นที่ชิวฉือในประเทศจีนโบราณในช่วงราชวงศ์เหนือใต้ของจีน การแสดงประกอบดนตรีชิวฉือ ร่วมกับท่าเต้นที่มีเสน่ห์และหลากหลาย โดยเนื้อหาของการเต้นรำประกอบด้วย ดนตรีและการเต้นรำตามประเพณีของชาติพันธุ์ซินเจียง ดนตรีและการเต้นรำแสดงถึงการแสวงหาสุนทรียภาพทางศิลปะของกลุ่มชาติพันธุ์ในท้องถิ่น และสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นอันเป็นเอกลักษณ์ของซินเจียง

นาฏศิลป์พื้นเมือง นาฏศิลป์พื้นเมืองของจีนหมายถึงรูปแบบนาฏศิลป์ของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน ในพื้นที่ซินเจียงจึงเรียกว่านาฏศิลป์พื้นเมืองซินเจียง ซึ่งการเต้นรำพื้นบ้านส่วนมากมีพื้นฐานมาจากการเต้นรำของกลุ่มชาติพันธุ์ในซินเจียง เช่น การเต้นรำของกลุ่มชาติพันธุ์อุยกูร์ – การเต้นรำซาหม่าและการเต้นรำเตาหลาง การเต้นรำของกลุ่มชาติพันธุ์คาซัก – เฮยโจ่วหม่า การเต้นรำของกลุ่มชาติพันธุ์มองโกล การเต้นรำของกลุ่มชาติพันธุ์ทาจิก และการเต้นรำของกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ซึ่งถือเป็นการเต้นรำของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในซินเจียง

กลุ่มชาติพันธุ์ทาจิก ซินเจียง ประเทศจีน กลุ่มชาติพันธุ์ทาจิก ซินเจียง หมายถึง กลุ่มชาติพันธุ์ทาจิกของเชื้อชาติยุโรปที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคเสินคู่เอ๋อร์ก้านของซินเจียง และพูดภาษาทาจิก พวกเขานับคือศาสนาอิสลาม (ในงานวิจัยนี้จะเรียกว่าชาวทาจิก)

การสร้างสรรค์บทเพลง เนื่องจากความต้องการทางวัตถุของสังคมยุคใหม่และความสะดวกสบายของชีวิตทางสังคม ทำให้เราไม่สามารถนิ่งสงบเพื่อคิดถึงสภาพแวดล้อมโดยรอบตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติกับผู้คน ในกระบวนการสร้างสรรค์บทเพลง ผู้วิจัยนึกถึงชีวิตของชาวทาจิก ชีวิตของผู้คนในถิ่นทุรกันดารที่น่าเคารพและเกรงขามของที่ราบสูงปาร์มี ที่ซึ่งมีอากาศเบาบาง ทิวทัศน์ที่งดงาม เป็นสถานที่ที่ใกล้เคียงกับ “พระเจ้า” ในภาษาทาจิกมากที่สุด สถานที่แห่งนั้นมีอากาศบริสุทธิ์และความเชื่อแบบมนุษยนิยมที่บริสุทธิ์ ชาวทาจิกเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่รักในชีวิตและเคารพธรรมชาติอย่างไร ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ เพลงประเภทนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อแสดงความชื่นชมและยกย่องต่อสภาพแวดล้อม รวมถึงความเชื่อทางมนุษยนิยมของชาวทาจิกในท้องถิ่น

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ภาพรวมของชิวฉือ

1. ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ชิวฉือ

ชิวฉือ ปัจจุบันตั้งอยู่ในอำเภอคู่เชอของเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ เป็นอาณาจักรขนาดใหญ่ในสามสิบหกอาณาจักรในภูมิภาคตะวันตกโบราณ ชิวฉือเป็นศูนย์กลางทางดนตรีซินเจียงที่ใหญ่ที่สุด มณฑลซินเจียง ครอบคลุมพื้นที่ 1.6 ล้านตารางกิโลเมตร ซึ่งเทือกเขาเทียนซานขนาดใหญ่นี้เป็นเทือกเขาที่ปิดกั้นความชื้นจากยูเรเซียและอากาศแห้ง แต่มีแอ่งน้ำปรากฏอยู่ตรงกลางของภูเขา จึงมีไอน้ำก่อตัวขึ้น และก่อตัวเป็นสิ่งที่เรียกว่า โอเอซิส “วัฒนธรรมโอเอซิส” ได้ปรากฏขึ้นจากสิ่งนี้ ด้วยความอุดมสมบูรณ์ของแหล่งน้ำ ชีวิตและการค้าของผู้คนจึงร่ำรวยมากขึ้น จึงเพิ่มการเชื่อมโยงทางการค้ากับโลกภายนอกและอารยธรรมเส้นทางสายไหมโบราณ ซึ่งเป็นการเปิดการเชื่อมโยงระหว่างซินเจียงกับทวีปเอเชีย (Boeing, 2017)

ด้วยการพัฒนาทางการค้า ดนตรีชิวฉือจึงค่อย ๆ ได้รับความนิยม ชาวชิวฉือที่อาศัยอยู่ในโอเอซิส ชื่นชอบการร้องเพลงและเต้นรำ มีบันทึกทางประวัติศาสตร์ว่า “ดนตรีวง มโหรีนั้นดีต่อประเทศชาติ” เมื่อเพลงและการเต้นรำชิวฉือเข้ามาสู่ที่ราบจงหยวน ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตกเมื่อจางเชียนเดินทางเชื่อมต่อกับภูมิภาคตะวันตก เนื่องจากเนื้อเพลงที่ไพเราะ ทักษะการแสดงที่แปลกใหม่ และการใช้เครื่องดนตรีที่หลากหลาย ตั้งแต่จักรพรรดิ ขุนนางไปจนถึงประชาชนต่างก็ชื่นชอบฟังเพลงนี้ มีบันทึกมากมายในเอกสารทางประวัติศาสตร์คลาสสิค และส่งอิทธิพลอย่างมากต่อวัฒนธรรมดนตรีของที่ราบจงหยวนตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น ดินแดนชิวฉือมีความอุดมสมบูรณ์ อากาศอบอุ่น และมีผลิตผลมากมาย ผู้คนในท้องถิ่นส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและเลี้ยงสัตว์ ชาวชิวฉือมีนิสัยดั้งเดิมคือชอบร้องเพลงและเต้นรำ นอกจากนี้ดินแดนนี้ตั้งอยู่ที่จุดบรรจบเส้นทางสายไหม จึงทำให้มีการร้องเพลงและการเต้นรำที่ยอดเยี่ยม (Qi Lihu, 2020, p. 5)

2. ที่มาของดนตรีและการเต้นรำชิวฉือ

ดนตรีชิวฉือเป็นเพลงและการเต้นรำของพื้นที่ชิวฉือในพื้นที่ตะวันตกโบราณ ปัจจุบันชิวฉืออยู่ในอำเภอคู่เชอ มณฑลซินเจียง ดนตรีชิวฉือมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมีเอกลักษณ์ แม้แต่เกาเจิงผู้มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ถัง ซึ่งเป็นผู้รอบรู้และมีประสบการณ์กว้างขวางก็อดไม่ได้ที่จะพูดว่า “ดนตรีวง มโหรีนั้นดีต่อประเทศราช” อิทธิพลของดนตรีชิวฉือต่อที่ราบจงหยวนนั้นมีความลึกซึ้งมาก

ในสมัยราชวงศ์หนานเป่ย เพลงและการเต้นรำชิวฉือได้รับความนิยมในที่ราบจงหยวน ซึ่งสามารถได้ยินเสียง “เพลงหูก้องกังวาน” อยู่ทุกที่ และ “เป็นที่ชื่นชอบทุกคน” ของประชาชนทั่วไป สู่ “การสืบทอดและเรียนรู้จนเจริญรุ่งเรือง” ไปจนถึง “รักอย่างไม่รู้จบ” (Wu Meng, 2015, pp. 9-10)

ดนตรีและการเต้นรำชิวฉือได้เข้าสู่ที่ราบจงหยวนตั้งแต่สมัยราชวงศ์ใต้เหนือ และเจริญรุ่งเรืองขึ้นในสมัยราชวงศ์ถัง โดยเป็นช่วงเวลาที่นิยมเปลี่ยนแปลงท่าเต้นที่อ่อนช้อยและตลกขบขันมากมาย และรวมไปถึงวัฒนธรรมดนตรีและการเต้นรำรูปแบบซินเจียง ซึ่งภายในนั้นคือการแสวงหาสุนทรียภาพทางศิลปะแห่งชาติ สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมประจำภูมิภาคที่มีเอกลักษณ์ และยังนำอิทธิพลที่หลากหลายเข้ามาสู่การพัฒนาดนตรีและการเต้นรำในที่ราบจงหยวนในภายหลัง (Fu Hong, 2020, p. 2)

ดนตรีและการเต้นรำชิวฉือมีที่มาจากภูมิภาคตะวันตกโบราณ โทนเสียงของดนตรีชิวฉือมีความซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงได้ โดยส่วนมากใช้บันไดเสียงแบบมีโน้ต 7 ตัว ซึ่งจังหวะของดนตรีชิวฉือได้รับการพัฒนาในที่ราบจงหยวน และยังส่งผลต่อดนตรีในราชสำนักในขณะนั้นอีกด้วย ปรมาจารย์ซวนจางเคยเขียนไว้ในบันทึกภูมิภาคตะวันตกของราชวงศ์ถังว่า อาณาจักรชิวฉือ อาณาจักรนี้เก่งด้านดนตรี ผู้คนชอบร้องเพลงและเต้นรำ วงมโหรีนั้นดีต่อประเทศราช ซินเจียงได้รับการขนานนามว่าเป็นบ้านเกิดของดนตรีและการเต้นรำ ปรมาจารย์ซวนจางยังยกย่องดนตรีและการเต้นรำของชิวฉืองดงามกว่าที่อื่น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลที่กว้างขวางของดนตรีและการเต้นรำชิวฉือที่มีต่อที่ราบจงหยวน และเติมความมีชีวิตชีวาให้แก่ดนตรีและการเต้นรำดั้งเดิมของที่ราบภาคกลาง (Wang Yi, 2016, p. 3)

3. วัฒนธรรมชิวฉือ

3.1 สถานะทางสังคมของชิวฉือ

สมัยราชวงศ์สุยและถัง เพลงชิวฉือมีอิทธิพลต่อที่ราบจงหยวนมากยิ่งขึ้น และเพลงชิวฉือก็รวมอยู่ใน “เพลงเก้าส่วน (จิ่วปู้เยว่)” ของราชวงศ์สุย และ “เพลงพันเพลง (เซียนปู้เยว่)” ของราชวงศ์ถัง นักปราชญ์และบัณฑิตได้ท่องบทกวีเกี่ยวกับตำนานที่งดงามเช่นนี้ เมื่อนานมาแล้ว มีภูเขาขนาดใหญ่ในชิวฉือชื่อ เย่ผอเส่อจี มีน้ำพุใสสะอาดบนภูเขา และมีเสียงที่ผ่อนคลายและรื่นหู ชาวชิวฉือมารวมตัวกันเพื่อแต่งเพลงจากเสียงน้ำหยดติงติงตงตง ตั้งแต่นั้นมาเพลงชิวฉือได้กระจายไปทั่วโลกด้วยทำนองอันไพเราะและไม่มีใครเทียบได้ จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นคำชมที่มาจากใจของผู้บุกเบิกเพลงชิวฉือ สิ่งที่เรียกว่า “ดนตรีชิวฉือ” โดยทั่วไปแล้ว หมายถึง เพลงและการเต้นรำในพื้นที่ชิวฉือ หรือเพลงและการเต้นรำที่มีสไตล์ของชิวฉือ พื้นที่ชิวฉือตั้งอยู่ใจกลางของจุดบรรจบของถนนหลายสาย วัฒนธรรมทางพุทธศาสนาของอินเดียส่วนใหญ่ถูกส่งไปยังที่ราบภาคกลางผ่านชิวฉือ (Zhao, 2006)

3.2 วัฒนธรรมด้านการใช้ชีวิต

ในสมัยโบราณของชิวฉือผู้คนอาศัยอยู่ริมทะเลสาบ วัวและแกะหยุดอยู่ในแหล่งน้ำและทุ่งหญ้า ที่ใดมีน้ำและหญ้าคือโอเอซิส สิ่งเหล่านี้ก็เพียงพอแล้วที่ทำให้ชาวชิวฉือโบราณหยุดอยู่ที่นี่ ชาว ชิวฉือในยุคแรกไม่มีที่อยู่แน่นอน และเดินทางอย่างยากลำบาก วันหนึ่งได้มีโอเอซิสปรากฏขึ้น นี่จึงเป็นการก่อตัวของสถานะพื้นฐานของชีวิต พวกเขาอาศัยอยู่ด้วยน้ำและหญ้า ถางโค่นและเผาป่าทุกอย่างเกิดขึ้นมาจากดิน และอาศัยอยู่กับดิน ที่แห่งนี้มีต้นไม้ หญ้าและน้ำ ซึ่งเป็นบ้านในอุดมคติของพวกเขา นับตั้งแต่นั้นมา ผู้คนชนชาติเดียวได้อพยพเข้ามา และอาณาจักรชิวฉือได้เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้น (Ling Wen, 2018, pp. 2-3)

3.3 วัฒนธรรมด้านอาหาร

ชิวฉือ ตั้งอยู่ในแผ่นดินของซินเจียง เนื่องจากมีพื้นที่กว้างใหญ่ ตั้งอยู่ในแผ่นดิน ในฤดูร้อนมีอากาศร้อนมาก และตลอดปีมีฝนน้อยมาก ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมพิเศษ ซึ่งทำให้วัฒนธรรมอาหารที่นี่มีเอกลักษณ์ คนในท้องถิ่นส่วนมากกินเนื้อวัวและเนื้อแกะเป็นหลัก ในอาหารทั้งสามมื้อมีแยมประเภทต่าง ๆ และชานม อาหารประเภทเส้นชนิดต่าง ๆ เป็นอาหารมื้อเที่ยง และอาหารเย็นส่วนมากจะมีซุปก๋วยเตี๋ยวประเภทต่าง ๆ ที่ทำจากเนื้อวัวและเนื้อแกะ ที่มีรสชาติอร่อย คนในท้องถิ่นชอบกินรสเค็มและรสเผ็ด และเมล็ดยี่หร่าเป็นเครื่องปรุงรสที่ได้รับความนิยมของชนกลุ่มน้อยในท้องถิ่น เนื้อสัตว์ อาหารประเภทเส้น ผลิตภัณฑ์จากนม ชาแดง ชาอัดแผ่น และชาพุทราแดงล้วนเป็นอาหารที่ขาดไม่ได้สำหรับงานเลี้ยงประเภทต่าง ๆ (เว็ปไซต์การท่องเที่ยวซินเจียง, p.1)

3.4 วัฒนธรรมการแต่งกาย

เครื่องแต่งกายของชนกลุ่มน้อยในท้องถิ่นซินเจียงมีสีสัน มีอิสระ เรียบง่าย และตกแต่งอย่างสวยงาม ซึ่งมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับสภาพแวดล้อมธรรมชาติ การใช้งาน การสืบทอดทางวัฒนธรรม และรสนิยมทางสุนทรียภาพ นี่จึงเป็นการแสดงออกถึงลักษณะของวัฒนธรรมประจำชนชาติที่มีชีวิตชีวา เครื่องแต่งกายของผู้หญิงมีเสื้อคลุมตัวยาว เสื้อคลุมแบบสั้น เสื้อก๊ก เสื้อกล้าม เสื้อเชิ้ต กางเกงขายาวและกระโปรง คนวัยหนุ่มสาวชอบสีสันสดใส ผู้สูงอายุชอบสีเข้ม ซึ่งภายในนั้นมีเนื้อผ้าฝ้ายและผ้าซาติน เครื่องแต่งกายของผู้ชายค่อนข้างเรียบง่าย มีเสื้อยาว เสื้อคลุมยาว เสื้อเชิ้ตและเข็มขัด เสื้อผ้าส่วนมากเป็นสีเทาและน้ำเงินเป็นหลัก เสื้อคลุมยาวของผู้ชายแบบดั้งเดิมจะยาวเลยเข่า คาดด้วยเข็มขัดสีดำและสีน้ำตาลรอบเอว ซึ่งมีความยาวมากกว่าสองเมตร ชนกลุ่มน้อยของทุกชาติพันธุ์ในซินเจียงชื่นชอบดอกไม้มาก พวกเขานำลวดลายดอกไม้เหล่านี้ปักไว้บนเสื้อผ้าของพวกเขา ดอกไม้และเครื่องแต่งกายมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และเต็มไปด้วยเสน่ห์แห่งชีวิต (เว็ปไซต์การท่องเที่ยวซินเจียง, p. 1)

3.5 ประเพณีของชาวทาจิก

ชาวทาจิกส่วนมากกระจายตัวอยู่ในทาชกูรกัน มณฑลซินเจียง พวกเขาใช้ภาษาทาจิกและส่วนมากเกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสัตว์ เกษตรกรรมหรือใช้ชีวิตกึ่งถาวรกึ่งเร่ร่อน ชาวทาจิกมีการบูชาโทเทมและการบูชาธรรมชาติเป็นของตนเอง ซึ่งรูปแบบการบูชาถูกถ่ายทอดโดยการบอกเล่าต่อ ๆ กันมา และบรรพบุรุษค่อย ๆ นำมาสืบทอดในรูปแบบของเพลง เพื่อบันทึกประวัติศาสตร์ของชาวทาจิก พวกเขามีการจัดประชุมเพลงพื้นบ้านตามประเพณีทุกปี ในการประชุม ผู้คนจะร้องเพลงเต้นรำ เป่าขลุ่ยอินทรีย และร้องเพลง ชาวทาจิกถูกขนานนามว่า “ชนชาติที่มีดนตรี” ไม่ว่าจะในงานหมั้น งานศพ หรืองานแต่งงานล้วนต้องตีกลองมือ ร้องเพลงพื้นบ้าน เพื่อชื่นชมชีวิตที่งดงาม (Li Qiang, 2010, pp. 131-132)

3.6 ความเชื่อของชาวทาจิก

ชาวทาจิกนับถือศาสนาอิสลาม โดยมีสามเทศกาลหลักคือ อิดิลอัฎฮา (งานเลี้ยงของการเสียสละ) โนว์รูซ (วันขึ้นปีใหม่) เมาลิด (พิธีวันเกิดของศาสดามุฮัมมัด) นอกจากนี้ยังมี “เทศกาลเซี้ยวกงปาฮาเออร์เจี๋ย (เทศกาลต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ)” ที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งจัดขึ้นเป็นเวลาสามวันในเดือนมีนาคมของทุกปี ในช่วงเทศกาล ทุกบ้านจะปัดกวาดบ้าน และโรยผงลวดลายดอกไม้ที่งดงามบนผนัง ถือว่าเป็นการอวยพร ในวันเทศกาล ผู้นำในแต่ละบ้าน จะพาครอบครัวไปรับพร และอวยพรขอให้ผลิตในปีนี้อุดมสมบูรณ์ ทุกคนเริ่มไปเยี่ยมญาติสนิทมิตรสหาย เหล่าผู้หญิงทำอาหารที่ดีงาม ที่เป็นมงคล ทุกครอบครัวเลี้ยงแขกด้วยอาหารอันอุดมสมบูรณ์ ผู้คนเริ่มร้องเพลง เต้นรำและเริ่มเตรียมตัวเพาะปลูกในฤดูใบไม้ผลิ (Li Guanchun, 2015, pp. 269-271)

วัฒนธรรมการแสดงของชาวทาจิก

1. การแสดงพื้นเมือง

ในช่วงเวลาอันยาวนาน ชิวฉือเป็นจุดเปลี่ยนในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมจีน-อินเดียร่วมสมัย ดนตรีชิวฉือมีสามรูปแบบคือ “ร้องเพลง” “เล่นดนตรี” และ “เต้นรำ” ในเพลงชิวฉือยังมีจังหวะใหญ่และมีโครงสร้างที่ซับซ้อน เรียกว่า “ต้าชวี่” ดนตรีชิวฉือใช้บันไดเสียงแบบมีโน้ต 7 ตัวเข้ากับทำนองต่าง ๆ ขณะเดียวกันก็บรรเลงเครื่องดนตรีหลายชนิด บางครั้งมีถึง 21 ชนิด นอกจากการบรรเลงและเครื่องเป่าแล้ว เช่น พิณจีน ขลุ่ยไม้ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีกลองประเภทต่าง ๆ เช่น กลองเจี้ยกู่ กลองฝูเซียนกู่ กลองฉีกู่ กลองเยี่ยนกู่ และเครื่องเคาะจังหวะอื่น ๆ ซึ่งมีช่วงจังหวะที่กว้างและแรงสั่นสะเทือนรุนแรง ซึ่งสะดวกในการสร้างบรรยากาศที่คึกคัก และสร้างเอฟเฟกต์ทางศิลปะที่ดังกังวาล (Yang Qin, 2022, pp. 6-7)

สำหรับเครื่องดนตรีที่ใช้ในดนตรีชิวฉือ สามารถแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลและการแลกเปลี่ยนระหว่างวัฒนธรรมตะวันออกและตะวันตกได้ ขลุ่ยเซิงเซียว ตานเจิง และเถาเถิง ล้วนเป็นเครื่องดนตรีดั้งเดิมสมัยราชวงศ์ฮั่น ชาวฮั่นในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตกได้เผยแพร่แก่ชิวฉือ กลองเจี๋ยกู่เป็นชาวเยว่จื้อที่อาศัยอยู่ในประเทศจีน และซื่อเจียนนำเข้ามาจากอินเดียและเปอร์เซีย แต่แหล่งกำเนิดน่าจะมาจากเมโสโปเตเมียตะวันตก และแหล่งกำเนิดของพิณจีนก็คืออียิปต์เช่นกัน และเคยเผยแพร่เข้ามาสู่จีนหลายครั้ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงกระบวนการสร้างสรรค์และพัฒนาดนตรีชิวฉือในขั้นตอนของการดูดซับการพัฒนาวัฒนธรรมดนตรีของชนชาติฮั่นและชนชาติอื่น ๆ ทั้งในและต่างประเทศ (Qi Cuican, 2020, p. 5)

ภายในนั้น การนำดนตรีทางพุทธศาสนาเข้ามามีผลกระทบอย่างลึกซึ้ง ในสมัยราชวงศ์สุยและถัง การพัฒนาของดนตรีทางพุทธศาสนาเจริญขึ้นถึงจุดสูงสุด และส่งอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาดนตรีสมัยราชวงศ์ถัง ยกตัวอย่างเช่น จักรพรรดิหยางตี้แห่งราชวงศ์สุยทรงได้สร้างเสียงขึ้นมาใหม่ ซึ่งสร้าง 28 เสียงตามเพลงของชิวฉือ ต่อมาจักรพรรดิฉวนจงหลี่หรงจีแห่งราชวงศ์ถังได้สร้างบทเพลงนี้ “หนีซ่างยู่เยว่ซัว” ที่มีองค์ประกอบของดนตรีพุทธศาสนา ดนตรีพุทธศาสนาเข้ามาในจีนพร้อมกับพระพุทธศาสนา และได้ส่งอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาดนตรีในที่ราบจงหยวน ขณะเดียวกัน การหลั่งไหลเข้ามาของเครื่องดนตรีหลายชนิดได้เปลี่ยนโฉมหน้าประวัติศาสตร์อีกด้วย (Wei Ling, 2002, p. 2)

2. พิธีการแสดง

2.1 พิธีมงคล

จากมุมมองของการเต้นรำ ดีดนิ้ว โยกหัว และสายตาที่คนโบราณบรรยายไว้ ไม่เพียงแต่เป็นการเคลื่อนไหวพื้นฐานของการเต้นรำชิวฉือโบราณ ขณะเดียวกันยังเป็นการเคลื่อนไหวพื้นฐานของการเต้นรำอุยกูร์สมัยใหม่ สำหรับการหมุนอย่างรวดเร็วและท่าทางที่เปลี่ยนอย่างฉับพลันของการเต้นรำอุยกูร์ มันเป็นการสืบทอดประเพณีของ “จ๋าต้งจ๋าซี” ของการเต้นรำชิวฉือ จากตำนานของถ้ำชิวฉือ การเต้นรำชิวฉือสืบทอดประเพณีของ “จ๋าต้งจ๋าซี” ในการเต้นรำชิวฉือ จากภาพการเต้นรำในถ้ำชิวฉือ จะเห็นได้ชัดว่ามีความคล้ายกับการเต้นของชาวอุยกูร์ในปัจจุบัน ในภาพจิตรกรรมฝาผนังบางภาพ ภาพของนักเต้นกระโดดสูงด้วยแขนและการก้าวขาสูงคล้ายกับการเต้นรำของชาวอุยกูร์ ซึ่งเก่งในการยกแขนและการขยับเท้า ตัวอย่างเช่น ในถ้ำที่ 18 และถ้ำที่ 114 ของถ้ำเค่อซีเอ๋อมีภาพท่ารำโดยการยกแขนขึ้น เอียงศีรษะไปทางขวาเล็กน้อย ตามองลงล่าง แยกเท้าเล็กน้อย และเท้าขวาแตะพื้น

ภาพที่ 2-1 การวิเคราะห์ลักษณะเด่นทางศิลปะของการจำลองการเต้นรำในดนตรีและการเต้นรำของชิวฉือ (Baidu,2022)

การเต้นรำในจิตรกรรมฝาผนังถ้ำชิวฉือยังมีท่าเต้นรำเช่น “ส่ายหัว” “เล่นตา” “สะบัดเท้า” “ดีดนิ้ว” และ “พุ่งตัว” ซึ่งท่าทางการเต้นรำเหล่านี้มักพบได้บ่อยในการเต้นรำอุยกูร์ “การขยับคอ” ในการเต้นรำอุยกูร์คือ “หัว” “การเคลื่อนไหวและส่งสายตา” คือ “การเล่นตา” สำหรับ “การสะบัดเท้า” และ “การดีดนิ้ว” เป็นท่าทางที่พบได้เป็นปกติ “ปิ้ง” หมายถึงการปรบมือ และการตีจากภายนอกหมายถึงการปรบมือ จะเห็นได้ว่า นี่เป็นรูปแบบการเต้นรำประกอบที่เก่าแก่ที่สุด โดยมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกันกับการเต้นรำในทาจิก พวกเขาได้หล่อหลอมซึ่งกันและกัน ผสมผสานเข้าด้วยกัน (Jiang Yanjun, pp. 4-5)

ภาพที่ 2-2 การวิเคราะห์ลักษณะเด่นทางศิลปะของการจำลองการเต้นรำในดนตรีและการเต้นรำของชิวฉือ (Baidu,2022)

แต่ดนตรีและท่าทางของการเต้นรำในภาพฝาผนังของชิวฉือ แขนทั้งสองข้างยกขึ้น เอียงหัวไปทางขวา สายตามองต่ำลง กางขาออกเล็กน้อย ซึ่งรูปร่างเท้าเช่นนี้ทำให้คนคิดถึงบนเครื่องดนตรี

“ซินเหอซ่ายหน่ายหมู่” ได้โดยง่าย คงโหวในเพลงชิวฉือดั้งเดิมถูกแทนที่ด้วยหยางฉินในปัจจุบัน น่าเก๋อลาและกลองมือในปัจจุบันถูกแทนที่ด้วยกลองใหญ่ ซั่วน่า และขลุ่ยไม้ไผ่ในดนตรีชิวฉือที่นำเข้ามาจากที่ราบจงหยวน สำหรับเครื่องดนตรีของชาวทาจิกในปัจจุบันเช่น รูบับ ทันบูร์ ในปัจจุบัน มีความเชื่อมโยงอย่างชัดเจนกับเครื่องฉินห้าสายมีผลของชิวฉือโบราณ การเปลี่ยนแปลงและการใช้เครื่องดนตรีของชนกลุ่มน้อยในซินเจียงนั้นไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เครื่องดนตรีส่วนมากประกอบไปด้วยเครื่องดีดและเครื่องเคาะเป็นหลัก โดยพื้นฐานแล้วสืบทอดมาจากยุคโบราณจนถึงปัจจุบัน ดนตรีการเต้นรำและเครื่องดนตรีของกลุ่มชาติพันธุ์ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ซึ่งสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนจากสิ่งเหล่านี้ (Jiang Yanjun, 2015, pp. 4-5)

2.2 พิธีศพ

ภาพของโกศทาสีเต็มไปด้วยบรรยากาศทางศาสนา เป็นภาพที่แท้จริงของพิธีกรรมคาถาชาแมนที่ได้รับความนิยมในชิวฉือ และเป็นภาพที่แท้จริงของชาแมนดั้งเดิมหลังจากที่พุทธศาสนาเข้าสู่ชิวฉือ ซึ่งเผยให้เห็นความคิดของผู้คนในเวลานั้น ด้วยการตีความใหม่ของโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมนี้ในบทความได้ฟื้นฟูรูปลักษณ์ทางศาสนาดั้งเดิมของยุคสมัยนั้น (Tang Pengfei, 2017, p. 22)

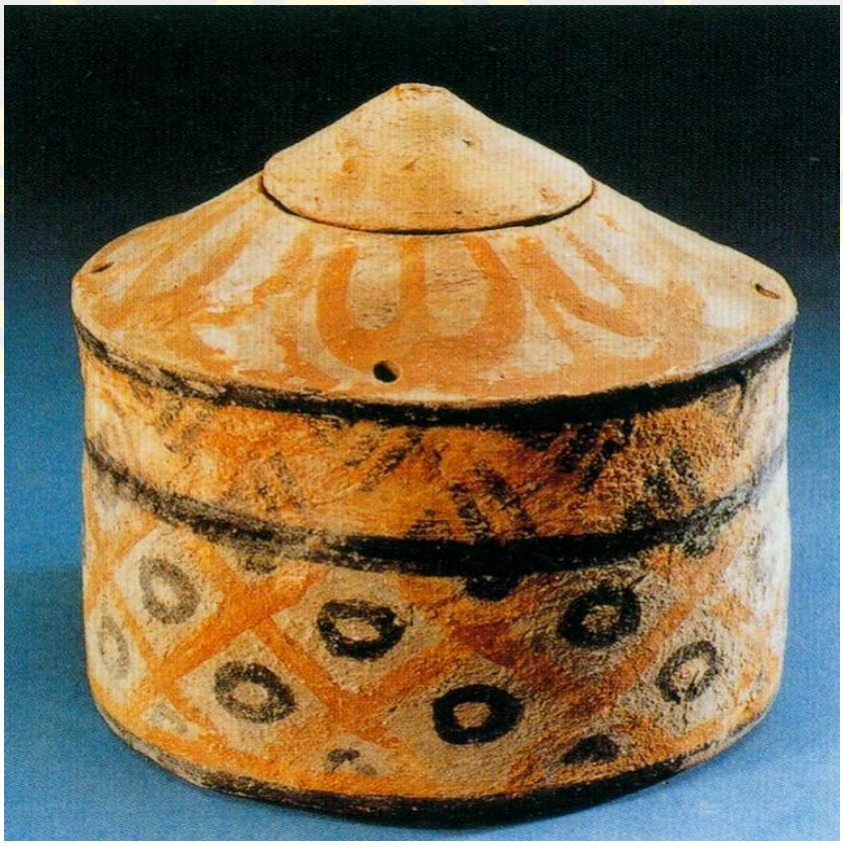

ภาพที่ 2-3 ชิวฉือบนที่ราบสูงตะวันตก (Baidu,2022)

หลังจากที่พระภิกษุเห็นแก่กรรมแล้ว เถ้ากระดูกจะถูกนำไปไว้ในกล่องบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงการบูชากระดูกของพระสงฆ์เท่านั้น แต่ยังเป็นวัตถุมงคลที่ประดิษฐานอยู่ในเจดีย์อีกด้วย ตั้งแต่ศตวรรษที่ผ่านมา มีการค้นพบกล่องบรรจุพระบรมสารีริกธาตุหลายครั้งในโคถาน คัชการ์ ชิวฉือ เกาชาง และพื้นที่อื่น ๆ ในซินเจียง ภายในนั้นคือ กล่องบรรจุพระบรมสารีริกธาตุมีความงดงามมากที่สุด ภาพศิลปะที่ยอดเยี่ยมของดนตรีและการเต้นรำ ได้กลายเป็นวัตถุวิจัยที่ได้รับความสนใจจากทั่วโลก (Tang Pengfei, 2017, p. 23)

ภาพที่ 2-4 ชิวฉือบนที่ราบสูงตะวันตก (Baidu,2022)

3. กิจกรรมความบันเทิง

ภาพดนตรีและการเต้นรำในโกศเก็บเถ้ากระดูกชิวฉือที่ค้นพบในเซี่ยฮาทู่เอ๋อร์ในค.ศ. 1903 อีกด้วย เนื่องจากมรดกอันโดดเด่นนี้เองทำให้อำเภอซินเหอได้รับรางวัล “บ้านเกิดของศิลปะพื้นบ้านจีน” โดยมีการผลิตเพลงและการเต้นรำพื้นบ้านของหมู่บ้านท่าเสินอ้ายรื่อเค่อเซียง รวมถึงเพลงและการเต้นรำที่ผลิตโดยเครื่องดนตรีประจำชาติของหมู่บ้านเจียยีในยีฉีอ้ายรื่อเค่อเซียง ยังทำให้เราได้ชื่น

ชมเสน่ห์ของดนตรีและการเต้นรำชิวฉือโบราณ ซึ่งได้สืบทอดจุดเด่นของดนตรีและการเต้นรำชิวฉือโบราณในอำเภอซินเหอ ในช่วงเวลาว่างจากการทำนา เทศกาลหรือแรงงานสามารถแต่งเพลงเอง บรรเลงเพลงเอง ร้องเพลงเอง เต้นรำเองนั้นเป็นเรื่องธรรมดา ผู้ที่กำลังเต้นรำในลานจะชวนผู้ชมมาเต้นรำด้วยกัน ท่าเต้นมีชีวิตชีวาและรวดเร็ว เท้าเหยียบที่แผ่นรอง โบกมือ ยักคิ้วไปมา ดีดนิ้วและปรบมือ ท่าเต้นของผู้ชาย ผู้หญิง ผู้สูงอายุและเด็กมีสไตล์เป็นของตนเอง ผู้ชายมีท่าเต้นที่แข็งแรงและเป็นอิสระ ผู้หญิงมีความอ่อนช้อยละเอียดอ่อน นักเต้นยกแขนทั้งสองข้าง เอียงศีรษะไปทางขวา ก้มหน้ามองต่ำ ขาทั้งสองข้างแยกจากกันเล็กน้อย เท้าขวาแตะพื้น ซึ่งดูเหมือนภาพการเต้นรำชิวฉือที่วาดอยู่ในจิตรกรรมฝาผนังของถ้ำพระพุทธศาสนาเค่อจือเอ๋อร์ เมื่อผู้คนมารวมตัวกันในวันบาซาร์ในฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อนและฤดูใบไม้ผลิของทุกปี ผู้คนจะนำอาหารและเครื่องดนตรีของตนเองไปที่สวนผลไม้ภายในสวน ผู้คนจะเริ่มเต้นรำ หรือบรรเลงเพลงหรือร้องเพลงโดยไม่คำนึงถึงรูปแบบ เครื่องดนตรีส่วนมากที่นำมาใช้บรรเลงส่วนมากเป็นเครื่องดนตรีพื้นบ้านแบบดั้งเดิมเช่น “คั่วเซี่ยเค่อมู่ขาหมู่” และ “มู่เซี่ยจี๋เร่อเค่อลาเค่อ” ในกิจกรรมป้ายจื่อม่าย มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน และมีผลทางศิลปะที่สืบทอดมาจากรุ่นสู่รุ่นในการร้องเพลงและการเต้นรำ ชิวฉือ (Zhao KeJun,2006, pp.114-115)

การบูรณาการและการพัฒนาดนตรีตะวันตกและดนตรีพื้นบ้าน

คำว่า “ชิวฉือ” ปรากฏขึ้นครั้งแรกใน “คัมภีร์อายู้หวังชีจือฮว่ายมู่ยินหยวนจิง” ในราชวงศ์อโศกอินเดีย ชาวชิวฉือในยุคแรกเหมือนกับชาวโหลวหลาน ล้วนอยู่เป็นชาวยูโรเปี้ยนโบราณ ตาโตเบ้าตาลึก ดั้งจมูกโด่งแคบและคางแหลม ซึงมีลักษณะเด่นของชาว Europoid ในช่วงต้นของยุคจ้านกั๋ว จนถึงราชวงศ์ฉินและฮั่น พื้นที่โดยรอบแอ่งทาหลี่หมู่ในซินเจียง รวมถึงในภูเขาและหุบเขา มีโอเอซิสอยู่ในทะเลสาบและทุ่งหญ้าเขียวชอุ่ม มีกลุ่มชาติพันธุ์กระจายอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และบางกลุ่มประกอบการเลี้ยงสัตว์ ตกปลาและล่าสัตว์ ซึ่งมีการตั้งถิ่นฐานอยู่ 30 แห่ง (Qu Yuli, 2019, p.6)

หลังจากราชวงศ์ฮั่น ใน “ฮั่นซู” ของป่านกูในประเทศจีนบันทึกไว้ว่า “อาณาจักรชิวฉือ มีอาณาจักรที่กว้างขวาง ห่างจากฉางอัน 7,480 ลี้ มี 6,970 ครัวเรือน มีประชากร 81,317 คน และมีทหารที่ได้รับชัยชนะ 21,760 คน ทางทิศใต้ติดกับจิงเจวี๋ย ทางตะวันออกเฉียงใต้ติดกับเชี่ยโม่ ทางตะวันตกเฉียงใต้ติดกับอูซุน ทางตะวันตกติดกับกู่มัวเจีย สามารถหลอมโลหะและมีตะกั่ว ทางทิศตะวันออกอยู่ห่างจากเมืองอู่เล่ยซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศราช 350 ลี้ ในสมัยราชวงศ์ฮั่นจางเชียนได้บันทึกว่าเป็น “36 อาณาจักรทางทิศตะวันตก” และอาณาจักรชิวฉือเป็นหนึ่งในนั้น โครงสร้างของ 36 อาณาจักรนั้นไม่คงที่ ในประวัติศาสตร์มีความแตกแยกและรวมกันอย่างต่อเนื่อง อาณาจักรชิวฉือในราชวงศ์ฉินและฮั่น รวมซินเหอ ซาหยา และป้ายเฉิงในปัจจุบัน ขยายไปถึง อาเค่อซู อาวาถี อูเสิน

อาเหอฉี เคอผิง หลุนไถ และเมืองอื่น ๆ ในสมัยราชวงศ์เว่ย จิ้น สุยและถัง ดังนั้นอาณาจักรชิวฉือโบราณได้กลายเป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ในภูมิภาคตะวันตกตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก ญี่ปุ่นยังส่ง “คณะทูตสุย” และ “คณะทูตถัง” มายังประเทศจีนอย่างต่อเนื่อง คณะทูตเหล่านี้ได้นำดนตรีและการเต้นรำจีนจำนวนมากกลับมายังประเทศญี่ปุ่น ซึ่งภายในนั้นมีเพลงชิวฉือจำนวนมาก ในเพลง “หย่าเยว่” ของญี่ปุ่น มีเพลงที่เกี่ยวข้องกับชิวฉือหลายบทเพลง ปี่ลี่และผีผาห้าสายในดนตรีชิวฉือ ได้กลายเป็นเครื่องดนตรีญี่ปุ่นแบบดั้งเดิม และผีผาห้าสายที่ผลิตขึ้นในสมัยราชวงศ์ถังยังคงได้รับการอนุรักษ์ไว้ในประเทศญี่ปุ่นมาจนถึงทุกวันนี้ ดนตรีและการเต้นรำชิวฉือก็มีอิทธิพลอย่างมากในเกาหลีเหนือเช่นกัน “กลองยาว” ที่เผยแพร่อยู่บนคาบสมุทรเกาหลีนั้นก็ถูกถ่ายทอดไปพร้อมกับดนตรีและการเต้นรำชิวฉือ เกาหลีเหนือโบราณใช้ “ปี่ลี่เปลือกลูกพีช” ที่ดัดแปลงมาจากเสี้ยวลี่ของชิวฉือ เวียดนามโบราณ เมียนมาร์และประเทศอื่น ๆ ก็ได้รับอิทธิพลจากดนตรีและการเต้นรำชิวฉือเช่นกัน (Kong Yilong, 2020, p. 4)

หลังจากราชวงศ์ชิง ชิวฉือถูกเปลี่ยนชื่อเป็นคูเชอ โดยมีคูเชอเป็นศูนย์กลาง โดยเริ่มต้นจากหลุนไถทางตะวันออกถึงปาฉู่ทางตะวันตก ทางเหนือติดกับภูเขาเทียนซาน ทางใต้ติดกับทะเลทรายทากลามากัน ทุกวันนี้พื้นที่คูเชอ ป้ายเฉิง ซินเหอ ซาหยาและหลุนไถในซินเจียง ล้วนเคยเป็นอาณาเขตของภูมิภาคตะวันตกโบราณของชิวฉือและมีเขตอิทธิพลที่ชัดเจน (Kong Yilong, 2020, p. 4)

สิ่งที่เราต้องเน้นย้ำในที่นี้มีเพียงแค่อิทธิพลในประเทศและต่างประเทศเท่านั้น หากไม่มีประเพณีของชาติและจิตวิญญาณเชิงสร้างสรรค์ของชาวซินเจียงโบราณที่ทุกกลุ่มชาติพันธุ์ที่สามารถร้องเพลงและเต้นรำได้ เพลงชิวฉือที่ไพเราะยังไม่ปรากฏขึ้น ด้วยเหตุนี้ เราจึงเชื่อว่า ดนตรีและการเต้นรำชิวฉือเป็นการสร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่จากทุกกลุ่มชาติพันธุ์ในซินเจียงโบราณในประวัติศาสตร์ดนตรีของมาตุภูมิ และส่งอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อวัฒนธรรมดนตรีในประเทศจีนและบางประเทศในทวีปเอเชีย ในระหว่างราชวงศ์สุยและถัง (Kong Yilong, 2020, p. 4)

แม้ว่าเวลาจะผ่านไปกว่า 10 ศตวรรษ ดนตรีชิวฉือยังคงให้ผู้คนได้ชื่นชมถึงความสง่างามของดนตรีและการเต้นรำชิวฉือโบราณ ตั้งแต่โครงสร้างดนตรีไปจนถึงการเต้นรำล้วนมีความเกี่ยวพันทางสายเลือด อาจกล่าวได้ว่าดนตรีชิวฉือคือต้นกำเนิดดนตรีซินเจียง และการเต้นรำชิวฉือยังคงพัฒนาการเต้นรำซินเจียงอย่างต่อเนื่อง ดนตรีชิวฉือประกอบไปด้วยสามส่วนคือเพลง การตีความเพลงและการเต้นรำ โครงสร้างดนตรีมีความคล้ายคลึงกัน การใช้กลองมือทูเบอร์ ขลุ่ยปี่ลี่ ขลุ่ยยาวก็มักถูกนำมาใช้ในดนตรีชิวฉือเช่นกัน (Zhao Kejun, 2006, p. 3)

จากมุมมองของเครื่องดนตรี เครื่องดนตรีของกลุ่มชาติพันธุ์ในซินเจียงส่วนมากนั้นสืบทอดมาจากดนตรีชิวฉือ กลองจิตรกรรมฝาผนังชิวฉือนั้นเหมือกับภาพ “ต๋ำผู่” ในปัจจุบันทุกประการ “ห้าสาย” มีความคล้ายคลึงกับ “เร่อวาผู่” และ “ต้านป๋าเอ๋อร์” “ขลุ่ยเก๋อตี้” มีความคล้ายคลึงกับขลุ่ย “ปาลาม่าน” ที่ได้รับการเก็บรักษามาจนถึงปัจจุบันนี้

การบรรเลงเปียโนประกอบการแสดง

การบรรเลงเพลงที่ดีเป็นองค์ประกอบสำคัญของงานเต้นรำที่ยอดเยี่ยม ซึ่งสามารถเพิ่มความน่าดึงดูดและพลังการแสดงออกของการเต้นรำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เอฟเฟกต์ศิลปะของผลงานทั้งหมดมีความสมบูรณ์แบบ จะเห็นได้ว่า สำหรับการเต้นรำพื้นบ้านนั้น การบรรเลงเปียโนเป็นสิ่งที่สำคัญมาก การเต้นรำและดนตรีนั้นมีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด หากต้องการปรับปรุงความงามทางศิลปะของการเต้นรำอย่างมีประสิทธิภาพ เราจึงต้องให้ความสำคัญกับการปรับปรุงระดับการบรรเลงเปียโนด้วย (Li Qiujun, 2020, p.2)

1. ข้อกำหนดของการปรับปรุง

ในแง่ของความหมายแฝง จินตภาพและอารมณ์ความรู้สึก การบรรเลงเปียโนต้องเป็นหนึ่งเดียวกันกับการเต้นรำพื้นบ้าน ดังนั้นนักเปียโนจึงต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการแสดงเปียโนและลักษณะเด่นของการเต้นรำพื้นบ้านอย่างลึกซึ้ง นักบรรเลงเปียโนบางท่านมีความคิดที่ผิดและขาดการสำรวจกฎศิลปะที่สำคัญของการเต้นรำพื้นบ้าน ดังนั้นพวกเขาจึงต้องบรรเลงให้ถูกต้องเท่านั้น ดนตรีและการเต้นรำเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ หากเกิดความคิดดังกล่าวขึ้น ความกลมกลืนของเพลงและโทนเสียงของการบรรเลงเพลงนั้นยังไม่ได้รับความสนใจที่เพียงพอ และพลังการแสดงออกของสไตล์กการเต้นไม่ถูกนำมาแสดงออกที่ดีพอ จึงส่งผลให้สูญเสียความหมายของการบรรเลงเปียโน (Xu Nuo, 2019, pp. 1-2)

2. ปรับปรุงระดับการแสดงเปียโนและความสามารถในการแสดงสด

การเต้นรำพื้นบ้านมีความต้องการด้านระดับการบรรเลงเปียโนและความสามารถในการแสดงสดของนักเปียโนที่ค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการบรรเลงเพลงประกอบการเต้นที่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นนักบรรเลงเปียโนจึงต้องให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ ฝึกฝนการบรรเลงเพลงเปียโน และปรับปรุงระดับความสามารถในการแสดงสดให้มากยิ่งขึ้น (Zhu Lili, 2018, p. 1)

3. พัฒนาความสามารถในการปรับตัว

ผู้บรรเลงเปียโนต้องมีความสามารถในการบรรเลงดนตรีที่เฉียบแหลมและยืดหยุ่นตลอดจนการสังเกตการเต้นรำพื้นบ้านอย่างละเอียดและลึกซึ้ง เพื่อรับประกันว่าการบรรเลงเพลงเปียโนและการเต้นรำพื้นบ้านมีทำนองและจังหวะที่เป็นหนึ่งเดียวกัน จับความเร็ว จังหวะในการแสดงและรักษาบรรยากาศที่ไหลลื่น เพื่อกระตุ้นให้เกิดเสน่ห์ของดนตรีและการผสมผสานระหว่างดนตรีและการเต้นรำพื้นบ้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Feng Liyi, 2020, p. 1)

4. ปรับปรุงคุณภาพจิตใจของนักดนตรี

ในขณะที่บรรเลงเปียโน คุณภาพจิตใจของนักดนตรีก็เป็นปัจจัยที่สำคัญเช่นเดียวกัน นักเปียโนไม่ควรมีแต่ทักษะการบรรเลงที่เชี่ยวชาญเท่านั้น แต่ยังควรมีคุณภาพจิตใจที่ดี และสามารถ

รับมือกับเหตุฉุกเฉินได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย การเต้นรำพื้นบ้านจำนวนมากไม่มีการเคลื่อนไหวที่ตายตัวและมีสัดส่วนการแสดงสดสูง ซึ่งในกรณีดังกล่าว นักเปียโนต้องค้นพบความเปลี่ยนแปลงของท่าเต้นและจินตภาพให้ทัน แม้ว่าจะเกิดข้อผิดพลาด ก็ควรจัดการอย่างใจเย็นและกลับตัวโดยเร็วที่สุด (Song Yingrui, 2020, pp. 1-2)

5. เพิ่มความรู้ด้านการสร้างสรรค์และความสามารถด้านนวัตกรรม

การให้ความสำคัญด้านนวัตกรรมก็เป็นลักษณะสำคัญของการเต้นรำพื้นบ้านอีกด้วย การเต้นรำพื้นบ้านจำนวนมากในประเทศจีนได้อ้างอิงและซึมซับเทคนิคการเต้นรำมาจากต่างประเทศและรับการพัฒนาใหม่ การปรับปรุงความรู้สึกของยุคสมัยก็มีความสำคัญ ในฐานะที่เป็นส่วนสำคัญของการเต้นรำพื้นบ้าน การบรรเลงเปียโนควรเน้นการนวัตกรรมและวิธีการบรรเลงที่หลากหลาย ปัจจุบันการขาดนวัตกรรมเป็นปัญหาสำหรับนักเปียโนหลาย ๆ ท่าน หลายท่านไม่เข้าใจกฎการพัฒนาและนวัตกรรมการเต้นรำพื้นบ้านที่เพียงพอ และยังคงใช้วิธีการบรรเลงแบบเดิม ๆ จึงส่งผลให้เกิดปัญหานวัตกรรมด้านการบรรเลงเปียโนไม่สามารถตามทันนวัตกรรมการเต้นรำได้ (Jiang Lin, 2016, p. 1)

6. เข้าใจความเป็นชาติของการเต้นรำและการบรรเลงเพลง

ความรู้สึกของชาติ ความรู้สึกของยุคสมัย และความหลากลายเป็นลักษณะพิเศษของสไตล์การเต้นรำพื้นบ้าน เพียงแค่เราเข้าใจสไตล์การเต้นรำพื้นบ้านเป็นอย่างดี จึงจะสามารถการบรรเลงเพลงประกอบการเต้นรำพื้นบ้านคุณภาพสูงได้ เสน่ห์คือแก่นของการเต้นรำพื้นบ้าน และเป็นหัวใจสำคัญของเสน่ห์และยังเป็นกฎอีกด้วย เมื่อบรรเลงเปียโนประกอบการเต้นรำพื้นบ้าน เราควรให้ความสนใจและการแสดงออกของความเป็นชาติ เพื่อให้จิตวิญญาณของชาติและวัฒนธรรมดั้งเดิมของการเต้นรำพื้นบ้านแสดงออกได้ดียิ่งขึ้น โดยการได้รับอิทธิพลจากความแตกต่างในระดับภูมิภาคและความแตกต่างทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม สไตล์การเต้นรำพื้นบ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ก็มีความแตกต่างกันและนักเปียโนต้องเข้าใจในสไตล์เหล่านี้อย่างสมเหตุสมผล ยกตัวอย่างเช่นชาวทิเบต ชาวทิเบตอาศัยอยู่ในหลายพื้นที่ การเต้นรำพื้นบ้านมีจุดเด่นของเสน่ห์ที่แตกต่างกันและมีรูปแบบที่หลากหลาย นักเปียโนควรใช้ทักษะการบรรเลงดนตรีประกอบที่ยืดหยุ่นเพื่อเข้าใจสไตล์การเต้นรำพื้นบ้านและการสร้างบรรยากาศในการเต้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากสไตล์การเต้นรำมีรูปแบบการเต้นรำพื้นบ้านที่มีชีวิตชีวา เช่นนั้นแล้วควรใช้การบรรเลงเปียโนที่เบา เร็วและคล่องแคล่ว เพื่อนำเสนอสไตล์ของเพลงได้ดียิ่งขึ้น กลับมาที่ตัวอย่างของชาวทิเบต ความหลงใหลเป็นจุดเด่นของการเต้นรำแตะเท้าของชาวทิเบต จึงควรเลือกเพลงบรรเลงเพลงประกอบที่รวดเร็ว รักษาการสัมผัสที่เบาและสั้น เพื่อสร้างเสียงที่ยืดหยุ่นและโปร่งใส มือซ้ายควรเลือกรูปแบบการบรรเลงเพลงประกอบสั้น ๆ และควรเลือกเสียงต่ำประกอบ เมื่อแสดงเปียโนประกอบการเต้นรำพื้นบ้าน ผลงานควรได้รับการประมวลผลด้านศิลปะในด้านของจังหวะ ความเร็วและความเข้มข้น เพื่อให้สไตล์และธีมของการเต้นสามารถแสดงออกได้ดีผ่าน

จังหวะและความเร็วที่มั่นคง นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องปรับจังหวะการบรรเลงเปียโน ตามความเปลี่ยนแปลงของท่าเต้นรำพื้นบ้าน หากการเต้นเปลี่ยนสไตล์ ต้องปรับจังหวะการบรรเลงเพลงประกอบให้ทัน เช่นนี้จึงจะนำเสนอได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น (Xu Nuo, 2019, pp. 4-5)

7. การปรับจังหวะให้เข้ากับท่าเต้น

การผสมผสานระหว่างท่าเต้นและการบรรเลงเปียโนต้องสร้างการสื่อสารพื้นฐานระหว่างกัน เพื่อให้เกิดการผสมผสานระหว่างท่าเต้นกับการบรรเลงเปียโน นักแสดงจำเป็นต้องปรับจังหวะตามเนื้อหาและท่าทาง แท้จริงแล้วในการบรรเลงเปียโนประกอบการเต้น มีบางประเด็นที่ต้องระวัง ตัวอย่างเช่น การประสานของท่วงท่าและจังหวะการเต้นควรเข้าใจสไตล์และความเร็วโดยรวม มิใช่การประสานงานที่ดีแบบง่ายหรือความยืดหยุ่นเท่านั้นถือว่าประสบความสำเร็จแล้ว สไตล์การบรรเลงเพลงของงานทั้งหมดควรอยู่ในความหมายแฝงของเพลงบรรเลง สิ่งนี้ต้องให้นักเปียโนบรรเลงเพลงด้วยความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับสไตล์โดยรวมของเพลงเต้นรำ เพื่อให้แน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงของจังหวะจะไม่ส่งผลต่อการเต้นรำ และต้องไม่มีจังหวะที่ขัดแย้งกับการแสดงเต้นรำ การปรับจังหวะการบรรเลงเปียโนยังคงต้องทำให้การเต้นมีความสอดคล้องกัน ซึ่งต้องการเปรียบเทียบที่แข็งและอ่อนในเพลงบรรเลงเพลง ผสมผสานเข้ากับปัจจัยทางอารมณ์บางอย่าง และผสมเข้ากับท่าเต้น เพื่อให้แน่ใจจะมีความนุ่มนวลและมีความสบายเมื่อทำการแสดงในสถานที่จริง (Xu Nuo, 2019, p. 7)

8. ค้นคว้าเทคนิคในด้านการบรรเลงเปียโนประกอบการเต้น

จังหวะของการบรรเลงเปียโนประกอบการเต้นรำเป็นปัจจัยสำคัญ และเทคนิคคือจิตวิญญาณของการบรรเลงเปียโนประกอบการเต้นรำ ด้านล่างนี้จะกล่าวถึงทักษะในการบรรเลงเปียโนประกอบการเต้นรำจากสองด้านคือการบูรณาการความสนใจกับการเต้นรำ และทักษะการบรรเลง (Xu Nuo, 2019, p. 7)

8.1 การผสมผสานระหว่างความสนใจกับการเต้น

เมื่อใช้เปียโนเป็นเครื่องดนตรีประกอบการเต้น นักแสดงต้องเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างการเล่นเปียโนประกอบกับการบรรเลงเพลงประกอบในรูปแบบอื่นอย่างชัดเจน และกำหนดเป้าหมายในการให้บริการ ซึ่งเป้าหมายสูงสุดคือการแสดงการเต้น ดังนั้น การบรรเลงเปียโนประกอบต้องรวมเข้ากับการเต้นรำ เพื่อให้เกิดความเป็นหนึ่งอย่างสมบูรณ์แบบ (Xu Nuo, 2019, p. 7)

8.2 ทักษะการบรรเลงเพลงประกอบ

เพื่อให้เกิดการประสานกันอย่างเต็มรูปแบบของการเต้นและการบรรเลงเปียโน นักเปียโนควรทำสิ่งต่อไปนี้ หนึ่ง คุณต้องมีทักษะในการเล่นเปียโนในระดับหนึ่ง ในการแสดงการเต้น เพลงประกอบการเต้นมีให้เลือกมากมาย การบรรเลงประกอบการเต้นที่แตกต่างกันให้ความรู้สึกที่แตกต่างกัน ดังนั้น นักเปียโนควรเลือกเทคนิคการบรรเลงที่แตกต่างกันไปตามเพลงที่แตกต่างกัน ประการแรกเกี่ยวข้องกับการใช้จังหวะ เพลงเปียโนที่สมบูรณ์แยกออกจากการก่อตัวของจังหวะไม่ได้

แม้แต่ในสัญลักษณ์หยุด ก็ยังเป็นส่วนประกอบที่ขาดไม่ได้ ประการที่สอง การใช้แป้นเหยียบ การใช้แป้นเหยียบอย่างถูกต้องจะทำให้เปียโนมีเสียงที่นุ่มนวลขึ้น และยังสามารถกระจายเสียงเปียโนได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย การรู้วิธีการใช้แป้นเหยียบที่แตกต่างกัน ทำให้ทั้งเพลงมีความสมบูรณ์แบบมากขึ้น ประการที่สาม การใช้ทักษะสัมผัส แป้นสัมผัสมีวิธีการและเทคนิคที่แตกต่างกัน เพลงที่แตกต่างกันต้องเลือกกดแป้นแบบต่าง ๆ คุณภาพของแป้นสัมผัสสามารถกำหนดคุณภาพเสียงของเปียโนได้ ศิลปะและเพลงของประเทศจีนมีความผันผวนในด้านดนตรีอย่างมาก และต้องใช้การเปลี่ยนการสัมผัสหลายครั้ง ดังนั้นนักเปียโนจึงจำเป็นต้องใช้คีย์เปียโนอย่างถูกต้อง (Sun Jingxuan, 2010, pp. 7-8)

8.3 การปรับให้เข้ากับนักร้อง

เมื่อเพลงศิลปะจีนเลือกการบรรเลงเปียโนประกอบ นักเปียโนและนักร้องจำเป็นต้องมีความเข้ากันเป็นอย่างดี เนื่องจากแต่ละคนมีความเข้าใจและการตีความเพลงที่แตกต่างกัน ดังนั้นนักแสดงและนักร้องจึงต้องมีความเข้ากันอย่างเต็มที่ในระหว่างการฝึกซ้อม จึงจะสามารถสะท้อนออกมาในรายละเอียดได้อย่างเต็มที่ และค่อย ๆ ตีความเพลงทั้งเพลงให้สมบูรณ์ (Sun Jingxuan, 2010, pp. 7-8)

8.4 ทักษะการบรรเลงดนตรี

เพลงพื้นบ้าน “กู่ลี่ปี้ถ่า” ของชาวทาจิกซินเจียง ซึ่งดัดแปลงโดยนักแต่งเพลงเหลยเจิ้นปางในเพลงประกอบของภาพยนตร์เรื่อง “ปิงซานซ่างเตอะหลายเค่อ (ผู้มาเยือนภูเขาน้ำแข็ง)” ซึ่งมีท่วงทำนองที่สวยงามและได้รับความนิยมอย่างมาก ดนตรีประกอบมีเอกลักษณ์ของชาติที่แตกต่างกัน มีจังหวะที่ยืดหยุ่นของภูมิภาคและมีเอกลักษณ์ของดนตรีประจำชาติที่โดดเด่น ซึ่งส่วนมากมาจากจังหวะเพลงเต้นรำในการเต้นรำพื้นบ้านในท้องถิ่น ในด้านจังหวะ ส่วนมากใช้รูปแบบจังหวะของการเต้นรำอุยกูร์และทาจิกิสถาน เสริมเข้ากับแบบจุด แบ่งส่วนและจังหวะแบบหน้าสิบหกหลังแปด เพลงนี้ใช้จังหวะดนตรีทาจิกทั้งเพลง ผ่านจังหวะที่ประสานกันอย่างต่อเนื่องของจังหวะแบบหน้าสิบหกหลังแปด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลักษณะเด่นของการเต้นรำซินเจียงที่อบอุ่นและอิสระ ธีมของส่วนเปิดประกอบด้วยทำนองที่อบอุ่นและมีชีวิตชีวา และโครงสร้างของรูปแบบการเต้นรำแบบอุยกูร์ในเสียงต่ำ จังหวะมีพลวัตและท่วงทำนองที่นุ่มนวลแสดงให้เห็นฉากที่มีชีวิตชีวาและความรื่นเริงของชาวซินเจียง จังหวะที่มีชีวิตชีวาและทำนองอันนุ่มนวลแสดงให้เห็นถึงความมีชีวิตชีวาและความสนุกสนานของชาวซินเจียงในการร้องเพลงและเต้นรำ โครงสร้างของเพลงแบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่ บทนำ (1-11) ส่วน A (12-53) ส่วน B (54-100) ส่วน A’ (101-134) เสียงสูงในบทนำมีทำนองที่เร็วและสดใส ขณะท่อนเสียงต่ำต่อเนื่องผ่านคอลัมน์ เพื่อให้ผู้คนแสดงเห็นฉากภูเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะอันงดงามและสูงตระหง่าน เมื่อบรรเลงเสียงสูงควรให้ความสำคัญกับเสียงที่หนักแน่น ช่วงเสียงต่ำในส่วน A แนะนำหัวข้อแรกที่สดใสและไพเราะในส่วนเบส

ตัวอย่างที่ 1
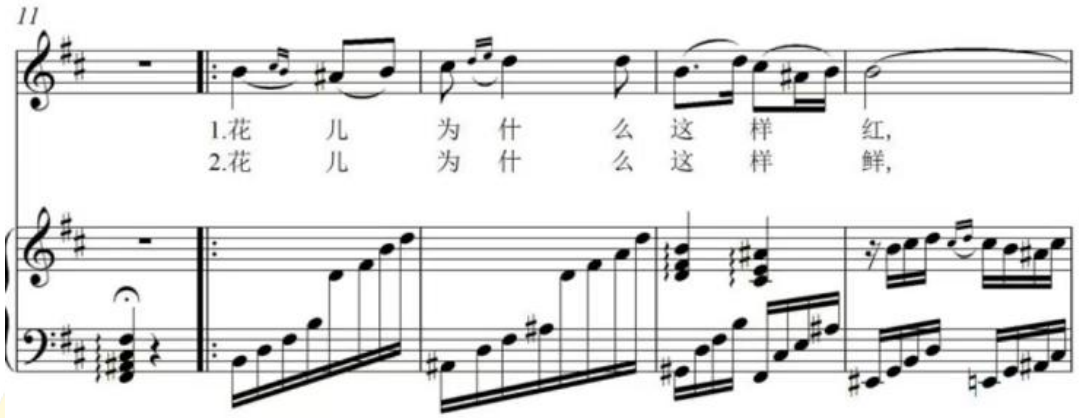
ภาพที่ 2-5 โครงสร้างส่วนที่ 1 ของเพลงพื้นบ้าน “กู่ลี่ปี้ถ่า” (Baidu, 2023)

ในส่วนกลางเหมือนจะอธิบายถึงดวงตาที่มีเสน่ห์ของหญิงสาวและการเต้นที่งดงาม ในส่วนของการบรรเลงเสียงต่ำจะกระโดดเข้าสู่ท่วงทำนองโดยมีส่วนที่ห้าในคอร์ดหลัก และจังหวะบนโทนเสียงที่ต่อเนื่องจะไหลผ่านด้วยสัมผัสอันแข็งแกร่งของจังหวะการเต้น ท่วงทำนองส่วนเสียงสูงเป็นสาขาของธีม และยังคงรักษาภาพลักษณ์ที่สวยงามและยืดหยุ่น เมื่อเล่นโน้ตตัวที่สิบหก จะใช้วิธีการสัมผัสแป้นแบบละเอียดและความแข็งแกร่งของแขนจะไหลผ่านปลายนิ้ว ในโน้ตที่ 33

ตัวอย่างที่ 2
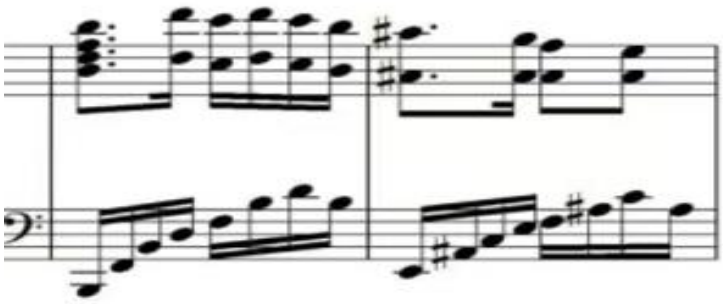
ภาพที่ 2-6 โครงสร้างส่วนที่ 2 ของเพลงพื้นบ้าน “กู่ลี่ปี้ถ่า” (Baidu, 2023)

เมื่อเข้าสู่ช่วงที่สอง ทำนองหลักเปลี่ยนจากเสียงต่ำไปสู่เสียงสูง ซึ่งประกอบไปด้วยเส้นกั้นห้องและการร้องแบบเลกาโต้ (Legato) ทำนองในช่วงนี้เปรียบเสมือนการร้องเพลงที่แสดงออกถึงความคิดและความรู้สึกของหญิงสาว ทำให้ผู้คนหวนรำลึกได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อบรรเลงช่วงเสียงสูง สามารถใช้วิธีการสัมผัสแบบลึกเพื่อสร้างทำนองหนัก และให้ความสำคัญกับความเรียบร้อยของคีย์ล่าง

ทำนองของส่วน B นั้นเต็มไปด้วยพลัง ธีมหลักประกอบด้วยทำนองที่อบอุ่นของเสียงสูง และการเต้นรำแบบอุยกูร์ตามแบบฉบับของส่วนเสียงต่ำ ซึ่งแสดงให้เห็นฉากชีวิตที่มีชีวิตชีวาและสนุกสนานของชาวซินเจียงได้อย่างชัดเจน เมื่อบรรเลง คอร์ดของส่วนบรรเลงควรเร็วและยืดหยุ่น และควรใช้ความแข็งแรงของข้อมือ เพื่อเพิ่มจังหวะของเพลง ในโน้ตที่ 78

ตัวอย่างที่ 3
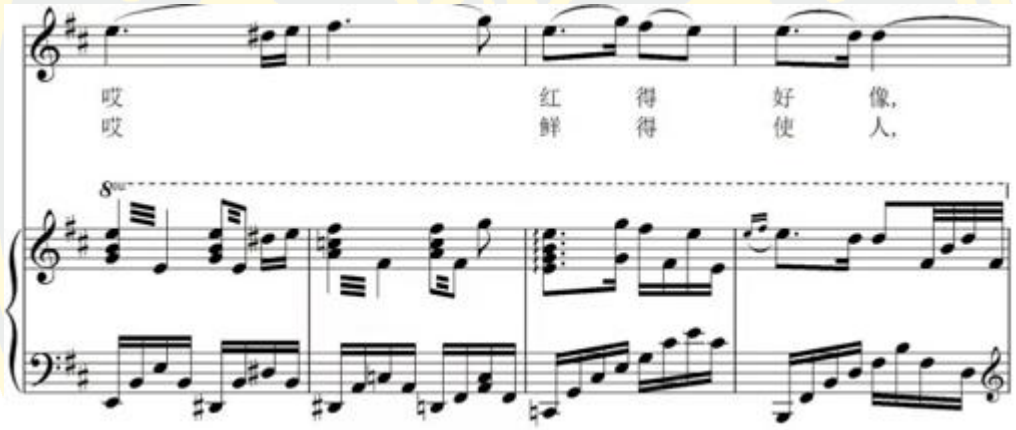
ภาพที่ 2-7 โครงสร้างส่วนที่ 3 ของเพลงพื้นบ้าน “กู่ลี่ปี้ถ่า” (Baidu, 2023)

ด้วยความหนาของพื้นผิวเสียงสูง การเพิ่มคอร์ดแบบแปรผัน และคอร์ดแบบผสมที่ซ้อนกันในแนวตั้งและในช่วงที่สามของเพลงเกิดเสียงที่ไม่เข้ากัน การนำเสนอเสียงต่ำและจังหวะของดนตรีประเภทเพอร์คัชชั่นของชนชาติซินเจียง และเน้นถึงสีสันที่มีพลัง การเล่นพร้อมกันนั้นยากต่อการสัมผัสแป้น ผู้แสดงสามารถเล่นเสียงสูงได้อย่างชัดเจนผ่านการถ่ายทอดพลังจากปลายนิ้ว การเชื่อมต่อของคอร์ดต้องให้ความสำคัญกับความต่อเนื่องของเสียง

ส่วน A’ เมื่อจำนวนเสียงเพิ่มขึ้นและความหนักแน่นเพิ่มขึ้น การขึ้นลงของทำนองจะขยายตัวขึ้น และดนตรีจะถูกบรรเลงอย่างต่อเนื่องจนจบเพลง เพื่อขึ้นถึงจุดสูงสุดของเพลง เมื่อบรรเลงเพลงในส่วนนี้ ควรเน้นไปที่การแสดงออกทางศิลปะที่หลากหลาย ท่วงทำนองที่เรียบง่าย แต่กลับซ่อนความหลงใหลอันลึกซึ้งอยู่ภายในนั้น เมื่อนำมาประสานกัน ผู้บรรเลงทั้งสองจะต้องให้

ความรู้สึกของพื้นที่ในแนวตั้งและการเข้าสู่อารมณ์อย่างต่อเนื่องในแนวนอน เพื่อให้เพลงเต็มไปด้วยอารมณ์และความเครียดอย่างต่อเนื่อง เมื่อเส้นกั้นห้องและการร้องแบบเลกาโต้ที่หนักแน่นและเต็มที่ โดยให้ใช้ส่วนหักเป็นจุดในการตั้งสมาธิและเชื่อมต่อ อเพจจิโอ (Arpeggio) แบบย้อนกลับในส่วนของดนตรีประกอบนั้นเต็มไปด้วยเทคนิคอันชาญฉลาด การสัมผัสของคีย์ควรมีความสะอาดและคมชัด โทนเสียงควรมีความสม่ำเสมอและรักษารายละเอียดไว้เป็นอย่างดี

ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

ชนชาติทาจิกที่อาศัยอยู่ในที่ราบสูงปาร์มีร์ มีศูนย์กลางอยู่ที่อาณาจักรมคธ (ชื่ออาณาจักรในช่วงกลางศตวรรษที่ 18) ในสมัยราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถัง และได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมขั้นสูงของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ตามเส้นทางสายไหม ที่ผสมผสานกันมาจนถึงทุกวันนี้ องค์ประกอบหลักของชนชาติทาจิกในประเทศจีนเกิดจากการรวมตัวระยะยาวของผู้อพยพจากสามพื้นที่คือ ประเทศทาจิกิสถานในเอเชียกลาง ทางตอนเหนือของอัฟกานิสถาน และทางตอนเหนือของแคชเมียร์ในปัจจุบัน (Luo Weihua, 2006, pp. 212-213)

ดนตรีทาจิกซินเจียงสามารถแบ่งออกเป็น เพลงพื้นบ้าน เพลงเต้นรำพื้นบ้าน และเพลงแร็พพื้นบ้าน เพลงพื้นบ้านทาจิกมีจำนวนมากและมีเนื้อหาที่หลากหลาย ซึ่งเป็นภาพของชีวิตชนชาติในช่วงเวลานั้นอย่างแท้จริง จากการแบ่งประเภทของเพลงสามารถแบ่งเพลงพื้นบ้านออกเป็น เพลงพื้นบ้านแบบเล่าเรื่อง เพลงประเพณีพื้นบ้าน และเพลงพื้นบ้านใหม่สำหรับเต้นรำ ประเภทที่ 2 เพลงพื้นบ้านและเพลงเต้นมีลักษณะเด่นคือสามารถเต้นได้ และยังดัดแปลงมาจากเพลงพื้นบ้าน มีสไตล์ดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์ โดยทั่วไปมีจังหวะ 3/8 4/8 5/8 7/8 และจังหวะเดียวที่มีชีวิตชีวา สองจังหวะมีความเสถียร การรวมกันของจังหวะที่สองมีความมั่นคงและเต็มไปด้วยความยืดหยุ่น สุดท้าย รูปแบบเพลงแร็พพื้นบ้านทาจิกส่วนมากเป็นการแสดงเดี่ยว นักแสดงทั้งร้องและเต้น โดยส่วนมากมาจากบทกวี เรื่องเล่าพื้นบ้าน มีตำนานและนิทานที่งดงามมากมายอยู่ในเนื้อหา (Song Bonian, 2016, p. 113)

ลักษณะเด่นพื้นฐานของดนตรีทาจิกในซินเจียง ประการที่ 1 ดนตรีพื้นบ้านทาจิกใช้ภาษาเปอร์เซียและอาหรับเป็นหลัก ยกตัวอย่างเช่น “ต๋าอู๋หม่าจิ้ง” ซึ่งเพลงพื้นบ้านประเภทนี้ ประกอบด้วยเสียงเพียงสี่เสียงได้แก่ Re Sol La และ Do ที่ค่อนข้างคล้ายกับเพลงพื้นบ้านของชาวฮั่น ประการที่ 2 ดนตรีพื้นบ้านทาจิกมีโหมด (Modes) มากมาย และเสียง Do Mi และ Si ไม่กี่ประเภทนี้พบได้บ่อยครั้ง ประการที่ 3 ในส่วนหนึ่งของเพลงพื้นบ้านยังปรากฏเซมิโทนและควอเตอร์โทน โดยเฉพาะเสียงควอเตอร์โทนจะปรากฏที่ตำแหน่งระดับสามบนของทำนองหรือลดระดับเสียงที่สองลงพร้อมกัน ซึ่งทำให้โครงสร้างของบันไดเสียงมีมากกว่าเจ็ดเสียง และอาจจะเกิดเป็นแปดเสียงเก้าเสียง หรือ

แม้กระทั่งสิบเสียง ด้วยเหตุนี้ไดนามิกของจังหวะจึงเพิ่มขึ้น ที่เป็นเอกลักษณ์ ประการที่ 4 เพลงพื้นบ้านมีโครงสร้างที่สมมาตร และช่วงดนตรีสมบูรณ์ ประการที่ 5 เพลงพื้นเมืองทาจิกมีรูปแบบทำนองที่หยาบและเสียงสูง มีทำนองที่หลากหลาย และมีรูปแบบการแสดงที่หลากหลายเช่น การร้องนำ การบรรเลง และการเต้นประกอบ ประการที่ 6 ช่วงของเพลงพื้นบ้านทาจิกค่อนข้างแคบ เพลงบางเพลงมีเพียง 3-4 ระดับ และแทบไม่มีเสียงที่เกิน 8 ระดับ ท่วงทำนองดำเนินไปในแต่ละช่วงเป็นหลัก มีการกระโดดน้อย และช่วงเสียงจะปรากฏ 5 ระดับ 6 ระดับ หรือแม้กระทั่ง 8 ระดับ ประการที่ 7 เนื้อเพลงของเพลงพื้นบ้านทาจิกส่วนมากเป็นบทกวีขนาดยาวที่มีจำนวนพยางค์เท่ากัน และแต่ละบรรทัดมีความคล้องจองกัน ประการที่ 8 เพลงพื้นบ้านทาจิกมีจังหวะที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งแตกต่างจากจังหวะเดี่ยวของชาติพันธุ์อื่น ๆ ที่มีจังหวะเดี่ยว โดยมีจังหวะ 5/8 และ 7/8 ค่อนข้างเยอะ หรือ 3/4 และ 4/8 ปรากฏขึ้นแบบสลับกัน ดังนั้น การเปลี่ยนจังหวะของเพลงพื้นบ้านทาจิกจึงเป็นลักษณะที่โดดเด่นของดนตรีพื้นบ้าน และการเปลี่ยนแปลงจังหวะและจังหวะถูกจัดเรียงอย่างแยบยล ซึ่งจะเป็นการเพิ่มเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของเพลงพื้นบ้าน (Zhu Jieqiong, 2011, pp. 25-26)

เครื่องดนตรีของชาวทาจิกในมณฑลซินเจียง ศาสตราจารย์ฮานิกผู้สืบทอดรูบับ ได้มีมุมมองดังต่อไปนี้เมื่อดำเนินการวิเคราะห์วัฒนธรรมดนตรีทาจิก ศาสตราจารย์ฮานิกเกิดในพื้นที่ทาร์กูชการ์ เขาเป็นชาวทาจิกิสถาน เขามีความเข้าใจเกี่ยวกับเพลงพื้นบ้านและขนบธรรมเนียมทางวัฒนธรรมเป็นอย่างดี ศาสตราจารย์ฮานิกอาศัยอยู่ในบ้านเกิดของเขาและรู้ว่าดนตรีพื้นบ้านของชนชาติทาจิกเป็นมุขปาฐะของท้องถิ่น และยังเป็นเอกลักษณ์ของเพลงพื้นบ้าน ชาวทาจิกมีการบูชาโทเทมเป็นของตนเอง โดยทั้งร้องและเต้นพร้อมกัน (ที่มา: ชีวประวัติของศาสตราจารย์ฮานิก คณะดนตรี สถาบันศิลปะซินเจียง)

ผู้วิจัยแต่งเพลงพื้นเมืองทาจิกชื่อว่า “หงโถวจิน (ผ้าโพกสีแดง)” ดนตรีสื่อถึงขบวนขันหมากที่มารับตัวบ่าวสาวอย่างช้า ๆ ท่ามกลางเสียงหัวเราะและยินดีกับบ่าวสาว เจ้าสาวโพกผ้าสีแดง เหล่าเพื่อนมาเต้นรำและร้องเพลงเพื่ออวยพรให้แก่คู่รัก เพลงแบ่งออกเป็นสามส่วน ส่วนแรกคือส่วนนำ ขลุ่ยอินทรีย์เล่นจังหวะแบบไดนามิก เสียงขลุ่ยดังจากที่ไกลมาใกล้ เป็นสัญลักษณ์ที่กล้าหาญของนกอินทรีย์บินร่อนอยู่บนท้องฟ้า แสดงถึงการสรรเสริญเจ้าบ่าว กลองมือตีเป็นจังหวะ พร้อมกับการมารับตัวเจ้าสาวของเจ้าบ่าว ส่วนหลัก ท่วงทำนองบรรเลงเปียโนและดนตรีจะเข้าสู่ทำนองของการเล่าเรื่อง ขณะเดียวกันก็บรรเลงเพลงที่นุ่มนวลและต่อเนื่อง บรรยายเรื่องราวความรักที่สวยงามของเจ้าบ่าวและเจ้าสาว ในส่วนท้าย เปียโน กลองมือ และนักเต้นแสดงพร้อมกัน ผ่านเสียงที่ทรงพลังของกลองมือ และเสียงดีดเปียโน ร่างกายของนักเต้นหมุนตัวไปมา ถึงจุดสูงสุดของพิธีแต่งงาน แสดงถึงการอวยพรของแขกในงานแต่งงานต่อเจ้าบ่าวและเจ้าสาว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. “งานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือ” ของ Qu Yuli (2019) งานวิจัยนี้ดำเนินการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมชิวฉือโบราณที่ตั้งอยู่บนเส้นทางสายไหมโบราณเป็นหลัก โดยมีพื้นที่หลักคือคูชา อาเคอซู และสถานที่อื่นในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังเป็นโอเอซิสริมทะเลทรายทาคลิมากัน ซึ่งที่แห่งนี้เป็นศูนย์รวมแก่นของวัฒนธรรมจีนอินเดียโบราณ วัฒนธรรมกรีกและโรมัน ทั้งยังผสมผสานการเมือง ศาสนาและศิลปะเข้าไว้ด้วยกัน ในสมัยราชวงศ์ถังชิวฉือเป็นที่ตั้งของรัฐบาลตูหูฝูที่ปกครองเมืองทั้งสี่ของอันซี การผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมราชวงศ์ถังและวัฒนธรรมของภูมิภาคตะวันตก ได้ส่งเสริมความรุ่งเรืองของชิวฉือ และวรรณกรรมที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของอิทธิพลชิวฉือก็มีความเจริญรุ่งเรืองเช่นกัน เนื้อหาสำคัญของงานวิจัยนี้คือการนำวัฒนธรรมชิวฉือและวรรณกรรมสมัยราชวงศ์ถังและยุคห้าราชวงศ์มาเป็นวัตถุวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินการวิจัยและการขยายผลแบบสหวิทยาการและข้ามวัฒนธรรมที่เป็นอิสระของการวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมชิวฉือ เพื่อเป็นการสนับสนุนด้านทฤษฎีและสำรวจในหลายมิติ โดยอาศัยเอกสารที่ขุดพบและการสำรวจภาคสนาม

2. “การวิจัยเทคนิคและรูปแบบการเล่นเปียโนของกลุ่มชาติพันธุ์ประเทศจีน” ของ Xu Nuo (2019) งานวิจัยนี้เน้นศึกษาความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างการบรรเลงเปียโนร่วมกับการเต้นรำของกลุ่มชาติพันธุ์ชาวจีน เป็นผลงานที่ผสมผสานระหว่างการสอนในห้องเรียนวิชาการเต้นรำของกลุ่มชาติพันธุ์จีนและเปียโน นอกจากนี้ยังผสมผสานรูปแบบและเทคนิคการเล่นเปียโนเข้ากับการเต้นรำพื้นบ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ แสดงให้เห็นถึงการแลกเปลี่ยนและการบูรณาการที่มีประสิทธิภาพอันเกิดจากการปะทะกันระหว่างวัฒนธรรมจีนและตะวันตก นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์พื้นฐานของการผสมผสานทางศิลปะของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ เนื้อหาหลักที่ได้รับคือดนตรีและการเต้นรำเดิมทีคือความเป็นหนึ่งเดียว ความน่าดึงดูดและพลังการแสดงออกของการเต้นรำประจำกลุ่มชาติพันธุ์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ล้วนสะท้อนให้เห็นผ่านการบรรเลงเพลงประกอบของเปียโนที่สมเหตุสมผล

3. “การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีจากมุมมองของเส้นทางสายไหมแห่งเอเชีย” ของ Li Hu (2020) งานวิจัยนี้เน้นศึกษาเส้นทางสายไหมแห่งเอเชียเป็นหลัก ซึ่งเป็น “พื้นที่” สำคัญสำหรับการเผยแพร่ การแลกเปลี่ยน และการบูรณาการวัฒนธรรมในประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมดนตรีโบราณค่อย ๆ ศึกษาจาก “จุด” ถึง “เส้น” และ “พื้นผิว” ภายใต้มุมมองของเส้นทางสายไหมในเอเชีย บริเวณแนวหน้าของจุดตัดระหว่างที่ราบภาคกลางโบราณ วัฒนธรรมดนตรีมีทั้งความเหมือนของดนตรีจีนและเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมคนเร่ร่อน การตกปลาและการล่าสัตว์ ความเหมือนและความเป็นปัจเจกเช่นนี้ค่อย ๆ ก่อตัวเป็นความสามัคคีทางประวัติศาสตร์ของ “ความเป็นหนึ่งเดียวของความหลากหลาย” ของวัฒนธรรมดนตรีจีนใน “พื้นที่” ของเส้นทางสายไหมแห่งเอเชีย เนื้อหาสำคัญ

ที่ได้รับคือ จุดตัดทางวัฒนธรรมบนเส้นทางสายไหมแห่งเอเชีย มีมรดกวัฒนธรรมทางดนตรีอันหลากหลายจากวัฒนธรรมหงซาน ราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถัง ราชวงศ์เหลียว (ชี่ตัน) และยุคสมัยอื่น ๆ การค้นพบทางโบราณคดีที่สำคัญที่สุดคือ มรดกทางดนตรีในยุคก่อนประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมชิวฉือ ซึ่งมีเอกลักษณ์ทางดนตรีที่ชัดเจนและมีอัตลักษณ์ที่หลากหลาย ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษาประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมดนตรีจีนโบราณ

4. “วิวัฒนาการของจิตสำนึกทางสุนทรียภาพทางดนตรีในสมัยราชวงศ์ถังจากการเผยแพร่และการเต้นรำชิวฉือสู่ตะวันออก” ของ Cui Can (2020) งานวิจัยนี้ศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันยาวนานและมีเสน่ห์ทางศิลปะอันเป็นเอกลักษณ์ โดยรวบรวมคุณค่าทางสุนทรียภาพของวัฒนธรรมดนตรีภูมิภาคตะวันตก ซึ่งเป็นแก่นของวัฒนธรรมดนตรีและการเต้นรำของภูมิภาคตะวันตก ในสมัยราชวงศ์ถัง การไปมาหาสู่ทางการค้าบนเส้นทางสายไหมเจริญรุ่งเรืองขึ้น ดนตรีชิวฉือที่เป็นตัวแทนของดนตรีภาคตะวันตกได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว และมีผลกระทบอย่างมากต่อการพัฒนาจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพของดนตรีในที่ราบภาคกลาง กระบวนการแลกเปลี่ยนและการบูรณาการอย่างต่อเนื่องระหว่างดนตรีที่ราบภาคกลางยังเป็นวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องของจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพของดนตรีในสมัยราชวงศ์ถัง ปัจจุบัน แวดวงวิชาการมีการแนะนำที่ค่อนข้างละเอียดเกี่ยวกับภูมิหลังการพัฒนาและส่วนหลักของดนตรีและการเต้นรำชิวฉือ และยังมีการอธิบายที่ค่อนข้างละเอียดเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีสมัยราชวงศ์ถัง แต่โดยสรุปแล้ว มุมมองการวิจัยค่อนข้างเป็นจำเจ และมองข้ามความเชื่อมโยงที่สำคัญระหว่างดนตรีชิวฉือและวัฒนธรรมการเต้นรำ และจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพของดนตรีในสมัยราชวงศ์ถัง งานวิจัยนี้ได้ดำเนินการสรุปงานวิจัยก่อนหน้าอย่างรอบด้าน โดยใช้ทฤษฎีและวิธีการวิจัยจากสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องประวัติศาสตร์ดนตรี ปรัชญาดนตรี วรรณกรรรมดนตรีและสุนทรียภาพทางวรรณกรรม และสาขาวิชาอื่น ๆ จากมุมมองของวัฒนธรรมสุนทรียศาสตร์ กระบวนการเผยแพร่ดนตรีและการเต้นรำชิวฉือไปทางตะวันออก และการพัฒนาจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพสมัยราชวงศ์ถังได้ถูกนำมาเรียบเรียงและแบ่งออกอย่างละเอียด และวิวัฒนาการของจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพของดนตรีในสมัยราชวงศ์ถัง นอกจากนี้ยังดำเนินการวิเคราะห์และสำรวจเพิ่มเติมเกี่ยวกับจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพของดนตรีในสมัยราชวงศ์ถังในช่วงเวลาดังกล่าว งานวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 6 ส่วนดังต่อไปนี้ หนึ่ง บทนำ ส่วนนี้จะดำเนินการแนะนำสถานการณ์ปัจจุบันของการวิจัยวัฒนธรรมดนตรีและการเต้นรำชิวฉือทั้งในและต่างประเทศในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้ ขณะเดียวกันยังดำเนินการเรียบเรียงและวิเคราะห์วรรณกรรมทั้งสี่ด้านได้แก่ ดนตรีและการเต้นรำชิวฉือสมัยราชวงศ์ถัง กระบวนการเผยแพร่ไปสู่ภาคตะวันออก ตลอดจนแนวคิดทางสุนทรียศาสตร์ทางดนตรี สุดท้ายได้อธิบายถึงวิธีการวิจัยและนวัตกรรมของงานวิจัยนี้อย่างชัดเจน

5. “การสำรวจการเต้นรำชิวฉือโบราณ” ของ Zhao Kejun (2006) งานวิจัยนี้ได้สำรวจการเต้นรำชิวฉือในช่วงต้นราชวงศ์ราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ซึ่งได้พัฒนาอย่างเต็มที่ในสมัยราชวงศ์เว่ยและ

ราชวงศ์จิ้น ราชวงศ์เหนือใต้ เจริญรุ่งเรืองขึ้นในสมัยราชวงศ์สุยและราชวงศ์ถัง และค่อย ๆ เสื่อมลงในสมัยราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หยวนมาเป็นวัตถุวิจัย จากพื้นฐานการวิจัยของนักวิชาการรุ่นก่อน โดยอ้างอิงจากผลการวิจัยที่มีอยู่และข้อมูลด้านวรรณกรรม จิตรกรรมฝาผนังการเต้นรำในถ้ำชิวฉือตลอดจนรายงานการสำรวจภาคสนามของผู้วิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเต้นรำแบบดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ เช่น ชาวอุยกูร์ในซินเจียง โดยใช้นาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์ โบราณคดี มานุษยวิทยาทางวัฒนธรรม โดยพยายามสำรวจต้นกำเนิดของการเต้นรำชิวฉือโบราณ ตลอดจนวิเคราะห์ประเภทการแสดง เอกลักษณ์ทางสัณฐานวิทยา และอิทธิพล จึงสามารถสรุปได้ว่ารูปแบบการเต้นรำชิวฉือโบราณทำให้ผู้คนเข้าใจถึงศิลปะประจำกลุ่มชาติพันธุ์ที่คลาสสิกและลึกลับนี้ นอกจากนี้ หากเราสามารถออกแบบท่าเต้นชิวฉือด้วยจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพสมัยใหม่ได้โดยไม่สูญเสียเอกลักษณ์ประจำกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งมีความจริงมากขึ้น งานวิจัยนี้แบ่งออกเป็นสามส่วนได้แก่ บทนำ เนื้อหาสี่บท และบทสรุป บทนำได้สรุปวัตถุประสงค์การวิจัย ความสำคัญ วัสดุการวิจัยและวิธีการวิจัยของงานวิจัยนี้ และแนะนำผลการวิจัยบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัยนี้ บทที่ 1 วิเคราะห์การก่อตัวของดนตรีและการเต้นรำชิวฉือจากสองด้านได้แก่ ปัจจัยภายใน (สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่เป็นเอกลักษณ์ของชิวฉือ เศรษฐกิจการเมืองที่เจริญรุ่งเรือง และกลุ่มชาติพันธุ์อันซับซ้อน) ปัจจัยภายนอก (อิทธิพลของวัฒนธรรมอินเดีย กรีก และที่ราบภาคกลาง) โดยได้รับบทสรุปว่า การเต้นรำชิวฉือเป็นวัฒนธรรมทางดนตรีและการเต้นรำที่หลากหลาย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การรวบรวมข้อมูล

การสร้างสรรค์บทเพลงประกอบจากวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือในมณฑลซินเจียง ผู้วิจัยมีการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลจากหนังสือ ตำรา งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและข้อมูลต่าง ๆ เช่น “ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของซินเจียง” “ดนตรีและการเต้นรำบนเส้นทางสายไหม เป็นต้น ขณะเดียวกันยังค้นคว้าหนังสือเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีซินเจียง และวารสารประเภทต่าง ๆ บทความเชิงวิชาการ เพื่อรวบรวมข้อมูล

2. ศึกษาจากแหล่งข้อมูลออนไลน์

เนื่องจากการแพร่ระบาดของโรค ผู้วิจัยได้ค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเว็ปไซต์ห้องสมุดใหญ่ เช่น “จือหวังเหวินฮว่า” และ “ข่งฝูจื่อหวังจ้าน”

3. ศึกษาข้อมูลจากวีดีโอหรือเทปบันทึกการแสดง

ผู้วิจัยดำเนินการค้นคว้าจากวีดีโอและสื่อทางภาพและเสียงบางส่วน โดยทั่วไปได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากแพลตฟอร์มภาพและเสียงเช่น “เถิงชุ่นซื่อผิย” “ไป๋ตู้หว่างผาน” และ “เสี่ยวหงซู”

วิธีการที่ใช้ในการวิจัย (Study Design)

ผู้วิจัยใช้วิธีการในการวิจัยเพื่อสร้างสรรค์บทเพลงประกอบจากวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือในมณฑลซินเจียง โดยออกแบบวิธีการที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant/Observation)

ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

เฝิงถิงหมิง ศาสตราจารย์คณะนาฏศิลป์ สถาบันศิลปะซินเจียง (ทำงานด้านการแสดงนาฏศิลป์และการสอนวิชานาฏศิลป์ ซึ่งทำงานด้านการสอนมาเป็นเวลา 30 ปี มีความรู้ทางวิชาชีพมากมายและมีความรู้ด้านทฤษฎีการสอน และดำรงตำแหน่งรองประธานสมาคมนักเต้นซินเจียง)

จางหยุน รองศาสตราจารย์ด้านเปียโนประกอบ สถาบันศิลปะซินเจียง (ทำงานด้านการสอนมาเป็นเวลา 30 ปี มีความสามารถด้านเทคนิคที่ดี และมีความรู้ด้านดนตรีและการเต้นรำสูง)

ซูริ ไฮติ ศิลปินการแสดงกลองมือ (อาจารย์สอนดนตรีประกอบกลองมือ สาขาการเต้นรำ สถาบันศิลปะซินเจียง ขณะเดียวกันเป็นศิลปินกลองมือของโรงละครซินเจียง)

นักเต้น – นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 สาขานาฏศิลป์ (นักศึกษาสาขานาฏศิลป์ มีความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะพิเศษของการเต้นรำของชาติพันธุ์ต่าง ๆ)

2. การสัมภาษณ์ (Interview)

2.1 ผู้เชี่ยวชาญ 1: เฝิงถิงหมิง

ชื่อตำแหน่ง: ศาสตราจารย์คณะนาฏศิลป์ สถาบันศิลปะซินเจียง

หน้าที่: เลขาธิการสถาบันนาฏศิลป์ สถาบันศิลปะซินเจียง และสมาคมนักเต้นซินเจียง

ที่อยู่: เลขที่ 78 สถาบันศิลปะซินเจียง ถนนถวนเจี๋ย เมืองอุรุมู่ฉี

2.2 ผู้เชี่ยวชาญ 2: จางหยุน

ชื่อตำแหน่ง: รองศาสตราจารย์ด้านเปียโนประกอบ สถาบันศิลปะซินเจียง

หน้าที่: ผู้อำนวยการสำนักงานการสอนและการวิจัยประกอบการเต้นรำของสถาบันศิลปะซินเจียง และประธานสภาบริหารสมาคมนักดนตรีซินเจียง

ที่อยู่: เลขที่ 78 สถาบันศิลปะซินเจียง ถนนถวนเจี๋ย เมืองอุรุมู่ฉี

2.3 ผู้เชี่ยวชาญ 3: ซูริ ไฮติ

ชื่อตำแหน่ง: อาจารย์ประจำ สาขานาฏศิลป์ สถาบันศิลปะซินเจียง

หน้าที่: อาจารย์ประจำ สาขานาฏศิลป์ สถาบันศิลปะซินเจียง และศิลปินกลองมือของโรงละครซินเจียง

ที่อยู่: เลขที่ 78 สถาบันศิลปะซินเจียง ถนนถวนเจี๋ย เมืองอุรุมู่ฉี

2.4 ผู้วิจัยสัมภาษณ์แบบกลุ่ม (Focus group)

บุคคลข้อมูลที่มีความสำคัญต่อการสร้างสรรค์งานวิจัย โดยผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการแสดงเปียโนประกอบการแสดง ศิลปินชิวฉือ ในสถานที่โรงเรียนสอนเต้นรำในซินเจียงวิลล์ปกครองตัวเอง เป็นต้น

3. การบันทึกวีดีโอ

ในการวิจัยเพื่อสร้างสรรค์บทเพลงประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองจากวัฒนธรรมชิวฉือในมณฑลซินเจียงนี้ ผู้วิจัยใช้การบันทึกวีดีโอเพื่อศึกษาผลงานและใช้เพื่อส่งงานความก้าวหน้าอาจารย์ที่ปรึกษา เนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ อาจารย์การแสดงจึงใช้การร่วมมือแบบออนไลน์ ขั้นตอนแรก อาจารย์สอนเปียโนบันทึกเสียง จากนั้นให้อาจารย์กลองมือให้ความร่วมมือ การแสดงแบ่งออกเป็น ให้นักกลองมือบรรเลงคนเดียวก่อน จากนั้นให้กลองมือและนักเต้นแสดงพร้อมกัน สุดท้ายเปียโน นักเต้น และกลองมือแสดงพร้อมกันตามลำดับการแสดง

4. การฝึกซ้อม

ผู้วิจัยทำการวางแผนการฝึกซ้อมการสร้างสรรค์ผ่านกระบวนการวิจัย โดยการวิเคราะห์บทเพลงและการเต้นรำ เพื่อเตรียมความพร้อมของผู้วิจัยในการบรรเลงประกอบการแสดง

ตารางที่ 3-1

ผู้ให้สัมภาษณ์	เวลา	เนื้อหา
นักแสดงเปียโน	20 นาที	ความคิดสร้างสรรค์ ที่มาของแรงบันดาลใจ ความยากลำบากในความร่วมมือ
นักแสดงกลองมือ	20 นาที	วิธีการปรับเสียงของเครื่องดนตรีตะวันตกและเครื่องดนตรีของชนชาติและการประสานของดนตรี
นักเต้น	15 นาที	ความเข้าใจในงานดนตรี ตีความด้วยนาฏศิลป์อย่างไร

5. การทำงานร่วมกับบุคคลข้อมูลอื่น ๆ

ผู้วิจัยออกแบบลักษณะการทำงานร่วมกับบุคคลข้อมูลอื่น ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และสถานที่

การฝึกซ้อมแบ่งออกเป็นสามช่วง

ช่วงที่ 1 ฝึกซ้อม 1 ชั่วโมง – 1 ชั่วโมงครึ่ง

การฝึกปฏิบัติร่วมกันระหว่างนักเปียโนกับนักตีกลองมือ

ช่วงที่ 2 ฝึกซ้อม 1 ชั่วโมง – 1 ชั่วโมงครึ่ง

การฝึกประสานจังหวะระหว่างนักตีกลองมือกับนักเต้น

ช่วงที่ 3 ฝึกซ้อม 1 ชั่วโมง – 1 ชั่วโมงครึ่ง

ฝึกซ้อมร่วมกันระหว่างนักเปียโน นักตีกลองมือ และนักเต้น

สถานที่ซ้อม: ห้องซ้อมเต้นของสถาบันนาฏศิลป์แห่งโรงเรียนมัธยมของสถาบันศิลปะชินเจียง

เครื่องมือวิจัย

การสร้างสรรค์บทเพลงประกอบวัฒนธรรมชิวฉือในมณฑลซินเจียง ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการวิจัยดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบสัมภาษณ์และให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเหมาะสมและถูกต้องของแบบสัมภาษณ์

2. แบบสอบถามผู้รับชมการแสดง

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างเครื่องมือแบบสอบถามผู้รับชมการแสดงและให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเหมาะสมและถูกต้องของแบบสอบถามผู้รับชมการแสดง

แบบสอบถามต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างดนตรีพื้นบ้านกับดนตรีตะวันตก และให้อาจารย์ฮานิกตรวจสอบ และตรวจสอบความถูกต้อง

แบบสอบถามต้องรวบรวมข้อมูลของลักษณะพิเศษของการแสดงกลองมือ และให้อาจารย์ซูริ ไฮติ อาจารย์สอนการแสดงกลองมือตรวจสอบ และตรวจสอบความถูกต้อง

แบบสอบถามต้องรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามของนักเต้น นักเปียโนและนักตีกลองมือรวมถึงระดับความร่วมมือ และให้นักเรียนการแสดงในสถาบันนาฏศิลป์ตรวจสอบ และตรวจสอบความถูกต้อง

3. การสร้างสรรค์และการนำเสนอ

เครื่องมือวิจัยที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยเพื่อกระบวนการสร้างสรรค์และการนำเสนอ ผู้วิจัยได้ทำการสร้างเครื่องมือและให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเหมาะสมและถูกต้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย เปียโน กลองมือ กล้องถ่ายวิดีโอ ไมโครโฟน และลำโพง ก่อนการแสดง ผู้ปรับเสียงจะดำเนินการทดสอบการปรับเสียงเปียโน อาจารย์กลองมือดำเนินการตรวจสอบผิวของกลองมือ ขณะเดียวกันตรวจสอบพลังงานของกล้อง

แนวคิดและแผนการสร้างสรรค์ผลงาน

1. แนวคิด (Concept & Idea)

ดนตรีและการเต้นรำแบบชิวฉือแบบดั้งเดิมมีรูปแบบการแสดงที่หลากหลายและทันสมัยมากขึ้น ในกระบวนการของศิลปะการแสดง การเล่นเปียโนเป็นสายหลัก พร้อมกับกลองมือของชนกลุ่มน้อยและการเต้นรำชิวฉือ นี่ไม่ใช่รูปแบบดั้งเดิมที่การเต้นรำชิวฉือ จะต้องมาพร้อมกับเครื่องดนตรีประจำชาติเท่านั้น การแสดงจะแล้วเสร็จในรูปแบบดนตรีใหม่ ซึ่งไม่เพียงแต่ปรับปรุงโทนเสียงดนตรีเท่านั้น แต่ยังเน้นการสร้างสรรค์การแสดงดนตรีที่ดีขึ้นอีกด้วย โดยสามารถรวมเข้ากับการเต้นรำที่

หลากหลายได้ดียิ่งขึ้น การใช้เปียโนแบบตะวันตก ร่วมกับกลองมือที่เป็น เครื่องดนตรีชาติพันธุ์ และการเต้นรำของชิวฉือ เพื่อสร้างการผสมผสานที่มีเสน่ห์ของดนตรีและการเต้น การแสดงดนตรีและการเต้นที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติพันธุ์ ส่งเสริมความก้าวหน้าของดนตรีชาติพันธุ์เพื่อให้ทันกับการพัฒนาในยุคปัจจุบัน

2. โครงสร้างผลงาน (Performance Structure)

การสร้างสรรค์บทเพลงประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองจากวัฒนธรรมชิวสือในมณฑลซินเจียง ผู้วิจัยกำหนดโครงสร้างดังตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์เพลงพื้นบ้านทาจิก “ปาร์มี” เป็นการแสดงออกถึงชีวิตและภูมิทัศน์ของชาวทาจิกในมณฑลซินเจียง โดยใช้เสียงขลุ่ยอันไพเราะเพื่อแสดงให้เห็นถึงภูเขาอันงดงาม เลียนแบบเสียงร้องของนก และสัมผัสถึงทุ่งหญ้าอันงดงาม ทุ่งหญ้าสีเขียว วัวและแกะที่อ้วน เจ้าบ้านให้ความบันเทิงแก่แขกด้วยไวน์ น้ำพุบนภูเขา ชายหนุ่มเล่นขลุ่ยนกอินทรีย์ริมทะเลสาบอันสนใจในตอนกลางคืน พวกเขาขี่ม้าอยู่ในทุ่งหญ้า ผู้คนเล่นและร้องเพลงเร่อวาผู้ยกย่องวันเก็บเกี่ยว สัมผัสถึงฉากที่สวยงามของชีวิต ดนตรีแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ช่วงแรกจะเป็นช่วงแนะนำซึ่งมีเสียงขลุ่ยนกอินทรีเล่นเป็นจังหวะไกลมาใกล้ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญของอินทรียที่ทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า ความงดงามของธรรมชาติของกลองมือทูเบอร์มาบรรเลงเป็นจังหวะช้า ๆ

ส่วนหลัก: ทำนองหลักใช้เปียโนบรรเลง เข้าสู่ทำนองของการบรรยาย เสียงกลองมือค่อย ๆ หยุดลงชั่วคราว นักเต้นยังเคลื่อนไหวเอวอย่างต่อเนื่อง ส่วนที่ร่าเริงเริ่มต้นขึ้นด้วยการชมเชยความรู้สึกที่สวยงามของบ้านเกิด และดนตรีได้ถึงจุดสูงสุดได้ในช่วงเวลานี้

ส่วนปลาย: เปียโน กลองมือทูเบอร์ และนักเต้นแสดงพร้อมกัน ผ่านเสียงที่ทรงพลังของกลองมือ และเสียงดีดเปียโน ร่างกายของนักเต้นหมุนตัวไปมา รูปแบบการแสดงที่เหมือนบทสนทนาได้เกิดขึ้นได้เกิดขึ้นระหว่างกลองมือทูเบอร์ เปียโน และดูทาร์ ซึ่งความชีวิตชีวาของการแสดงสะท้อนถึงโน้ตดนตรี

3. องค์ประกอบในการสร้างสรรค์

ผู้วิจัยกำหนดองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ โดยใช้เครื่องดนตรีเปียโนในการกำหนดเรื่องราว ใช้กลองมือในการกำหนดจังหวะ และใช้การเต้นรำในการนำเสนอผลงานสร้างสรรค์บทเพลงประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองจากวัฒนธรรมชิวฉือในมณฑลซินเจียง

4. นักแสดง Dance

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างสรร์ผลงานวิจัยร่วมกับนักเต้นรำ กูลิมีน่า อาซีร่าจากโรงเรียนศิลปะซินเจียง (Xinjiang art college)

5. ดนตรี Music

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างสรร์ผลงานวิจัยร่วมกับนักแสดงกลองมือ ซูริ ไฮติ จากโรงเรียนสอนเต้นรำในซินเจียง และนักแสดงเปียโน โฮเสี่ยวอิง มูลาติน จากโรงเรียนสอนเต้นรำศิลปะซินเจียง

6. องค์ประกอบอื่น ๆ

ผู้วิจัยใช้องค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อให้การนำเสนอผลงานสร้างสรรค์บทเพลงประกอบจากวัฒนธรรมชิวฉือในมณฑลซินเจียง ได้ถูกนำเสนอต่อผู้ร่วมชมผลงาน เช่น ฉาก เทคโนโลยี สื่อมัลติมีเดีย ชุดนักเต้น เครื่องประดับหัว กล้อง เป็นต้น

ผลงานในจินตภาพ

ผู้วิจัยมีความสนใจในการเริ่มความคิดสร้างสรรค์จากแหล่งแรงบันดาลใจต่าง ๆ ด้วยความยากลำบากที่จะเกิดขึ้นในการสร้างสรรค์ ผู้วิจัยต้องศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องดนตรี วิธีการตีความเพื่อให้การบรรเลงประกอบการเต้นสามารถนำเสนอได้อย่างถูกต้อง

ภาพที่ 3-1 การแสดงร่วมกันของเปียโนเครื่องดนตรีตะวันตกและเครื่องดนตรีพื้นบ้านของมองโกเลีย (Baidu, 2022)

รูปภาพแสดงถึงเปียโนเครื่องดนตรีตะวันตกและเครื่องดนตรีพื้นบ้านของมองโกเลีย กลองใหญ่ พิณมาโต้วฉิน พิณสามสาย และเครื่องดนตรีอื่น ๆ มาแสดงบนเวทีร่วมกัน หลังจากการแสดงจบมีผลลัพธ์ที่ดีมาก เหล่านักแสดงสวมชุดประจำชนชาติมองโกเลีย แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างเครื่องดนตรีตะวันตกและเครื่องดนตรีพื้นบ้าน

ภาพที่ 3-2 ฉากการแสดงร่วมกันของบนเวทีของเปียโนเครื่องดนตรีตะวันตก ขลุ่ยเซียว และพิณสี่สาย (Baidu, 2022)

รูปภาพแสดงเปียโนเครื่องดนตรีตะวันตกและ ขลุ่ยเซียว พิณสี่สายเครื่องดนตรีพื้นบ้านทิเบตและเครื่องดนตรีอื่น ๆ แสดงบนเวทีเดียวกัน หลังจากการแสดงจบ มีผลลัพธ์ที่ดีมาก เหล่านักแสดงสวมชุดประจำชนชนชาติทิเบต แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างเครื่องดนตรีตะวันตกและเครื่องดนตรีพื้นบ้าน

ภาพที่ 3-3 ภาพการแสดงร่วมกันบนเวทีของเปียโนตะวันตกและเครื่องดนตรีพื้นบ้านของจีน เอ้อหู และกู่เจิ้ง (Baidu, 2022)

รูปภาพแสดงการแสดงร่วมกันบนเวทีของเปียโนตะวันตกและเครื่องดนตรีพื้นบ้านของจีน เอ้อหู และกู่เจิ้ง แสดงถึงการผสมผสานระหว่างเครื่องดนตรีตะวันตกและเครื่องดนตรีพื้นบ้าน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วัฒนธรรมดนตรีชิวฉือในมณฑลซินเจียง

1.1 บทบาทของดนตรีในวัฒนธรรมชิวฉือ

ดนตรีมีบทบาทที่สำคัญในวัฒนธรรมชิวฉือ ซึ่งประกอบไปด้วย

(1) เป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมและศิลปะ

เครื่องดนตรีชิวฉือ เช่น ผีผา พิณคงโหว มีบทบาทสำคัญในดนตรีชิวฉือ และยังมีผลกระทบสำคัญต่อการพัฒนาดนตรีและการเต้นรำในท้องถิ่นอีกด้วย

(2) กระตุ้นการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม

ดนตรีชิวฉือไม่เพียงแต่ซึมซับวัฒนธรรมของที่ราบจงหยวนเท่านั้น แต่ยังบูรณาการและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมของภูมิภาคตะวันตกและที่อื่น ๆ อีกด้วย

(3) เป็นส่วนสำคัญของกิจกรรมทางศาสนาและงานรื่นเริง

ดนตรีชิวฉือมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับวัฒนธรรมทางพุทธศาสนา และสะท้อนให้เห็นถึงพื้นที่ชิวฉือ วิถีชีวิต และความเชื่อของคนในท้องถิ่น

(4) มีเสน่ห์ทางศิลปะและสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่แข็งแกร่ง

ความนิยมของดนตรีชิวฉือในที่ราบภาคกลาง ไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของที่ราบจงหยวน และความเปิดกว้างทางวัฒนธรรมต่างประเทศเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงเสน่ห์อันทรงพลังของดนตรีและศิลปะการเต้นรำของภูมิภาคตะวันตกอีกด้วย

1.2 องค์ประกอบด้านดนตรีของดนตรีในวัฒนธรรมชิวฉือ

องค์ประกอบด้านดนตรีในวัฒนธรรมชิวฉือมีความหลากหลายมาก ซึ่งประกอบไปด้วย

(1) ประเภทของเครื่องดนตรี

ประกอบไปด้วย พิณคงโฮว ผีผา พิณห้าสาย ขลุ่ยเซิง ขลุ่ยเซียว กลองเหมาหยวน กลองเจี๋ย และเครื่องดนตรีอื่น ๆ กว่า 20 ชนิด

(2) ระบบทำนองเพลง

ระบบทำนองเพลงของดนตรีชิวฉือคือ “ห้าทำนองเจ็ดเสียง” ห้าคือบันไดเสียงของวัง และเจ็ดเสียงเป็นทำนองที่แตกต่างกัน ซึ่งประกอบด้วยเจ็ดโทนเสียงเป็นโครงเสียงหลัก

(3) รูปแบบดนตรี

ดนตรีชิวฉือยังมีอิทธิพลที่สำคัญต่อราชวงศ์ถังในขณะนั้น รูปแบบของดนตรีที่มีความหลงใหลและปลดปล่อย สะท้อนให้เห็นถึงนิสัยของชาวชิวฉือ ผู้คนในพื้นที่ชิวฉือเชี่ยวชาญทั้งการร้องเพลงและการเต้นรำ

(4) ตำแหน่งทางประวัติศาสตร์

ในสมัยราชวงศ์ถัง ดนตรีชิวฉือได้รับความนิยมอย่างมาก ในค.ศ. 581 จักรพรรดิได้ปรับแต่งเพลงชิวฉือให้เป็น “เพลงเจ็ดส่วน” และ “เพลงเก้าส่วน” ซึ่งภายในนั้นแสดงถึงตำแหน่งที่สำคัญของดนตรีชิวฉือในราชสำนัก

(5) ผลงานที่เป็นตัวแทน

ผลงานที่เป็นตัวแทนของดนตรีชิวฉือได้แก่ “ชิวฉือของอาณาจักรตะวันตก” “ชิวฉือในรัชสมัยฉี” ผลงานเหล่านี้ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางในประวัติศาสตร์ กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบทางดนตรีในวัฒนธรรมชิวฉือไม่เพียงแต่สะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายทางดนตรีและระบบทำนองทางดนตรีเท่านั้น นอกจากนี้ยังแสดงและการสืบทอดอย่างเต็มที่ผ่านเอกสารทางประวัติศาสตร์และผลงานศิลปะ องค์ประกอบทางดนตรีเหล่านั้นไม่เพียงแต่เสริมความหมายแฝงของวัฒนธรรมชิวฉือเท่านั้น แต่ยังส่งอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อวัฒนธรรมทางดนตรีในภายหลังอีกด้วย

2. บทเพลงประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองจากวัฒนธรรมชิวฉือในมณฑลซินเจียง

2.1 โครงสร้างสังคีตลักษณ์ (Song Form)

โครงสร้างสังคีตลักษณ์ของเพลงพื้นบ้านชิวฉือ ซินเจียงอยู่ในรูปแบบของท่อนเพลงะที่ซับซ้อนและใช้ทำนองฮาร์โมนิกไมเนอร์ ในด้านของจังหวะ ใช้จังหวะ 7/8 หรือจังหวะ 5/8 เป็นหลัก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงรูปแบบที่กระตือรือร้นและปลดปล่อย รูปแบบของดนตรีมีเอกลักษณ์ของดนตรีพื้นบ้านซินเจียง

2.2 องค์ประกอบทางด้านดนตรี (The Element of Music)

เพลงพื้นบ้านชิวฉือซินเจียง โดยทั่วไปจะเป็นเพลงเดี่ยวสองเสียงประกอบไปด้วยสามส่วนคือ บทนำ ส่วนหลักและเสียงจบ โดยทั่วไปจะมีข้อความยาวเจ็ดถึงสามท่อน โดยมีจังหวะที่อิสระและผ่อนคลาย และมีทำนองเสียงสูง ส่วนหลักจะเปลี่ยนเป็นรูปแบบที่อบอุ่นและมีชีวิตชีวา จังหวะแปดและเจ็ดเป็นจังหวะทั่วไปของชาวทาจิกในชิวฉือ ซินเจียง

2.3 ทางเดินคอร์ด (Chord progression)

ส่วนสำคัญของเพลงพื้นบ้านชิวฉือดั้งเดิมของซินเจียง โดยทั่วไปจะเป็นบันไดเสียงไมเนอร์ (minor scale) และทำนองเสียงไมเนอร์ โดยทั่วไปจะแบ่งออกเป็นสองส่วน A และ B โดยมีการเปลี่ยนไปใช้คีย์หลักหรือคีย์แบนเป็นบางครั้ง โครงสร้างแบบฮาร์โมนิกจะมีเสถียรภาพ ทำนองมีเอกลักษณ์ของไมเนอร์คีย์ประจำชาติ ขณะเดียวกันก็ใช้วัสดุทางดนตรีเพื่อเพิ่มบรรยากาศที่ร่าเริงของเพลงต่อไป ในตอนท้ายจะใช้เครื่องหมายเสียงหนักและเทคนิคการซ้อนระดับแปดเสียง และค่อย ๆ เพิ่มเสียงดันไปทั้งหมด สุดท้ายคอร์ดเพลงหลักได้รวมกันอย่างลงตัว

帕米尔

作曲：艾孜木·胡西迪力
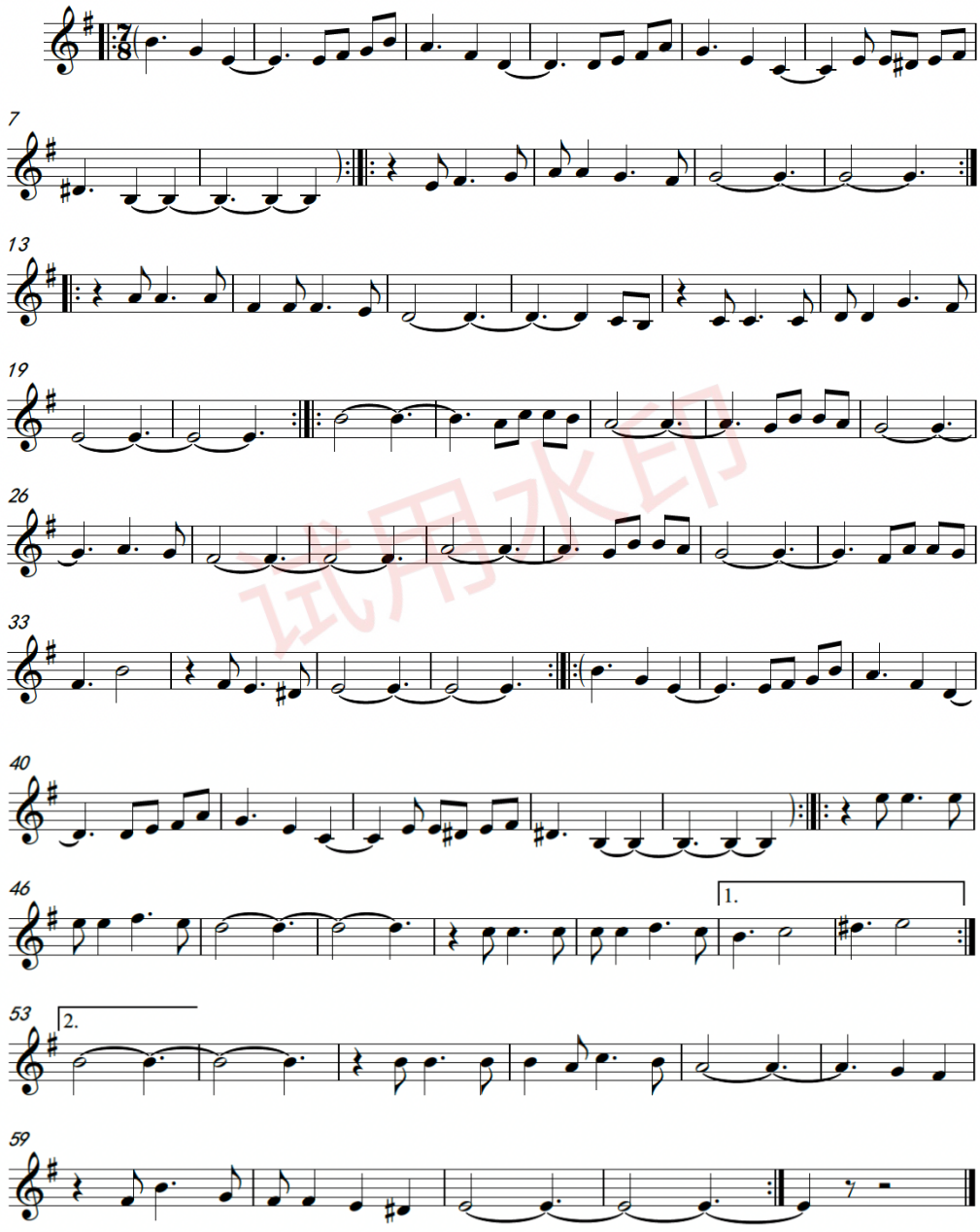
ภาพที่ 3-4 โน้ตเพลง “ปาร์มี” (He Xiaoying, 2023)

วิดีโอการแสดงของงานวิจัยนี้สามารถรับชมได้ผ่านสแกน QR CODE ด้านล่างนี้

ภาพที่ 3-5 QR Code สำหรับรับชมการแสดง (He Xiaoying, 2023)

บทที่ 4

อัตลักษณ์วัฒนธรรมดนตรีชิวฉือ มณฑลซินเจียง

ดนตรีชิวฉือ

ในม้วนที่ 146 ของ “ทงเตี่ยน·เยว่ลิ่ว” (通典·乐六) ได้บันทึกไว้ว่า นักแสดงดนตรีชิวฉือศีรษะโพกผ้าไหม สวมเสื้อคลุมไหม เรียงแถวเต้นรำแบบสี่คน สวมเสื้อสีแดง ผ้าพาดไหล่สีขาว รองเท้าสีดำ เครื่องดนตรีประกอบด้วยขลุ่ยเชิงแนวตั้ง 1 ผีผา 1 เชิง 1 ขลุ่ยตี๋แนวนอน 1 เซียว 1 กลองหนัง 1 กลองเอว 1 กลองเจี้ย 1 กลองเหมาหยวน 1 งานดั้งเดิมกลองรูปทรงไก่ 1 และเหรียญ 2 เหรียญ จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า นอกเหนือจากเครื่องดนตรีที่มีเอกลักษณ์อย่าง กลองสำริดและแม่พิมพ์หัวหงส์ในดนตรีเทียนจู้แล้ว เครื่องดนตรีอื่น ๆ ก็สามารถพบได้ในเครื่องดนตรีชิวฉือเช่นกัน ภายในนั้นเครื่องดนตรีของวงดนตรีซีเหลียงที่เป็นการผสมผสานระหว่างดนตรีชิวฉือและดนตรีชิง แต่สิ่งที่น่าสังเกตมากที่สุดคือ ไม่มีเครื่องดนตรีใดในวงดนตรีชิวฉือที่ไม่มีเอกลักษณ์และไม่พบในวงดนตรีอื่น ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า วงดนตรีนี้ได้รวมเครื่องดนตรีจากภาคตะวันตกอย่างแท้จริง นอกจากนี้วงดนตรีทั้งสามได้แก่ ดนตรีชิวฉือ ดนตรีซูเล่อ และดนตรีเกาชาง ซึ่งใช้เครื่องดนตรีร่วมกันมากถึงแปดชนิด ได้แก่ กลองทรงไก่ ขลุ่ยเชิงแนวตั้ง ผีผา พิณ 5 สาย ขลุ่ยแนวขวาง เก๋อฉ่าว และเซียว แต่แคว้นอันกั๋วและแคว้นคังกั๋วตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของชงหลิ่ง ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของพวกเขาอยู่ห่างจากชิวฉือ ดังนั้นในวงดนตรีจึงใช้เครื่องดนตรีที่มีเอกลักษณ์ในพื้นที่เหล่านั้น ขณะที่วงดนตรีเทียนจู้มีความหลากหลาย ซึ่งไม่จำกัดเพียงแค่เครื่องดนตรีภูมิภาคตะวันตกที่ใช้ในประเทศราชที่กล่าวมาข้างต้นเท่านั้น

1. ประเภทของเครื่องดนตรีชิวฉือ

ในราชวงศ์ถังมีนักดนตรีจำนวน 196 คน บันทึกไว้ว่า “หนังสือถังใหม่” ระบุว่า “แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ส่วนที่ 1 ส่วนดนตรีชิวฉือ ส่วนที่ 2 ส่วนกลองใหญ่ ส่วนที่ 3 ส่วนดนตรีหู ส่วนที่ 4 ส่วนดนตรีของฝ่ายทหาร ส่วนดนตรีชิวฉือมี 8 ชิ้นได้แก่ กลองเจี่ย (羯鼓) กลองคาย (揩鼓) กลองเอว กลองทรงไก่ ขลุ่ยตี๋สั้น ขลุ่ยปี้ลี่ขนาดใหญ่และขนาดเล็ก พายป่าน (拍板) และอีก 4 ชิ้นได้แก่ ขลุ่ยเซียวยาวและสั้น ขลุ่ยตี๋แนวนอน เขาเหลี่ยม ฉิ่งสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่ และเปลือกหอย มีนักดนตรีทั้งสิ้นแปดสิบแปดคน แบ่งออกเป็นสี่แถว อยู่ในมุมทั้งสี่ของงานเต้นรำ และบรรเลงพร้อมกับกลองเจี่ยส่วนกลองใหญ่ ถูกจัดเรียงเป็นสี่แถว รวมทั้งหมดสี่สิบคน ตั้งอยู่ด้านหน้าของส่วนดนตรีชิวฉือ เครื่องดนตรีชิวฉือที่รู้จักในปัจจุบันประกอบด้วยเครื่องดนตรี 20 ชิ้น ได้แก่ พิณคงโหว (箜篌) แนวตั้ง ผีผา

พิณห้าสาย เซิง ขลุ่ยตี๋ ขลุ่ยเซียว ขลุ่ยปี้ลี่ (篪箫) กลองเหมาหยวน (毛员鼓) กลองตูหยุน (都眩鼓) กลองเอวต๋าล่า (答腊鼓) กลองเอว กลองเจี๋ย กลองทรงไก่ ฉิ่งสัมฤทธิ์ เปลือกหอย เจิง สำหรับดีด กลองโหวถี (候提鼓) กลองชี่ (齐鼓) และกลองเยียนกู่

ในสมัยราชวงศ์ถัง ชิวฉือได้ดูดซับเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ และตั้งเป็นวงดนตรีที่มีเครื่องดนตรีครบถ้วน เครื่องดนตรีภายในวงดนตรีมีดังต่อไปนี้

เครื่องสาย: พิณคงโหวโค้ง พิณคงโหวแนวตั้ง ผีผา 5 สาย ผีผายอดโค้ง

เครื่องเป่า: ขลุ่ยแถว (Panpipe) ขลุ่ยปี้ลี่ ขลุ่ยเซียวแนวนอน

เครื่องตี: กลองใหญ่ กลองเอว กลองเอวบาง กลองเจี๋ย ฉิ่งสัมฤทธิ์

2. การประยุกต์ใช้เครื่องดนตรีชิวฉือ

ปัจจุบันเครื่องดนตรีชิวฉือใช้ในบทเพลงและการเต้นรำเป็นหลัก ปัจจุบันบทเพลงที่ใช้เครื่องดนตรีชิวฉือมีดังต่อไปนี้ “ว่านซุ่ย” (万岁) “ฉางโกว” (藏钩) “ชีซีเซียงเฝิง” (七夕相逢) “โถวหู” (投壶) “อู่สี” (舞席) “ถงซินจี้” (同心髻) “หยู่นวี่สิงซาง” (玉女行觞) “เสินเซียนหลิวเค่อ” (神仙留客) “จื้อจวนสวี่หมิ่ง” (掷砖续命) “โต้วกว้านจื่อ” (斗鹳子) “โต้วป๋ายฉ่าว” (斗百草) “ฟ่าน หลงโจว” (泛龙舟) “หวนจิ้วกง” (还旧宫) “จ่างเล่อฮวา” (长乐花) “สือเอ้อร์สือ” (十二时) “ซ่านซ่านโม่ฮวา” (善善摩花) “โพเจียเอ๋อร์” (婆伽儿) “เสี่ยวเทียน” (小天) “ซูเลยเหยียน” (疏勒盐) เป็นต้น

ดนตรีชิวฉือ

1. รูปแบบการแสดงดนตรีชิวฉือ

รูปแบบการแสดงดนตรีชิวฉือแบ่งออกเป็น 3 ประเภทได้แก่ ดนตรีสำหรับการขับร้อง ดนตรีสำหรับการบรรเลง และดนตรีสำหรับการเต้นรำ

ดนตรีสำหรับการขับร้อง หมายถึง เสียงของมนุษย์ที่ใช้แสดงร่วมกับเครื่องดนตรีในการบรรเลงเพลงชิวฉือ

ดนตรีสำหรับการบรรเลงดำเนินการแสดงด้วยเครื่องดนตรีเท่านั้น โดยทั่วไปแล้วมีเครื่องดนตรี 28 ชิ้นที่จำเป็นต่อการบรรเลงดนตรีชิวฉือ และส่วนใหญ่เป็นดนตรีประเภทตี

ดนตรีสำหรับการเต้นรำมีองค์ประกอบทั้งทางดนตรีและการเต้น มีข้อกำหนดเฉพาะในด้านเครื่องแต่งกายในการเต้นรำ จาก “สุยซู · พงศาวดารดนตรี” (ได้บันทึกไว้ว่า “ดนตรีชิวฉือ นักดนตรีพันหัวด้วยผ้าไหม เสื้อคลุมไหม เสื้อคลุมยาวและกางเกงผ้าไหม มีนักเต้น 4 คน โพกผ้าสีแดง เสื้อคลุมผ้าขาวและรองเท้าบู้ทหนังสีดำ” การแสดงดนตรีมีหลากหลายรูปแบบเช่น การเต้นรำเดี่ยว การเต้นรำคู่ การรำสี่คน และการเต้นรำหลายคน การเต้นรำคู่มีการเผยแพร่ได้สูง โดยปกติแล้วจะรวมกลุ่มของ

ชายหญิง ซึ่งภายในนั้นคนหนึ่งบรรเลงเครื่องดนตรีและอีกคนหนึ่งเต้นรำ หรือทั้งร้องและเต้นรำในเวลาเดียวกัน การแสดงรูปแบบนี้คือคุณมาและไป ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเต้นทำให้ผู้ชมประหลาดใจ ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเช่นเดียวกัน และมีการแสดงออกและการเผยแพร่ได้อย่างมาก การเต้นรำแบบหลายคน โดยมีนักเต้นและนักดนตรีบรรเลงเพลงหรือเต้นรำไปพร้อมกัน ซึ่งฉากจะมีความงดงามและทรงพลัง ทำให้การมองเห็นและการได้ยินของผู้คนได้รับความประหลาดใจเป็นอย่างมาก หลักฐานของการเต้นรำคู่และเต้นรำแบบหลายคนในดนตรีชิวฉือมักจะปรากฏในภาพจิตรกรรมฝาผนังในถ้ำหินชิวฉือ ซึ่งแม้ว่าจะเป็นภาพจิตรกรรมฝาผนังที่ไร้เสียง แต่ยังสามารถสัมผัสได้ถึงเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของการเต้นรำดนตรีชิวฉือ

ในสมัยราชวงศ์สุยและราชวงศ์ถัง กระแสประเพณีพื้นบ้านมีความเปิดกว้างและเจริญรุ่งเรืองขึ้น บทเพลงชิวฉือที่ร่าเริงและเปิดกว้างนั้นสอดคล้องกับจิตวิญญาณแห่งกาลเวลาและสุนทรียศาสตร์ของผู้คนในเวลานั้น รูปแบบการแสดงของดนตรีชิวฉือมีเอกลักษณ์ ดังนั้นดนตรีชิวฉือจึงสามารถเผยแพร่และพัฒนาในวงกว้างได้ ซึ่งไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อดนตรีในภูมิภาคจงหยวนเท่านั้น แต่ยังเป็นการเปิดศักราชใหม่ทางประวัติศาสตร์ของการบูรณาการและการพัฒนาร่วมกันของดนตรีชนกลุ่มน้อยและดนตรีของชาวฮั่นในที่ราบจงหยวน

ในปีที่ 18 รัชศกเจี้ยหยวนของก่อนราชวงศ์ฉิน (382 ปีก่อนศริสตศักราช) นายพล Lu Guan (吕光) แห่งฝูเจียนได้ล้มล้างแคว้นชิวฉือ และนำดนตรีชิวฉือกลับมาสู่เหลียงโจว หลังจากการตายของ Lu Guan ดนตรีชิวฉือได้กระจายตัวออกไป หลังจากแคว้นเว่ยทำให้ที่ราบจงหยวนสงบสุข ได้นำดนตรีชิวฉือกลับคืนมา ภาพจิตรกรรมฝาผนังชิวฉือได้เน้นเนื้อหาและบทบาทของดนตรี ซึ่งเป็นการสะท้อนอย่างชัดเจนของ “ดนตรีออร์เคสตรา เป็นผลดีต่อประเทศราช” วัฒนธรรมดนตรีชิวฉือก่อตัวขึ้นเป็นระบบของตนเองมานานแล้ว โดยการใส่องค์ประกอบของวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เจริญรุ่งเรืองเพื่อสร้างเป็นพุทธศิลป์รูปแบบตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิลปะดนตรีพุทธศาสนาของพื้นที่ฮั่นในประเทศจีน โดยได้รับอิทธิพลโดยตรงจากดนตรีพุทธศาสนาชิวฉือ

ในราชวงศ์ถังมีนักดนตรีจำนวน 196 คน บันทึกไว้ว่า “หนังสือถังใหม่” ระบุว่า “แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ส่วนที่ 1 ส่วนดนตรีชิวฉือ ส่วนที่ 2 ส่วนกลองใหญ่ ส่วนที่ 3 ส่วนดนตรีหู ส่วนที่ 4 ส่วนดนตรีของฝ่ายทหาร ส่วนดนตรีชิวฉือมี 8 ชิ้นได้แก่ กลองเจี๋ย (羯鼓) กลองคาย (揩鼓) กลองเอว กลองทรงไก่ ขลุ่ยตี๋สั้น ขลุ่ยปี่ลี่ขนาดใหญ่และขนาดเล็ก พายป่าน (拍板) และอีก 4 ชิ้นได้แก่ ขลุ่ยเซียวยาวและสั้น ขลุ่ยตี๋แนวนอน เขาเหลี่ยม ฉิ่งสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่ และเปลือกหอย มีนักดนตรีทั้งสิ้นแปดสิบแปดคน แบ่งออกเป็นสี่แถว อยู่ในมุมทั้งสี่ของงานเต้นรำ และบรรเลงพร้อมกับกลองเจี๋ย ส่วนกลองใหญ่ ถูกจัดเรียงเป็นสี่แถว รวมทั้งหมดสี่สิบคน ตั้งอยู่ด้านหน้าของส่วนดนตรีชิวฉือ”

2. รูปแบบเพลงในดนตรีสำหรับเทศกาลของชิวฉือ

2.1 ดนตรีสำหรับงานเทศกาล

ดนตรีชิวฉือเป็นดนตรีภาคตะวันตกโบราณประเภทหนึ่งในประเทศจีน ดนตรีนี้เป็นส่วนสำคัญในเทศกาลของผู้คน ซึ่งไม่เพียงแต่เสริมสร้างชีวิตทางจิตวิญญาณและวัฒนธรรมในงานเทศกาลเท่านั้น แต่ยังช่วยให้วัฒนธรรมดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ในท้องถิ่นให้ดีขึ้นอีกด้วย จึงถือเป็นส่วนสำคัญของการเฉลิมฉลองเทศกาล ซึ่งถือเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ในงานเทศกาล นอกจากนี้ยังบรรจุความปรารถนาดีและคำอวยพรของผู้คนที่มีต่อเทศกาล และเพลงสำหรับเทศกาลยังมีเสน่ห์เฉพาะตัวอีกด้วย

2.2 ดนตรีสำหรับงานศพ

กล่าวกันว่าชิวฉือนั้นมีผี เนื่องจากผู้คนเชื่อว่าเสียงแห่งความโศกเศร้าและเสียงดนตรีสามารถนำทางให้กับวิญญาณได้ นอกจากนี้ศิลปินชิวฉือยังมีผีและวิญญาณมากมาย ดังนั้นหากเรียกพวกมันว่าผีจึงมีความหมายในเชิงล้อเลียน เสียงโศกเศร้าได้ดังก้องไปทั่วทั้งหมู่บ้าน เพลงเศร้าไม่เพียงแต่บอกเพื่อนว่ามีคนเสียงชีวิต แต่ยังเป็นการประกาศเริ่มต้นงานศพของครอบครัวด้วย เมื่อชาวบ้านได้ยินจะรีบเดินทางมาช่วยเหลือและกำหนดวันฌาปนกิจ การแสดงนี้มีช่วงเวลาสั้น ๆ และจบลงด้วยการที่วางศพในโลงศพ การแสดงครั้งที่สองคือ คืนก่อนวันฌาปนกิจ เจ้าบ้านจะกางเต็นท์ไว้ภายนอกประตูเพื่อวางโต๊ะ และนำชาและบุหรี่มาวาง หากเป็นช่วงฤดูหนาว ยังจะมีการตั้งเตาสำหรับการทำอาหารอีกด้วย เหล่าชาวชิวฉือจะนั่งอยู่บนม้านั่งยาว และเป่าแตรเมื่อมีแขกมาเยือน เมื่อได้ยินเสียงดนตรี จะมีคนเดินออกมาต้อนรับแขก ส่วนผู้ที่มอบของขวัญและผู้นำศพจะเริ่มช่วยงานท่วงทำนองที่โศกเศร้า ล่องลอยไปในคืนอันมืดมิด การแสดงครั้งที่สามคือ เมื่อยกวิญญาณและฌาปนกิจ ดนตรีชิวฉือได้ขึ้นสู่จุดสูงสุด เนื่องจากผู้ตายจะจากไปตลอดกาล การแสดงทั้งหมดจะเพิ่มความโศกเศร้า และบีบคั้นหัวใจผู้คน เราจะมองเห็นเพียงแค่ผู้บรรเลงเพลงปิดตา และเป่าเครื่องดนตรีจากปอด ฉาบสัมฤทธิ์และกลองมีเสียงที่ดังสนั่นอย่างต่อเนื่อง ด้วยเสียงเพลงชิวฉือที่ค่อย ๆ ดังขึ้น ลูกหลานที่มีความกตัญญูยิ่งโศกเศร้ามากขึ้นเรื่อย ๆ พวกเขาจะร้องระบายอารมณ์ออกมาและร้องไห้หนักมากจนโลกทั้งใบสั่นสะเทือน

2.3 ดนตรีสำหรับงานแต่งงาน

เพลงงานแต่งงานในชิวฉือคือ “การร้องเพลงและการเต้นรำตามประเพณี” กลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นจะรวมตัวกันเพื่อเฉลิมฉลองให้แก่คู่บ่าวสาว ด้วยการเต้นรำเพลง “ชุดบทเพลงสำหรับงานแต่งงานคูชา” ที่สืบทอดมาจากนักดนตรีพื้นบ้าน Ni Shahan จนถึงปัจจุบัน และมีเพลงพื้นบ้านมากกว่า 70 เพลง บทเพลงเหล่านี้ส่วนใหญ่สามารถนำมาใช้เป็นเพลงประกอบสำหรับการเต้นรำและเป็นชุดบทเพลงและการเต้นรำประเพณีสำหรับงานแต่งงานโดยเฉพาะ ในกิจกรรม “ไท่ซีเร่อฝู” (泰西热甫) (หมายถึงงานสังสรรค์ของดนตรีและเต้นรำ) ต่าง ๆ เพลงพื้นบ้านและการ

เต้นรำที่พวกเขาร้องรำกันนั้นมีทั้งความเหมือนและความต่าง โดยเริ่มต้นจากเพลงบรรเลง จากนั้นจะตามด้วยชุดเพลง “ซ่ายหน่ายหมู่” (赛乃姆) และ “ไท่จ้าย” (太再) ตามลำดับ ทำนองเพลงเชิญชวนให้ทุกคนออกมาเต้นรำ ในงานเฉลิมฉลองงานแต่งงานและเทศกาลต่าง ๆ มีการบรรเลงดนตรีที่ร่าเริงและกระตือรือร้นร่วมกับฝูงชน ส่วนของกลองประกอบด้วยซั่วน่าและกลองเหล็กประกอบเข้ากับกลุ่มกลองและเครื่องเป่า เพลงส่วนใหญ่ “เพลงเป่าส่วนใหญ่” โดยมีดนตรีบรรเลงเล็กน้อยที่มาจากส่วนของประเภทที่สอง สามและสี่ดังที่ระบุไว้ข้างต้น

เอกลักษณ์ของดนตรีชิวฉือ

1. จังหวะและพลังของการแสดงของเครื่องดนตรี

วงดนตรีชิวฉือในสมัยราชวงศ์สุยและราชวงศ์ถังมีเอกลักษณ์ทางศิลปะที่โดดเด่น ดนตรีชิวฉือได้ดึงสิ่งที่ดีที่สุดของดนตรีอื่น ๆ มาใช้บนพื้นฐานของการรักษาเอกลักษณ์ทางศิลปะ และซึมซับสารอาหารทางวัฒนธรรมราชวงศ์ถัง และเครื่องดนตรีที่ใช้ในดนตรีชิวฉือยังใช้เครื่องดนตรีที่หลากหลาย

ในบรรดาเครื่องดนตรีสามประเภทได้แก่ เครื่องดีด เครื่องเป่าและเครื่องตี เครื่องดนตรีแต่ละประเภทมีเสียงและการแสดงออกทางดนตรีที่แตกต่างกัน เครื่องดนตรีแต่ละชนิดในเครื่องดนตรีประเภทเดียวกันก็มีเอกลักษณ์เช่นกัน

ในวงดนตรีชิวฉือ เครื่องตีบทบาทสำคัญของทั้งวง โดยมีจังหวะที่โดดเด่น เพิ่มพลังเสียงและสร้างเสียงร้อง เพื่อช่วยเพิ่มบรรยากาศของดนตรีด้วยเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ และก่อให้เกิดความแปลกใหม่ของพื้นที่ที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง กลิ่นอายนี้ยังคงอยู่ทุกหนทุกแห่งในดินแดนแห่งราชวงศ์ถัง พลังการแสดงออกที่เป็นเอกลักษณ์และเสน่ห์ที่แปลกใหม่นั้นได้เพิ่มความดึงดูดของผู้คนต่อดนตรีชิวฉือเป็นอย่างมาก

2. รูปแบบการแสดงดนตรีที่หลากหลาย

ดนตรีชิวฉือมีรูปแบบการแสดงสามประเภทได้แก่ การร้องเพลง การเต้นรำ และการบรรเลงเครื่องดนตรี ซึ่งภายในนั้น การเล่นเครื่องดนตรีแบ่งออกเป็นการเล่นด้วยเครื่องดนตรีทุกชนิด ผู้เล่นสองคนขึ้นไปเล่นดนตรีชิ้นเดียวกัน ใช้เครื่องดนตรีหลายชิ้นในการเล่น การแสดงเดี่ยวหรือโซโล่ ดนตรีชิวฉือมีเอกลักษณ์ของชนชาติที่ชัดเจน และดนตรีก็มีองค์ประกอบทางพุทธศาสนาที่เข้มข้น โดยรับองค์ประกอบทางดนตรีจากอินเดีย เปอร์เซีย และพื้นที่จงหยวน และสร้างรูปแบบดนตรีที่กระปรี้กระเปร่าและอารมณ์ที่พรั่งพรูออกมา ดนตรีชิวฉือใช้เครื่องตีจำนวนมากรวมกับเครื่องดนตรีอื่น ๆ เพื่อทำให้ดนตรีมีความหลากหลายและสามารถดึงดูดความสนใจได้

ดนตรีทาจิก

1. ดนตรีทาจิกเป็นส่วนหนึ่งของดนตรีชิวฉือโบราณ

ในสมัยโบราณ ดินแดนตะวันตกของประเทศจีนมีชื่อเสียง เนื่องจากได้รับอิทธิพลจาก "เส้นทางสายไหม" ในกระบวนการผสมผสานวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ อารยธรรมดินแดนตะวันตกก็เบ่งบานอย่างสวยงามเช่นกัน การอพยพของกลุ่มชาติพันธุ์จำนวนมากก็ถูกซ่อนอยู่ในความรุ่งเรืองนี้ ไม่ว่าจะรุ่งเรืองหรือสูญหายไป ล้วนเพิ่มสีสันให้อารยธรรมดินแดนตะวันตก ในฐานะกลุ่มชาติพันธุ์สำคัญในเส้นทางการค้าชายแดน ชนชาติทาจิกไม่เพียงแต่บันทึกความรุ่งเรือง ความเสื่อมโทรม และการเปลี่ยนแปลงของอารยธรรมดินแดนตะวันตกอย่างเงียบ ๆ ในเวลาเดียวกัน ก็ได้สืบทอดงานศิลปะเส้นทางสายไหมบางรูปแบบ ในยุคของการผสมผสานทางวัฒนธรรม ราชวงศ์ถังอันกว้างใหญ่ไพศาล ทำให้องค์ประกอบทางวัฒนธรรมดินแดนตะวันตกแสดงความงดงาม ในภาพจิตรกรรมฝาผนังถ้ำคีซิล (Kizil Caves) ยังสามารถพบเห็นรูปแบบการเต้นรำของดินแดนตะวันตกที่สามารถย้อนไปถึงสมัยนั้น ภาพการเต้นรำ ท่าเต้น และเครื่องดนตรีในภาพจิตรกรรมฝาผนัง ล้วนสะท้อนถึงวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นในเวลานั้น

แม้ภาพจิตรกรรมฝาผนังให้แค่ข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์บางส่วน แต่จิตวิญญาณของวัฒนธรรมดินแดนตะวันตกยังคงอยู่ในวัฒนธรรมการเต้นรำพื้นบ้าน ประเพณีการเต้นรำของดินแดนตะวันตก ก็สะท้อนให้เห็นถึงในการเต้นรำของชนชาติทาจิกในปัจจุบัน คุณ Zhou Ji (周吉) เคยกล่าวไว้ใน “มรดกของวัฒนธรรมชิวฉือ” ว่า เครื่องดนตรีที่ใช้ในชิวฉือประกอบด้วยสามประเภท ได้แก่ เสียงเกิดจากการสั่นของตัวเครื่องดนตรีเมื่อถูกเคาะ เสียงเกิดจากการสั่นของอากาศเมื่อถูกเป่า และเสียงเกิดจากการสั่นของสายเมื่อบรรเลง เครื่องตีและเครื่องสายมีสถานที่พิเศษในบรรดาเครื่องดนตรีทั้งหมด" ในดนตรีของชนชาติทาจิก จังหวะ 2/4 และจังหวะ 3/4 พบบ่อยที่สุด และในนั้น รูปแบบจังหวะที่สำคัญที่สุดคือจังหวะ 7/8 การเปลี่ยนแปลงจังหวะที่หลากหลายนี้ ทำให้การเต้นรำของชนชาติทาจิกมีจังหวะและความรู้สึกที่เป็นเอกลักษณ์ ในสาขาการวิจัยการเต้นรำพื้นบ้าน ประเทศจีน นักวิชาการ Luo Xiongyan (罗雄岩) คาดเดาใน “ตำราสอนวัฒนธรรมการเต้นรำพื้นบ้านของจีน” ว่า จังหวะ 7/8 ที่พบบ่อยที่สุดในการเต้นรำของชนชาติทาจิกนั้นคล้ายคลึงกับรูปแบบจังหวะของการเต้นรำดินแดนตะวันตกในสมัยโบราณ การเต้นรำประเภทนี้พบเห็นได้บ่อยที่สุดในแอ่งทาริม (Tarim Basin) จะเห็นได้ว่า จากการศึกษารูปแบบจังหวะและเอกลักษณ์ของดนตรีทาจิกสถานนั้นเพียงพอแล้วที่จะนำมาอภิปรายประเด็นข้างต้นได้

2. การแบ่งประเภทการแสดงดนตรีชนชาติทาจิก

ความรู้สึกของการดำรงอยู่ของชีวิตอยู่ในการเคลื่อนไหวที่มีชีวิตชีวา ในยุคที่วิธีการบันเทิงมีน้อย ผู้คนต่างหลงใหลในท่วงท่าการเต้นรำที่สวยงาม การเต้นรำในยุคใด ๆ ก็ตามไม่เพียงแต่สะท้อน

ชีวิตจริงของผู้คนเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงโลกแห่งจิตวิญญาณด้วย ชนชาติทาจิกไม่เคยหยุดที่จะแสวงหาความงดงามของการเต้นรำ ซึ่งสามารถเห็นได้จากการแบ่งประเภทการเต้นรำของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็น “Chafu Suzi” (恰甫苏孜) หรือ “Mailisi” (买力斯) ที่ให้ความบันเทิงแก่ตนเอง หรือการเต้นรำ “ระบำนกอินทรี” และ “ระบำหงส์” ที่เกิดจากการจำลองรูปแบบของสัตว์ หรือแม้กระทั่งการเต้นรำด้วยหุ่น การเต้นรำด้วยใส่หน้ากาก และการเต้นรำด้วยอุปกรณ์ประกอบฉาก เป็นต้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความงามทางแก่นแท้ และความงามทางรูปแบบในวัฒนธรรมการเต้นรำพื้นบ้านของจีน หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นความงามทางนิเวศ การเต้นรำก็เหมือนชีวิต ต้องการสีสันที่สดใส ท่าเต้นก็เหมือนกับจังหวะการเต้นของหัวใจมนุษย์ ตราบใดที่คุณยังมีลมหายใจ สีสันที่แท้จริงของชีวิตก็จะคงอยู่ตลอดไป

ในภาพจิตรกรรมฝาผนังชิวฉือมี “ภาพท้องฟ้า” มากมายที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบของสัตว์ เช่น ในถ้ำที่ 48 ของ Senmusaimu (森木塞姆) มีภาพห่านป่าหรือหงส์ขาว ซึ่งแสดงฉากการบินบนภาพลายสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด และยังสามารถเห็นครุฑรูปนกอินทรีสองหัว โดยมีปีกกางออกทั้งสองข้างของลำตัว และภาพกรงเล็บนั้นดูสมจริงมาก และรูปร่างของลำตัวก็คล้ายกับของนก ซึ่งเผยให้เห็นว่าภาพสัตว์ในจิตรกรรมฝาผนังชิวฉือดูเหมือนจะเป็นผลมาจากการสร้างสรรค์ใหม่ของจิตรกร ในภาพจิตรกรรมฝาผนังชิวฉือยังมีภาพช้าง ม้า งู และรูปแบบของสัตว์อื่น ๆ อีกด้วย และการบูชาภาพประจำชนเผ่า (Totem) ประเภทนี้ใช้การเต้นรำเป็นตัวนำ เพื่อสร้างรูปแบบการแสดงออกที่ใช้รูปร่างในการสะท้อนการบูชาภาพประจำชนเผ่า และการเต้นรำของชนชาติทาจิกพบบ่อยที่สุดก็คือการจำลองภาพลักษณ์ของสัตว์ ซึ่งแสดงให้เห็นโดยการจำลองการวิ่ง การกระโดด การหมุน และการเคลื่อนไหวอื่นๆ ของสัตว์ แม้ว่าภาพจิตรกรรมฝาผนังจะให้ข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์บางส่วน แต่จิตวิญญาณของวัฒนธรรมดินแดนตะวันตกยังคงอยู่ในวัฒนธรรมการเต้นรำพื้นบ้าน วัฒนธรรมจีนดั้งเดิมที่ยอดเยี่ยมเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่องในกระบวนการนี้ ประเภทของการเต้นรำชนชาติทาจิกได้รับอิทธิพลมาจากชิวฉือ และได้ก่อให้เกิดการเต้นรำหลายประเภท ดังต่อไปนี้

1.1 การเต้นรำด้วยมีด

การเต้นรำด้วยมีดเป็นการเต้นรำเดี่ยวที่ใช้มีดยาวรูปพระจันทร์เสี้ยวของผู้ชายชนชาติทาจิกเป็นเครื่องมือการแสดงหลัก ในระหว่างการแสดง ชายคนนั้นถือมีดไว้ที่หน้าอกด้วยมือข้างหนึ่ง ศีรษะของเขาเต้นอย่างชำนาญ และฝีเท้าของเขาเลียนแบบฝีเท้าของม้า แสดงให้เห็นรูปแบบการล่าสัตว์ลักษณะที่ดุร้ายของชาวทาจิก ดนตรีเต้นรำเป็นจังหวะ 7/8 และมีดนตรีประกอบการเต้นรำโดยเฉพาะ ซึ่งมีเทคนิคที่ยาก และสไตล์ดนตรีต้องมีความรู้สึกที่อิสระและกว้างขวาง

1.2 ระบำม้า

ระบำม้าเป็นการเต้นรำด้วยอุปกรณ์ประกอบฉากที่ให้ความบันเทิง ซึ่งเป็นรูปแบบการเต้นรำที่สร้างขึ้นโดยชาวทาจิกเพื่อแสดงทักษะการขี่ม้าที่ชำนาญ ในระหว่างการแสดง นักแสดง

จะต้องสวมอุปกรณ์ประกอบฉากรูปม้า ร้องเพลงและเต้นรำพร้อมกัน และร่างโยกไปโยกมา อุปกรณ์ประกอบฉากรูปม้าก็จะโยกไปโยกมาตามร่างกาย เพื่อแสดงลักษณะท่าทางของมนุษย์และม้า โดยเน้นลักษณะการแสดงที่เต็มไปด้วยจินตนาการ ด้วยกลองมือเป็นเครื่องดนตรีหลัก และจังหวะ 7/8 เป็นจังหวะการเต้นรำพื้นฐาน ปรบมือ เป่านกหวีดและตะโกนคำว่า “Lapoyi” (拉泼依) เพื่อสร้างบรรยากาศ ร้องเพลงและเต้นรำพร้อม ๆ กัน หรือร้องเพลงก่อนแล้วจึงเต้นรำ การเคลื่อนไหวหลักคือการกระโดด การวิ่ง การหลบ และการหมุน เป็นต้น โดยมีทำนองพิเศษ และรูปแบบจังหวะคือ 7/8

1.3 ระบำนกอินทรี

ระบำนกอินทรีก็เป็นหนึ่งในการเต้นรำที่ให้ความบันเทิงอของชนชาติทาจิก เนื่องจากนกอินทรีเป็นภาพประจำชนเผ่าประเภทหนึ่งที่ชาวทาจิกบูชานับถือ พวกเขาจึงหวังว่าตนเองจะแข็งแกร่งเหมือนนกอินทรี และสามารถโบยบินอย่างอิสระบนภูเขา นกอินทรียังเป็นตัวแทนของจิตวิญญาณบรรพบุรุษของชาวทาจิกและเป็นผู้พิทักษ์ของพวกเขา ดังนั้นต้นกำเนิดของระบำนกอินทรีก็มาจากการสืบทอดของบรรพบุรุษทาจิกด้วย เมื่อมีคนเป่าขลุ่ยนกอินทรีที่ทำจากกระดูกของนกอินทรี ผู้คนจะกางแขนออกตามท่วงทำนองเพื่อเลียนแบบท่าทางการบินของนกอินทรี และระบำนกอินทรีที่เต้นรำตามเสียงเป่าขลุ่ย ระบำนกอินทรีได้พัฒนาจากการเลียนแบบอย่างเดียวไปสู่การเต้นรำตามจังหวะของดนตรี ตามสภาพแวดล้อมทางนิเวศและภาวะการหมุนเวียนของปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเต้นรำที่หลากหลาย

เครื่องดนตรีหลักที่ใช้ในบรรเลงประกอบการเต้นรำคือขลุ่ยนกอินทรีและกลองมือ กลองมือส่วนใหญ่เป็นกลอง 2 ใบที่ตีรวมกันเป็นกลองเดียว และจังหวะหลักคือ 7/8 ในระหว่างการแสดงเพลงเต้นรำหลายเพลงที่มีท่วงทำนองต่างกันจะเชื่อมต่อกัน เพื่อให้แน่ใจว่าจังหวะของดนตรีจะมีความหลากหลายมากขึ้น

1.4 การเต้นรำในพิธีกรรม

การเต้นรำในงานแต่งงาน หมายถึง รูปแบบการเต้นรำเป็นคู่ของชายหญิงในงานแต่งงาน ผู้หญิงถือผ้าพันคอแสดงถึงความกระตือรือร้นและความรัก ทั้งสองเต้นรำเป็นจังหวะในลานบ้านตามเสียงเป่าขลุ่ยนกอินทรีและกลองมือ ทั้งสองถือผ้าพันคอและโบกแขนกัน ผู้หญิงกระโดดไปมาและโบกแขนเบาๆ ระยะการเคลื่อนไหวของผู้ชายกว้างมาก ลำแขนพาปลายแขนแกว่งไปรอบ ๆ ร่างกาย และเต้นควบคู่กับผู้หญิงตามจังหวะของเสียงกลอง ซึ่งเป็นรูปแบบการเต้นรำที่มีลักษณะเป็นพิธีกรรม คุณสามารถเลือกเพลงอย่าง Baiyite (拜依特) โดยเฉพาะเพลงรัก ซึ่งมีสัดส่วนมาก และยังรวมไปถึงเพลงที่เกี่ยวกับภูเขาและแม่น้ำของมาตุภูมิและทุ่งเลี้ยงสัตว์ในบ้านเกิด เพลงประเภทนี้มีท่วงทำนองที่ค่อนข้างเรียบง่าย และมีโครงสร้างการแตกหัก (Fracture Structure) แบบดนตรีเดียว รูปแบบการร้องเพลงมีทั้งแบบการร้องคู่ คนหนึ่งเป็นผู้นำในการร้องเพลงและหลายคนเข้าร่วม

1.5 การเต้นรำ Tailegen (泰勒跟)

การเต้นรำ Tailegen เป็นการเต้นรำในงานศพ เมื่อมีคนเสียชีวิตในหมู่บ้าน ผู้คนจะเต้นรำตามประเพณีงานศพ ซึ่งเป็นรูปแบบการเต้นรำที่เต้นไปร้องไห้ไป และมีลักษณะเป็นพิธีกรรมในงานศพที่น่าเศร้า ผู้คนเชื่อในแนวคิดเรื่องการฟื้นคืนชีพจากความตาย และอธิษฐานให้ดวงวิญญาณขึ้นสู่สวรรค์ท่ามกลางเสียงร้องไห้ และการระลึกถึงผู้ตายในรูปแบบของการเต้นรำ ซึ่งเป็นการเต้นรำที่มีประโยชน์มาก โดยทั่วไปแล้วจะใช้ Tailegen เป็นเพลงเต้นในงานศพ และมักจะร้องในเวลาที่ญาติถึงแก่กรรม ในนั้น กลองมือมีความสำคัญอย่างมาก เสียงกลองมือส่วนใหญ่จะถูกใช้เป็นบทนำ และทำหน้าที่กำกับและส่งเสริม

บทที่ 5
การสร้างสรรค์บทเพลงพื้นบ้านของชาวทาจิกในวัฒนธรรมดนตรีชิวฉือมณฑลซินเจียง

จินตภาพของการสร้างสรรค์

เนื่องจากธรรมชาติทางวัตถุของสังคมสมัยใหม่ รวมถึงความสะดวกสบายและรวดเร็วของชีวิตทางสังคม ทำให้เราไม่สามารถสงบสติอารมณ์ได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยนึกถึงชาวทาจิกที่อาศัยอยู่ในที่ราบสูงปาร์มีที่เต็มไปด้วยแรงบันดาลใจทั้งร่างกายและจิตใจ สถานที่แห่งนั้นมีอากาศและทิวทัศน์งดงามมาก เป็นภาษาทาจิก อยู่ใกล้กับท้องฟ้า ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์และวัฒนธรรมที่บริสุทธิ์ ชาวทาจิกเป็นผู้คนที่รักชีวิตและเคารพธรรมชาติ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ เพลงจึงถูกสร้างขึ้นเพื่อแสดงความชื่นชมและการยกย่องสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่และความเชื่อของชาวทาจิก

แนวคิดการสร้างสรรค์ผลงาน

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานและเป็นแหล่งกำเนิดทางวัฒนธรรมมากมาย ซึ่งภายในจำนวนนี้มีชาวทาจิกประมาณ 40,000 คน โดยส่วนมากจะรวมตัวกันอยู่ที่อำเภอทัชเคอร์กัน (Tashkurgan) ที่ราบสูงปาร์มี วัฒนธรรมทางดนตรีจึงเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ของดนตรีประจำชาติจีน เมื่อพิจารณาจากบันทึกทางประวัติศาสตร์ ทาจิกิสถานยังมีประวัติศาสตร์ยาวนานด้านการเกษตรอีกด้วย ในการสำรวจประเพณีดั้งเดิมที่มีเอกลักษณ์ของทาจิก จะเห็นได้ว่าประเพณีเหล่านั้นยังสะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมทางดนตรีของทาจิกิสถาน อัตลักษณ์ของวัฒนธรรมทาจิกสะท้อนให้เห็นได้จากด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

ศิลปะทาจิกิสถานเป็นศิลปะที่ผสมผสานวัฒนธรรมเปอร์เซีย อาหรับ อินเดีย จีนและวัฒนธรรมอื่น ๆ ซึ่งมีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลายเช่น ดนตรี การเต้นรำ จิตรกรรม สถาปัตยกรรม เครื่องแต่งกาย งานหัตถกรรม เป็นต้น ประเพณีทาจิกิสถานเป็นประเพณีที่รวบรวมเอกลักษณ์ประจำชาติและจิตวิญญาณของชาวทาจิกเอาไว้อีกด้วย ซึ่งภายในนั้นประกอบด้วยเทศกาล พิธีแต่งงาน พิธีศพ พิธีกรรม อาหารและความบันเทิงที่เป็นเอกลักษณ์

การบูชาภาพสัญลักษณ์ (Totem) ของชาวทาจิก เพื่อมาสนับสนุนการบูชาภาพสัญลักษณ์นี้ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากตำนานของชาวทาจิกและเรื่องราวจากนิทานพื้นบ้านบางเรื่อง

ชาวทาจิกบูชาภาพสัญลักษณ์นกอินทรี ในความคิดของชาวทาจิกสมัยใหม่ นกอินทรีเป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญ ความยุติธรรม ความบริสุทธิ์ และความจงรักภักดี ชาวทาจิกมีตำนานและเรื่องเล่าเกี่ยวกับสัตว์มากกว่า 10 ชนิด เมื่อพิจารณาถึงตำนานและเรื่องราวเหล่านั้น นกอินทรีร่วมทุกข์ร่วมสุขและอาศัยร่วมกับชาวทาจิกตลอดชีวิต

ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชาวทาจิกยังเต็มไปด้วยเสน่ห์และความมีชีวิตชีวาอีกด้วย ยังสะท้อนให้เห็นภูมิปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ของชาวทาจิก ยังแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายและความเปิดกว้างของชาวทาจิก นอกจากนี้ชาวทาจิกยังบูชานกอินทรีและยังเรียกตนเองว่าเป็นลูกหลานของนกอินทรี ในสมัยโบราณชาวทาจิกใช้นกอินทรีเป็นภาพสัญลักษณ์ เสียงสูงของขลุ่ยเซิงที่ก้องกังวาลไปทั่วภูเขา เสียงดนตรีที่ยังคงลอยอยู่

กระบวนการสร้างสรรค์

ในกระบวนการสร้างสรรค์ทั้งหมด ผู้วิจัยได้วิเคราะห์กระบวนการแสดงเฉพาะกับเหล่าอาจารย์ อาจารย์ด้านการแสดงใช้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงที่มีคุณค่ามาก เช่น เมื่อมีการนำกลองมือทูเบอร์ เปียโนควรใช้คอร์ดไวบราโตหรือออคเทฟไวบราโต ในระหว่างกระบวนการสร้างสรรค์เราได้ปรึกษามาอย่างยาวนานว่าควรใช้ดนตรีชนิดใดเป็นทำนองหลัก สุดท้ายจึงตัดสินใจใช้เปียโนมาเป็นเครื่องดนตรีหลักและใช้กลองมือทูเบอร์และดูทาร์มาเป็นส่วนเสริม ซึ่งใช้รูปแบบการแสดงเสริมนี้ในการสร้างสรรค์บทเพลง ในระหว่างการแสดง เราได้ปฏิบัติตามโครงสร้างของทำนองเพลงอย่างเคร่งครัด โดยเริ่มต้นตั้งแต่ทำนองช้าไป จนถึงท่อนเพลงที่มีความเข้มข้นและสนุกสนาน และถึงสู่จุดสูงสุด ในระหว่างการแสดง นัดแสดงทุกคนจะปฏิบัติตามจังหวะในการประเมินอย่างเคร่งครัด โดยกำหนดว่าจะเร็วไปหรือช้าไป ขณะเดียวกันก็ให้ความสนใจในความร่วมมือของกันและกัน เพื่อให้การแสดงสมบูรณ์ อาจารย์ทุกท่านทุกคนได้เขียนไว้บนโน้ตเพลงโดยใช้ปากกาสีแดงเพื่อทำเครื่องมือ อาจารย์มีความมั่นใจอย่างมากในการแสดงเชิงนวัตกรรมนี้ และร่วมมือกับอาจารย์สอนเปียโนอย่างกระตือรือร้น เพื่อฝึกฝนในชีวิตประจำวันให้มากขึ้น อาจารย์สอนแสดงการยืนยันถึงรูปแบบที่เป็นนวัตกรรมของพวกเรา พวกเขาแทบไม่สามารถเล่นเครื่องดนตรีตะวันตก ในชั้นเรียนและการแสดงก่อนหน้านี้ พวกเขาจึงไม่เล่นเครื่องดนตรีตะวันตกได้ในเวลาเดียวกัน ทำให้พวกเขาได้รับประสบการณ์การแสดงรูปแบบใหม่ และทำให้ผลงานมีการแสดงรูปแบบใหม่

ผลงานเพลง

สำหรับนวัตกรรมดนตรีทาจิกของเพลง “Pamir” (ปามีร์) ในครั้งนี้มีการเปลี่ยนแปลงจังหวะเพลงเร็ว สำหรับการเชื่อมต่อระหว่างส่วนนุ่มนวลและส่วนสูงสุดถูกปรับมากจนเกินไป ดนตรี

บรรเลงด้านขวามือของเปียโนเน้นเสียงประดับที่เลียนแบบดนตรีพื้นบ้าน สำหรับส่วนที่นุ่มนวลและมือด้านซ้ายขึ้นอยู่กับการแบ่งจังหวะและคอร์ดเพลงเป็นหลัก เพื่อให้เข้ากับจังหวะของ ดูทาร์ (Dutar) ผลงานชิ้นนี้อยู่ในช่วง E ของเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ (Harmonic Minor) จังหวะ 7/8 โครงสร้างของเพลงแบ่งออกเป็น 3 ท่อนคือ A B และ C
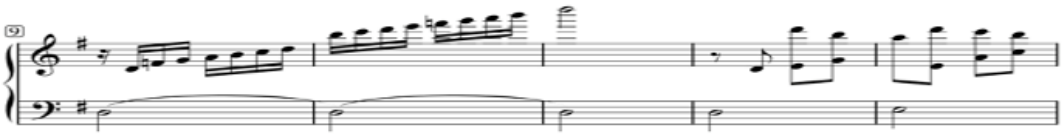
ภาพที่ 5-1 NO.1 (He Xiaoying, 2023)
หมายเหตุ : เลือกมาจากโน้ตเพลง “ปาร์มี” จากเพลงพื้นบ้านทาจิก, 2023

จังหวะก่อนเข้าท่อน A: เริ่มต้นด้วยทำนองอิสระด้วยอีไมเนอร์ (E Minor) และค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นจังหวะช้า ๆ ของเปียโน ดูทาร์และกลองมือ เพื่อแสดงความตะลึงเมื่อได้เห็นความงามตามธรรมชาติของที่ราบสูงปาร์มี จังหวะเริ่มต้นคือ 7/8 และมีทั้งหมด 16 บาร์ในท่อน A ซ้ำไปมา ในฐานะที่เป็นรูปแบบที่สำคัญของโครงสร้างเพลงในการสร้างสรรค์ดนตรีประจำชาติ รูปแบบของดนตรีมีโครงสร้างของท่อนที่หลากหลายในการพัฒนาดนตรี และเอกลักษณ์ของจังหวะมีความโดดเด่นมาก ทำให้ตัวของผลงานดนตรีมีความเหมือนกัน และในการสร้างสรรค์ล้วนเกี่ยวข้องกับกรอบโครงสร้างที่สมบูรณ์ โดยส่วนมากสะท้อนให้เห็นถึงการคิดที่มีประสิทธิภาพในการฝึกฝนการสร้างสรรค์ดนตรี และรับประกันว่าจะมีประสิทธิภาพและความเป็นวิทยาศาสตร์ของการประยุกต์ใช้วิธีการคิด ซึ่งแสดงให้เห็นในสามด้านคือ การทำซ้ำ การเปลี่ยนทำนองและความแตกต่าง
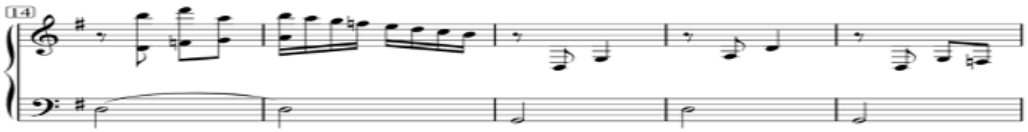
ภาพที่ 5-2 NO.1 (He Xiaoying, 2023)
หมายเหตุ : เลือกมาจากโน้ตเพลง “ปาร์มี” จากเพลงพื้นบ้านทาจิก, 2023
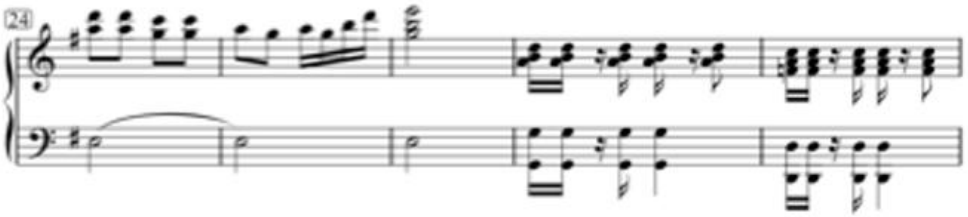
ภาพที่ 5-3 NO.2 (He Xiaoying, 2023)
หมายเหตุ : เลือกมาจากโน้ตเพลง “ปาร์มี” จากเพลงพื้นบ้านทาจิก, 2023

ท่อน B: จากบาร์ที่ 17 ถึง บาร์ที่ 32 จะเริ่มส่วนของจังหวะคึกคัก
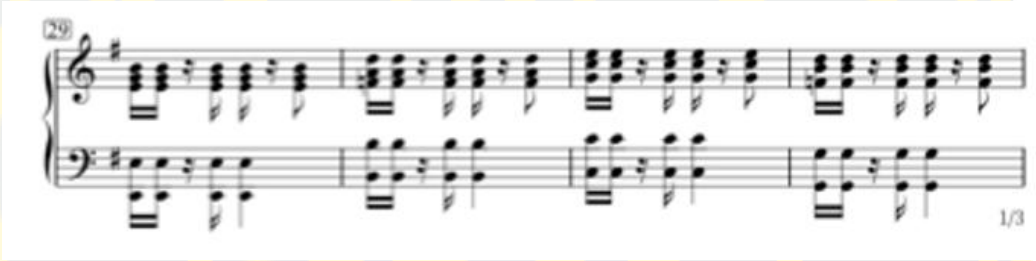
ภาพที่ 5-4 NO.2 (He Xiaoying, 2023)
หมายเหตุ : มาจากโน้ตเพลง “ปาร์มี” จากเพลงพื้นบ้านทาจิก, 2023

เพื่อยกย่องความรู้สึกที่งดงามของบ้านเกิด ดำเนินการแบ่งเสียงในแต่ละช่วงของท่อน B จะเป็นจังหวะว่าง ซึ่งเป็นการสะท้อนรูปแบบของดนตรีทาจิก ซึ่งภายในนั้นความแตกต่างส่วนมากเกิดจากจังหวะของเครื่องดนตรีจีนและตะวันออก ซึ่งสามารถสร้างความรู้สึกแตกต่างให้กับผู้ฟังทั้งในด้านการแสดงอารมณ์หรือจังหวะโดยรวม ยกตัวอย่างเช่น การปะทะทางอารมณ์ของดนตรีหรือการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ล้วนขึ้นอยู่กับการเปรียบเทียบโครงสร้างของดนตรี เมื่อเราปรับจังหวะที่เกี่ยวข้องในการสร้างสรรค์ทางดนตรีอย่างเหมาะสม เพื่อเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ ในระหว่างการสร้างสรรค์ทำนองเสียง จังหวะและโทนของผลงานดนตรีที่เกี่ยวข้องมีการเปลี่ยนแปลง และอ้างถึงการใช้จุดหลักอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อขยายและการพัฒนาที่เหมาะสม เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพโดยรวมของการสร้างสรรค์ดนตรี เหตุผลในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้คือการเปลี่ยนจังหวะตามผลงานดนตรีสามารถนำความไพเราะรื่นหูมาสู่ผู้ฟังได้
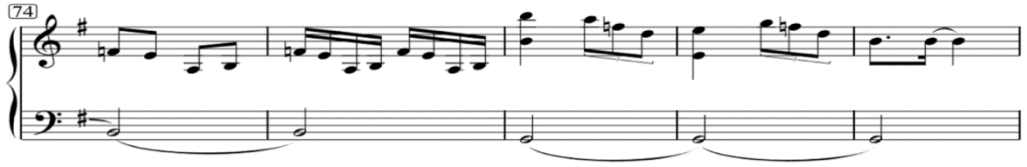
ภาพที่ 5-5 NO.3 (He Xiaoying, 2023)
หมายเหตุ : มาจากโน้ตเพลง “ปาร์มี” จากเพลงพื้นบ้านทาจิก, 2023

ท่อน C: บาร์ที่ 33 จนถึงท่อนสุดท้าย ในท่อนนี้จะสะท้อนถึงเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ (Harmonic Minor) การทำซ้ำ ตามด้วยท่อน C จากห้องที่หนึ่งไปจนถึงห้องที่สอง เพื่อพิจารณาถึงเอกลักษณ์และรูปแบบของผลงานดนตรีระหว่างการสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ และบูรณาการเข้ากับการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานดนตรี โดยใช้การแสดงดนตรีบรรเลงหลายส่วน เพื่อให้แน่ใจว่าโครงสร้างของชั้นดนตรีจะสามารถแสดงรูปแบบและลักษณะเด่นทางดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์ได้
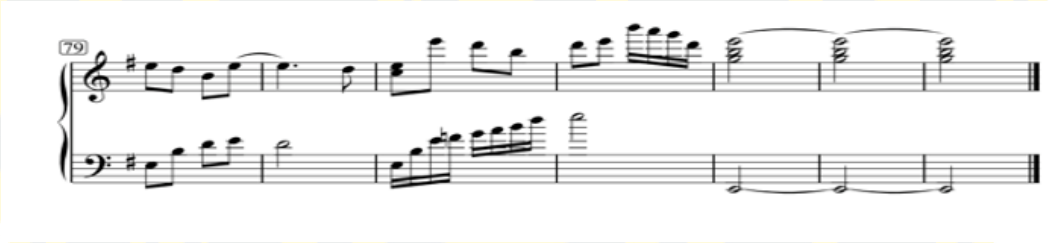
ภาพที่ 5-6 NO.3 (He Xiaoying, 2023)
หมายเหตุ : มาจากโน้ตเพลง “ปาร์มี” จากเพลงพื้นบ้านทาจิก, 2023

ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานดนตรีร่วมสมัย กระบวนการโครงสร้างของทำนองที่เป็นเอกลักษณ์ได้ถูกนำมาใช้อ้างอิงและประยุกต์ใช้อย่างเต็มที่ ในกระบวนการแต่งเพลง “Pamir” (ปามีร์) นอกเหนือจากการพิจารณาถึงสัมผัสและกระตุ้นอารมณ์ภายในของผู้ฟังแล้ว เรายังคงคำนึงถึงความคลาสสิกในการสร้างสรรค์ดนตรีด้วย กล่าวคือ ไม่ว่าจะทำหน้าที่เป็นสื่อสำคัญในการสืบทอดและการพัฒนาดนตรีแบบดั้งเดิมได้อย่างยอดเยี่ยม

การเข้าร่วมของเปียโนช่วยให้ดูทาร์สามารถแสดงและพัฒนาเอกลักษณ์ทางเสียงที่เป็นเอกลักษณ์และพลังในการแสดงออกที่ดียิ่งขึ้น ขณะที่การจับคู่กับกลองมือและเปียโนทำให้การแสดงมีชีวิตชีวาที่มีความสำคัญราวกับบทสนทนา ดูเหมือนกับว่าเสียงอันไพเราะของดูทาร์สามารถบอกเล่าความคิดของเขา ทำนองของตัวโน้ตที่ใกล้ชิดกับเปียโนได้แสดงออกมา

ภาพที่ 5-7 ภาพระหว่างการแสดง (He Xiaoying, 2023)

การวิเคราะห์ผลงาน

1. ท่อนหลักที่หนึ่ง

เมื่อดนตรีเข้าสู่ท่อนหลักที่หนึ่ง เครื่องดนตรี 3 ชนิดได้แก่ ดูทาร์ กลองด๋ำโปและเปียโนจะเข้าสู่ท่อนหลักด้วยกัน โดยเริ่มต้นจากบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เมื่อเปียโนเข้าสู่ท่อนที่หนึ่งจะใช้เหยียบแป้นด้วยการลัดจังหวะดนตรี (Syncopation) และยังเหยียบแป้นหลังเสียง ทำให้ทำนองนุ่มนวลและต่อเนื่อง เสริมความสามารถในการร้องเพลง และในช่วงนี้ดูทาร์จะเบาและต่ำ นอกจากนี้ใช้ผลลัพธ์นี้เพื่อนำความลึกซึ้งและความเคร่งขรึมมาสู่ผู้ชมของคุณ มันแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกดื่มด่ำและการตกตะลึงของความงามตามธรรมชาติของภูมิภาคปาร์มี แม้ว่าหัวข้อจะเน้นไปที่ความสงบของท่วงทำนองที่เป็นกลาง แต่ก็สามารถเข้าใจลักษณะเด่นของความหมายแฝงทางอารมณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความอิสระของกลองด๋ำโปนั้นมีอย่างจำกัด การควบคุมที่จำกัดยังช่วยให้การเปลี่ยนแปลงในช่วงเริ่มต้นของเพลงได้สร้างจังหวะที่หลากหลาย ช่วงแรกเผยให้เห็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่แตกต่างกันที่ผ่านมาและจิตวิญญาณของชาติด้านประวัติศาสตร์ที่ซ้ำไปซ้ำมาและซับซ้อน การบรรเลงเพลงชุดแรกแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกทางดนตรีที่ผ่อนคลายและยาวนาน เปียโนใช้วิธีการสัมผัสแบบเล่นเสียงต่อเนื่องกัน (Legato) เพื่อให้โน้ตทุกตัวที่ออกมามีความต่อเนื่องและเต็มไปด้วยเสน่ห์ ในระหว่างการดีดเปียโน โน้ตหนึ่งตัวจะเชื่อมโยงกันอย่างรวดเร็วและบริสุทธิ์ ทำให้เกิดเป็น

ทำนองที่ผ่อนคลายเสมือนการเริ่มต้นเล่าเรื่อง ความบริสุทธิ์ของดูทาร์ถูกแสดงในท่อนแรก และเอกลักษณ์อันบริสุทธิ์นี้ยังดึงให้ผู้คนมีอารมณ์ร่วมได้ง่าย จึงสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกหลงใหลได้

ภาพที่ 5-8 ภาพระหว่างการแสดง (He Xiaoying, 2023)

2. ท่อนหลักที่สอง

เมื่อเข้าสู่ท่อนหลักที่สอง จังหวะและทำนองก็ลื่นไหล มีพลังและมีจังหวะขึ้นลงมากขึ้น ท่อนที่ 2 เน้นความหนักแน่นและมีพลัง โดยทิ้งเนื้อหาที่เงียบสงบและยาวนาน ในท่อนนี้จะขยายช่วงดนตรีไปจนถึงช่วงคู่แปด (Octave) รวมเข้ากับการเหยียบแป้นเปียโน ด้วยรูปแบบเช่นนี้ จะทำให้ผลงานมีความคึกคักซึ่งแสดงความหมายแฝงของผลงานได้อย่างเต็มที่ และสร้างความตึงเครียด การบรรเลงของกลองด๋าโปยังผสมผสานอารมณ์ที่เข้มข้นของตนเอง ทำให้สะท้อนถึงอารมณ์ขึ้นลงของดนตรีได้อย่างเต็มที่ การกระโดดของคอร์ดทบเจ็ด (Seventh chord) ทำให้เพลงมีความนุ่มนวลและ

แข็งแกร่งขึ้น จากนั้นเมื่อเข้าสู่ท่อนเพลงที่มีความร่าเริงและมีชีวิตชีวา จำเป็นต้องใช้โทนเสียงที่สดใส ในช่วงเวานี้การสัมผัสเปียโนจะมีความคล่องแคล่วมากขึ้น จากนั้นดำเนินการแสดงโดยการยกนิ้วมือสูงขึ้นเพื่อสัมผัสกับเปียโนในแนวตั้ง ทำให้ส่วนหลังของท่อนที่ 2 มีความทรงพลังและมีความฮึกเหิม โดยใช้นิ้วกดแป้นเปียโนผ่านการส่งพลังไปทั่วตัว เพื่อให้พลังส่งไปที่ปลายนิ้ว และใช้เหยียบแป้นเท้าโดยตรง จึงทำให้เรียบง่ายและชัดเจน ทำให้จังหวะมีความโดดเด่นและแสดงถึงความทรงพลัง ดังนั้น ในช่วงครึ่งหลังของท่อนที่ 2 จึงผสมผสานกับเสียงเคาะอย่างแรงของกลองซินเจียง เพื่อสื่อถึงความงดงามของบ้านเกิด ในเวลานี้ ดูทาร์จะสามารถบรรเลงได้อย่างราบรื่น โดยไม่สูญเสียความงามของท่วงทำนอง

ภาพที่ 5-9 ภาพระหว่างการแสดง (He Xiaoying, 2023)

3. ท่อนหลักที่สาม

เมื่อเพลงเข้าสู่ท่อนสุดท้าย แนวดนตรีได้กลับคืนสู่ความเรียบ ในท่อนที่สอง เปียโนและดูทาร์แสดงให้ถึง “การผสมผสานระหว่างความแข็งและความนุ่มนวล” และทำนองได้ก้าวผ่านความนุ่มนวลดั้งเดิม ก่อให้เกิดรูปแบบการแสดงที่เป็นนวัตกรรมใหม่แตกต่าง แต่การแสดงเปียโนก็นุ่มนวลเหมือนกับสายน้ำไหล โดยเฉพาะเมื่อรวมกับการแสดงของเครื่องดนตรีธรรมชาติ ดังนั้นท่อนสุดท้ายกลับคืนสู่ความสงบ แสดงถึงความเศร้าด้วยเสียงของบันไดเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ (Harmonic Minor) ผสมผสานธรรมชาติที่ผ่อนคลายของเปียโน เหมือนกับการกลับไปสู่ห้องที่หนึ่งซ้ำแล้วซ้ำเล่า เสียงตกแต่งและความกลมกลืนของเปียโน ซึ่งระดับการกลมเกลียว ช่วยเสริมและจัดวางศิลปะของดนตรี และบรรลุถึงนวัตกรรมการดนตรี เนื่องจากผสมผสานกับดนตรีประจำชีวิต เสียงตกแต่งและความ

กลมกลืนของเปียโนจึงได้ปรับอย่างถูกต้อง ในบรรเลงประสานกับดูทาร์ในส่วนที่สาม โทนเสียงที่เข้มข้นของเปียโนจะมอบความกลมกลืนและสนับสนุนทำนองของดูทาร์ เมื่อนำมาบรรเลงร่วมกับกลองมือทูเบอร์ เปียโนทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมและมีจังหวะที่นุ่มนวล เพื่อเพิ่มความเป็นชั้นของดนตรี

ในการแสดงแบบประสานนี้ บทสนนทาระหว่างดูทาร์และเปียโนก่อให้เกิดความสัมพันธ์ของการตอบรับและการแสวงหาในทำนองเพลง ทำให้ดนตรีมีชีวิตชีวาและน่าสนใจยิ่งขึ้นในบทสนทนาระหว่างกลองมือทูเบอร์กับเปียโนแสดงให้เห็นถึงการแสดงออกทางดนตรีที่เปี่ยมด้วยความรักและเปี่ยมล้ม ทำให้ดนตรีมีอารมณ์และความตึงเครียดมากขึ้น

บทที่ 6

สรุป การอภิปรายและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การสร้างสรรค์ครั้งนี้ เป็นการแสดงที่ผสมสานรูปแบบการแสดงร่วมสมัยเข้ากับดนตรีชาติพันธุ์แบบดั้งเดิม โดยใช้เครื่องดนตรีพื้นบ้านและเครื่องดนตรีตะวันตก ในการแสดงร่วมกันเพื่อแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการแสดงร่วมสมัยของดนตรีชาติพันธุ์และเครื่องดนตรีตะวันตก ยังสามารถบูรณาการและพัฒนาเพื่อสร้างการแสดงที่หลากหลาย รูปแบบยังสามารถนำเสนอผลงานดนตรีที่มีสีสัน สิ่งนี้สะท้อนให้ถึงดนตรีชิวฉือในวัฒนธรรมชิวฉือของมณฑลซินเจียง หลังจากการถกเถียงและการสำรวจต่าง ๆ สรุปว่าการสร้างสรรค์ดนตรีร่วมสมัยนั้นนวัตกรรมและข้ามพรมแดนมาโดยตลอด ยุคสมัยยังคงเปลี่ยนแปลงไป แนวเพลงต่าง ๆ ก็ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งต้องอาศัยดนตรีประจำกลุ่มชาติพันธุ์ให้ทันสมัยมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับกระแสแห่งยุคสมัย พยายามที่จะสร้างสรรค์รูปแบบการแสดงใหม่ ก้าวให้ทันกับยุคสมัย และการนำผลงานดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ จำเป็นต้องให้ดนตรีประจำกลุ่มชาติพันธุ์มีการพัฒนาไปในทิศทางที่หลายหลายพร้อมกับการพัฒนาของยุคสมัย ด้วยการวิจัยเชิงสร้างสรรค์นี้ เราสามารถส่งเสริมการบูรณาการกับเครื่องดนตรีตะวันตกในรูปแบบการแสดงร่วมสมัยได้ดียิ่งขึ้น แสดงออกถึงรูปแบบการแสดงร่วมสมัยได้ดีขึ้น และแสดงถึงรูปแบบการแสดงถึงรูปแบบการแสดงใหม่ เพื่อให้ดนตรีพื้นบ้านของซินเจียงแสดงให้ถึงความหลากหลายและการปรับตัวที่ดียิ่งขึ้น และเผยแพร่ไปทั่วโลกได้เร็วยิ่งขึ้น

เพลงพื้นบ้านทาจิกใช้การศึกษาครั้งนี้ได้รับอิทธิพลมาจาก “เส้นทางสายไหม” โบราณ และแสดงให้ถึงเอกลักษณ์ของตนเองในกระบวนการแลกเปลี่ยนระหว่างวัฒนธรรมชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในยุคต่อมา ด้วยการอพยพของกลุ่มชาติพันธุ์และการบูรณาการทางวัฒนธรรมอย่างมาก ทำให้มีรูปแบบของจังหวะและดนตรีที่มีเอกลักษณ์ของตนเอง สะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบการเต้นรำการบูชาภาพสัญลักษณ์และองค์ประกอบทางดนตรีต่าง ๆ ในจิตรกรรมฝาผนังชิวฉือ สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าดนตรีพื้นบ้านของชาวทาจิกได้รับการสืบทอดมาจากระบบดนตรีของชิวฉือและเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ นอกจากนี้ยังจะเน้นเพลงทาจิก และยังเป็นผลจากผสมผสานองค์ประกอบทางดนตรีจากภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การผสมผสานของเปียโนและดนตรีพื้นบ้านของจีน สามารถกล่าวได้ว่าเป็นการประสานงานและการผสมผสานดนตรีตะวันออกและดนตรีตะวันตกเข้าด้วยกัน ในกระบวนการผสมผสาน เปียโนสามารถสะท้อนท่วงทำนอง ทำนองเพลง และเสียงของดนตรีพื้นบ้านของจีน ทำให้ดนตรีเต็มไปด้วยเอกลักษณ์ของประเทศจีน และดนตรีพื้นบ้านของจีนก็สามารถพึ่งพาท่วงทำนองและการแสดงออกของเปียโนได้ ทำให้ดนตรีมีความเป็นสมัยใหม่และเป็นสากลมากขึ้น การผสมผสานทางดนตรีนี้ไม่เพียงแต่กระตุ้นการแลกเปลี่ยนและการพัฒนาของดนตรีตะวันออกและตะวันตกเท่านั้น ยังสามารถนำความเปลี่ยนแปลงและนวัตกรรมใหม่ ๆ มาสู่การแสดงออกของดนตรีระดับโลกอีกด้วย

การบรรเลงเปียโนและเครื่องดนตรีพื้นบ้าน ไม่ใช่กระบวนการและรูปแบบที่ง่ายดาย เมื่อแบ่งแยกอย่างละเอียดก็มีรูปแบบและรายละเอียดที่แตกต่างกัน ซึ่งแต่ละชนเผ่าก็มีรูปแบบเพลงที่แตกต่างกันไป การสร้างสรรค์ครั้งนี้มีพื้นฐานมาจากดนตรีพื้นบ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ทาจิกิสถานในซินเจียง ประเทศจีนเป็นหลัก การใช้ทรัพยากรดนตรีแบบดั้งเดิมที่อุดมสมบูรณ์และรูปแบบดนตรีพื้นบ้านที่หลากหลายก่อตัวเป็นรูปแบบการแสดงใหม่ขึ้นมา

เพลงพื้นบ้านของทาจิกิสถานมีเนื้อหาที่หลากหลาย จังหวะที่โดดเด่น และท่วงทำนองที่เรียบง่าย เนื้อหาของเพลงพื้นบ้านเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ครอบคลุมทุกแง่มุมของการผลิตและชีวิตประวัติศาสตร์ทางศาสนา เทศกาลพื้นบ้าน และด้านอื่น ๆ ของชาวทาจิกิสถาน ในด้านจังหวะ จังหวะเพลงพื้นบ้านทาจิกิสถานที่พบบ่อยที่สุดคือ 5/8 และ 7/8 นอกจากนี้ยังมีเพลงพื้นบ้านบางเพลงที่ใช้จังหวะเวลาแบบผสม 2/4 3/4 และ 4/4 รวมถึงจังหวะที่ไม่สม่ำเสมอ ศาสตราจารย์ Xia Zhongtang (夏中汤) แห่งมหาวิทยาลัยชนชาติจีน ระบุไว้อย่างชัดเจนในลักษณะพื้นฐานของดนตรีพื้นบ้านทาจิกว่า “ดนตรีทาจิกส่วนใหญ่เป็นทำนองเพลงแบบคำถามและคำตอบ ทำนองเพลงซ้ำหลายครั้ง โดยพื้นฐานแล้วช่วงดนตรีจะอยู่ภายในหนึ่งอ็อกเทฟ (Octave) และโดยทั่วไปจะไม่มีการกระโดดหรือความก้าวข้ามในทำนองมากนัก เพลงพื้นบ้านบางเพลงที่มีเนื้อหาลึกซึ้งมีทำนองขึ้น ๆ ลง ๆ มากขึ้นจะมีการกระโดดครั้งใหญ่ 5 6 หรือ 8 จังหวะ ท่วงทำนอง ขนาด และรูปแบบอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวทาจิกิสถานทำให้เพลงพื้นบ้านมีความสั้น ไม่ซ้ำซากจำเจและน่าเบื่อ เพิ่มจังหวะของทำนอง ทำให้ดนตรีพื้นบ้านทาจิกิสถานมีความสดใหม่และเข้มข้นเป็นพิเศษ”

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยครั้งนี้ เป็นรูปแบบการแสดงใหม่ที่ผสมผสานเปียโนและเครื่องดนตรีประจำชาติเข้าด้วยกัน การปฏิรูปรูปแบบการแสดงดนตรีพื้นบ้านเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจมาโดยตลอด ในการรวบรวมเครื่องดนตรีที่แตกต่างกันและการผสมผสานกันในแต่ละพื้นที่ ล้วนมีการแสดงที่แตกต่าง

กัน แต่สามารถทดลองใช้รูปแบบการก่อตั้งวงดนตรีตะวันตกที่เหมือนกัน นำไปใช้กับการสร้างวงดนตรีพื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการจับคู่วงดนตรีตะวันตก รูปแบบการเล่นซ้ำ การสั่นพ้อง (Resonance) ต่าง ๆ ทำให้เกิดวงดนตรีพื้นบ้านรูปแบบใหม่ โดยใช้เอกลักษณ์ของเครื่องดนตรีตะวันตกมาใช้ในวงดนตรีพื้นบ้าน แม้ในการแสดงจะมีความยากระดับหนึ่ง แต่ก็สามารถปรับเปลี่ยนได้อย่างต่อเนื่องเพื่อให้มีความเหมาะสมในภายหลัง การแสดงหลายชั้นและหลายส่วน เป็นการทดลองใช้รูปแบบการแสดงใหม่ล่าสุดของวงดนตรีพื้นบ้าน

การสืบทอดและการพัฒนา

ในบริบทของโลกาภิวัตน์ เครื่องดนตรีประจำชาติมีบทบาทสำคัญมากขึ้นในแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ เครื่องดนตรีไม่เพียงแต่ต้องสืบทอดและการพัฒนาข้อได้เปรียบของตนเองเท่านั้น แต่ยังต้องบูรณาการเข้ากับความทันสมัย เพื่อเติมพลังใหม่ให้กับดนตรีประจำกลุ่มชาติพันธุ์

การศึกษาแบบสากล

ขณะนี้โรงเรียนได้มีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ได้เริ่มสร้างและจัดตั้งวงดนตรีการแสดงใหม่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้รูปแบบวงดนตรีที่บูรณาการขึ้นมาใหม่นี้สามารถเพิ่มการรับรู้และการยอมรับแก่สาธารณชนได้

การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม

รูปแบบการผสมผสานการแสดงรูปแบบใหม่ โดยมีบทบาทและลักษณะเฉพาะในแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ ควรเชิญนักดนตรีและวงดนตรีให้แสดงและแลกเปลี่ยนกันมากขึ้น เพื่อให้รูปแบบการแสดงใหม่นี้สามารถแพร่กระจายไปทั่วทุกมุมโลกได้

บรรณานุกรม

Boeing. (2017). Xinjiang Silk Road is a civilization post station integrating ancient and modern times *China Weekly Network* http://www.chinaweekly.cn/1085.html

Chiang, S. (1996). Symbolism in Religious Art: Implications and Transformations of Meaning. *Folk Art*(2), 27-281.

Editorial Committee of the Dictionary of Chinese Ethnic Religions and Myths. (1990). *Dictionary of Chinese Ethnic Religions and Myths*. Xueyuan Press.

Hajif, Y. H. (1986). *The Wisdom of Bliss*. Minzu Publishing House.

He, X. (2010). *Chinese culture*. Shanghai People's Publishing House.

Li, N. (2021). Strategies of Western instruments in Chinese music performance. *Art View*(23), 9-10.

Li, W. (2013). Research on the value of Tajik Eagle Dance in Xinjiang National Fitness Movement. *Journal of Xinjiang Normal University (Natural Science Edition)*(4), 80-84.

Li, W., & Lai, Z. (2018). Research on ethnic minority materials in piano works. *Guizhou Ethnic Studies*(12), 125-128.

Liu, M. (2014a). *Ethnography of the Pamir Plateau*. Social Science Literature Publishing House.

Liu, M. (2014b). *Ethnography of the Tajiks of the Pamir Plateau*. Social Science Literature Publishing House.

Liu, T. (2011). *Research on Tajik Wedding Ceremony Music* [Master's thesis, Central University for Nationalities]. Beijing.

National Editorial Committee for the Integration of Chinese Folk Songs. (1999). *Integration of Chinese Folk Songs (Xinjiang Volume)* Published by China ISBN Center.

Sun, Z. (2019). The Silk Road and the Formation and Diffusion of Guzi Music. *Music Exploration*(4), 36-40.

Xia, Z. (1983). On the basic characteristics of Tajik music. *Journal of the Central Institute for Nationalities*(4), 91-96.

Xiao, Z. (1989). *The Tajiks*. Nationalities Publishing House.

Xuanzang. (2014). *The Records of the Western Regions of the Great Tang Dynasty. Dong Zhiqiao, translation*. Zhonghua Shuju.

Yin, F. (1980). Musical and cultural exchanges on the Silk Road. *People's Music*(2), 25-28.

Zhai, Q. (2019). Into the Dance World of the Tajiks - Field Notes from the Pamir Plateau. *Ethnic Art Forest*(1), 145-153.

Zhang, H., & Xie, W. (2014). Tambourine, a membranophone instrument on the Silk Road. *Chinese Music*(2), 11-21.

Zhang, M. (1987). *Genesis of man*. Sichuan People's Publishing House.

Zhao, K. (2006). *Ancient Turtle Dance* [Master's thesis, Central University for Nationalities]. Beijing.

Zhu, C. *Field Study and Research on Tajik Folk Songs in Tashkurgan Autonomous County* [Master's thesis, Xinjiang Normal University]. Urumqi.

Zihua, K. (2012). *Dance Ecology*. Culture and Art Publishing House.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เอกสาราชการ

สำเนา

ที่ IRB4-309/2566

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย : G-HU306/2566

โครงการวิจัยเรื่อง : การสร้างสรรค์บทเพลงประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองจากวัฒนธรรมชิวสือในมณฑลซินเจียง

หัวหน้าโครงการวิจัย : MRS.XIAOYING HE

หน่วยงานที่สังกัด : คณะดนตรีและการแสดง

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก (สารนิพนธ์/ งานนิพนธ์/ วิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์) : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รณชัย รัตนเศรษฐ

หน่วยงานที่สังกัด : คณะดนตรีและการแสดง

วิธีพิจารณา : ☑ Exemption Determination ☐ Expedited Reviews ☐ Full Board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดภยันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ฉบับที่ 1 วันที่ 19 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2566
2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย ฉบับที่ 1 วันที่ 19 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2566
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 28 เดือน กันยายน พ.ศ. 2566
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 28 เดือน กันยายน พ.ศ. 2566
5. แบบเก็บรวมรวบข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)
แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ฉบับที่ 1 วันที่ 19 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2566
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี) ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 15 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2566

วันที่หมดอายุ : วันที่ 15 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2567

ลงนาม *นางสาวพิมลพรรณ เลิศล้ำ*

(นางสาวพิมลพรรณ เลิศล้ำ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สำเนา

ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

**** หมายเหตุ การรับรองนี้มีรายละเอียดตามที่ระบุไว้ด้านหลังเอกสารรับรอง ****

สำเนา

ผู้วิจัยทุกท่านที่ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด โดยใช้เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Participant Information Sheet) (AF 06-02), เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form) (AF 06-03), แบบสัมภาษณ์ และ/หรือแบบสอบถาม รวมถึงเอกสารอื่น ๆ เช่น ใบประชาสัมพันธ์ หรือประกาศเชิญชวนเข้าร่วมโครงการ เป็นต้น
ที่ผ่านการรับรองและประทับตราจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา แล้วเท่านั้น
2. ผู้วิจัยมีหน้าที่ส่งแบบรายงานความก้าวหน้าของการวิจัย (Progress Report Form) (AF 09-01) ต่อคณะกรรมการฯ ตามเวลาที่กำหนดหรือเมื่อได้รับการร้องขอ
3. การรับรองโครงการวิจัยของคณะกรรมการฯ มีกำหนด 1 ปี หลังจากวันที่คณะกรรมการฯ มีมติให้การรับรอง หากการวิจัยไม่สามารถดำเนินการเสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้วิจัยสามารถยื่นขอต่ออายุการรับรองโครงการวิจัยอย่างน้อย 30 วัน ก่อนวันหมดอายุตามที่กำหนดไว้ในเอกสารับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
4. หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมโครงการวิจัย เช่น เปลี่ยนแปลงหัวหน้าโครงการวิจัย/ เพิ่มเติมผู้ร่วมวิจัย การแก้ไขหรือเพิ่มเติมวิธีดำเนินการวิจัย การแก้ไขการสะกดคำ เป็นต้น ผู้วิจัยจะต้องยื่นขอแก้ไขเพิ่มเติมโครงการวิจัย โดยส่งแบบรายงานการแก้ไขเพิ่มเติมโครงการวิจัย (Amendment Form) (AF 08-01) ต่อคณะกรรมการฯ โดยอ้างอิงรหัสโครงการวิจัยที่ได้รับไว้ และต้องระบุรายละเอียดให้ชัดเจนว่ามีการเปลี่ยนแปลงอะไร อย่างไร และเหตุผลที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ ในกรณีการเปลี่ยนแปลงหัวหน้าโครงการวิจัย/ เพิ่มเติมผู้ร่วมวิจัยท่านใหม่ให้แนบประวัติมาด้วย
5. ผู้วิจัยมีหน้าที่รายงานเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ชนิดร้ายแรงที่เกิดขึ้นกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ภายในระยะเวลาที่กำหนดในวิธีดำเนินการมาตรฐาน (Standard Operating Procedures, SOPs) ให้แก่คณะกรรมการฯ ตามแบบรายงานเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ชนิดร้ายแรง (Serious Adverse Event (SAE) Report Form) (AF 10-01)
6. ผู้วิจัยมีหน้าที่รายงานให้คณะกรรมการฯ ทราบ เมื่อมีการยุติโครงการวิจัยก่อนกำหนด หรือการระงับโครงการวิจัยโดยผู้วิจัยหรือผู้สนับสนุนทุนวิจัย
พร้อมทั้งคำอธิบายเป็นลายลักษณ์อักษรโดยละเอียดถึงสาเหตุของการยุติหรือระงับโครงการวิจัย ตามแบบรายงานการยุติโครงการวิจัยก่อนกำหนด (Study Termination Memorandum) (AF 12-01)
7. ผู้วิจัยมีหน้าที่ส่งแบบรายงานการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด (Non-compliance / Protocol Deviation / Protocol Violation Report) (AF 13-01) ให้คณะกรรมการฯ และผู้สนับสนุนทันทีที่ตรวจพบ หรือได้รับรายงานว่ามีการปฏิบัติที่ไม่ตรงกับขั้นตอนที่ระบุไว้ในโครงการวิจัย หรือข้อ กำหนดของคณะกรรมการฯ
8. เมื่อสิ้นสุดโครงการวิจัย ผู้วิจัยมีหน้าที่ส่งแบบรายงานสรุปผลการวิจัย (Final Report) (AF 11-01) ให้คณะกรรมการฯ ทราบ ภายใน 30 วัน หลังจากสิ้นสุดการดำเนินการวิจัย

Ref. 0801.03(13)/94

Graduate School,
Bunditpatanasilpa Institute
of Fine Arts
2 Rachini Road,
Phra Nakhon, 10200,
Bangkok, Thailand

Acceptance Letter

Dear Ms. He Xiaoying Assoc. Prof. Tanarach Anukul

This is to inform you that your research article entitled **"A Study of The Music Culture and Characteristics of the Tajik Music in Xinjiang, China"** has been accepted by the editorial board of Wipitpatanasilpa Journal of Arts (WIPIT) based on reviewers' report and editorial board consideration. Therefore, your research article will be published in Wipitpatanasilpa Journal of Arts, Inaugural Issue, Vol. 4 No. 1 (January – April, 2024) on April 30, 2024.

Thank you very much for your kind interest in the Wipitpatanasilpa Journal of Arts. We look forward to hearing from you and working with you in the future.

Please do not hesitate to contact us for further information.

Issue on January 24, 2024

Yours sincerely,

D. Meepom

Asst. Prof. Dr. Dussadee Meepom

Editor-in-Chief

ภาคผนวก ข
เครื่องมือวิจัย

แบบสอบถาม

สวัสดีค่ะ ขอบคุณสำหรับการเข้าร่วมการสำรวจแบบสอบถามในครั้งนี้ การสำรวจนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจถึงระดับการรับรู้และความเข้าใจที่มีต่อผู้ทำงานด้านดนตรีชาติพันธุ์ของเพลงพื้นบ้านชิวฉือชินเจียง เพื่อให้ดำเนินการเขียนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ดียิ่งขึ้น การมีส่วนร่วมของคุณเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับเราในการรวบรวมข้อมูลที่ถูกต้อง

กรุณาตอบคำถามตามความเป็นจริงและเป็นกลางมากที่สุด ความคิดเห็นและความคิดของคุณมีความสำคัญต่อการวิจัยของผู้วิจัย

ขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับการเข้าร่วม

ผู้วิจัยหวังว่า คุณจะตอบคำถามตามความเป็นจริงและเป็นกลาง

1. โปรดแนะนำความรู้และความเข้าใจที่เกี่ยวข้องกับเพลงพื้นบ้านชิวฉือในชินเจียง (คำถามแบบเปิด)

2. คุณคิดว่าอะไรคือความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเพลงพื้นบ้านชิวฉือในชินเจียงและดนตรีพื้นบ้านอื่น ๆ (คำถามแบบเปิด)

3. คุณคิดว่าเพลงพื้นบ้านชิวฉือในชินเจียงมีผลกระทบต่อการสืบทอดและการพัฒนาวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างไร (คำถามแบบเปิด)

4. โดยส่วนตัวแล้ว คุณชื่นชอบเพลงพื้นบ้านชิวฉือในชินเจียงมากเท่าใด (เลือกเพียงข้อเดียว)

a. ชอบมาก

b. ค่อนข้างชอบ

c. เฉย ๆ

d. ไม่ค่อยชอบ

e. ไม่ชอบ

5. คุณคิดว่าสถานะของเพลงพื้นบ้านชิวฉือในชินเจียงในวงการเพลงปัจจุบันเป็นอย่างไร (เลือกเพียงข้อเดียว)

a. สำคัญมาก

b. ค่อนข้างสำคัญ

c. เฉย ๆ

d. ไม่ค่อยสำคัญ

e. ไม่สำคัญ

6. คุณเคยศึกษาหรือมีส่วนร่วมในการวิจัยหรือแสดงเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียงหรือไม่ (เลือกเพียงข้อเดียว)

a. เคย

b. ไม่เคย

7. คุณคิดว่าความท้าทายในการพัฒนาเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียงในอนาคตมีอะไรบ้าง (คำถามแบบเปิด)

8. คุณคิดว่าควรใช้มาตราการใดเพื่อส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียง (คำถามแบบเปิด)

9. คุณคิดว่าเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียงมีบทบาทในการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศอย่างไร (คำถามแบบเปิด)

10. คุณมีความคาดหวังหรือข้อเสนอแนะอะไรบ้างต่อเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียง (คำถามแบบเปิด)

11. คุณคิดว่าเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียงมีลักษณะเด่นอย่างไร (คำถามแบบเปิด)

12. คุณคิดว่าเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียงควรได้รับการส่งเสริมในเวทีที่กว้างขึ้นหรือไม่ (เลือกเพียงข้อเดียว)

a. ควร

b. ไม่ควร

ขอบคุณที่เข้าร่วมการสำรวจแบบสอบถามเกี่ยวกับเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียง ความคิดเห็นอันมีค่าของคุณมีความสำคัญต่องานวิจัยของผู้วิจัย ความคิดเห็นของคุณช่วยให้เราเข้าใจและนำเสนอรูปแบบดนตรีที่หลากหลายและมีสีสันได้ดียิ่งขึ้น ขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับการเข้าร่วมและการสนับสนุนของคุณ

แบบสัมภาษณ์

ข้อมูลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียงครอบคลุมถึงหลายแง่มุม ด้านล่างนี้เป็นประเด็นสำคัญและคำถามในการสัมภาษณ์ ซึ่งเนื้อหาการสัมภาษณ์จะใช้เพื่อรวบรวมข้อมูลและรับข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีอันยาวนานของภูมิภาคชิวฉือ

1. กลุ่มเป้าหมายของการสัมภาษณ์

(1) จางหยุน นักดนตรีท้องถิ่นในซินเจียง: เพื่อทำความเข้าใจถึงการแสดงและการสืบทอดดนตรีแบบดั้งเดิม

(2) ซูหลี่ไห่ถี นักบรรเลงกลองมือชาติพันธุ์ซินเจียง: เพื่อรับข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และสังคมของเพลงพื้นบ้าน

(3) เฝิงถิงหมิน นักวิชาการและนักวิจัยด้านนาฏศิลป์ซินเจียง: เพื่อเสนอเป็นการตีความที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีและการเต้นรำซินเจียงและภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

2. คำถามของการสัมภาษณ์

1. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- เพลงพื้นบ้านเหล่านั้นมีประวัติศาสตร์ยาวนานเท่าใด
- อัตลักษณ์ของรูปแบบดนตรีในภูมิภาคชิวฉือมีอะไรบ้าง

2. โครงสร้างและลักษณะเด่นของดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- อะไรคือลักษณะเด่นของทำนองและจังหวะของเพลงพื้นบ้านชิวฉือ
- ปกติใช้เครื่องดนตรีอะไร

3. เนื้อหาของเพลงพื้นบ้านชิวฉือ ซินเจียง

- เนื้อเพลงมักจะถ่ายทอดเรื่องราวหรืออารมณ์อะไรบ้าง
- เนื้อหาของเพลงมีความหมายเกี่ยวกับศาสนาหรือพิธีกรรมหรือไม่

4. การแสดงและการสืบทอดดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- ใครมักจะขับร้องเพลงพื้นบ้านเหล่านี้ และมักจะถูกนำมาร้องในโอกาสใดบ้าง
- เพลงเหล่านี้สืบทอดมาได้อย่างไร การสืบทอดผ่านปากหรือการบันทึกแบบเป็นลายลักษณ์อักษร

5. บทบาทในสังคม

- ในสังคมชิวฉือ เพลงพื้นบ้านเหล่านี้มีบทบาทอย่างไร
- เพลงเหล่านี้ใช้สำหรับงานเทศกาลหรือพิธีการพิเศษหรือไม่

6. อิทธิพลที่ได้รับจากภายนอก

- อิทธิพลของความทันสมัยและวัฒนธรรมจากภายนอกนั้นมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเพลงดั้งเดิมเหล่านี้หรือไม่

- ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้ มีการเพิ่มองค์ประกอบใหม่ให้กับเพลงแบบดั้งเดิมหรือไม่

7. การคุ้มครองและการพัฒนาเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียง

- มีสถาบันหรือโครงการในท้องถิ่นที่ใช้สำหรับการคุ้มครองเพลงดั้งเดิมเหล่านี้หรือไม่

- คนรุ่นใหม่สนใจเพลงเหล่านี้มากขนาดไหน และได้มีการศึกษาและเผยแพร่ในโรงเรียนหรือชุมชนหรือไม่

3. ผลของการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

(1) จางหยุน: นักดนตรีท้องถิ่นในซินเจียง

1. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- เพลงพื้นบ้านเหล่านั้นมีประวัติศาสตร์ยาวนานเท่าใด

คำตอบ มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า 100 ปี

- อัตลักษณ์ของรูปแบบดนตรีในภูมิภาคชิวฉือมีอะไรบ้าง

คำตอบ เพลงพื้นบ้านส่วนมากในพื้นที่ชิวฉือ มณฑลซินเจียงในทำนองธรรมชาติเจ็ดโทนเสียงและยังพัฒนามาจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ซึ่งเพลงเหล่านี้มีเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ ก่อตัวเป็นเอกลักษณ์ที่หลากหลาย

2. โครงสร้างและลักษณะเด่นของดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- อะไรคือลักษณะเด่นของทำนองและจังหวะของเพลงพื้นบ้านชิวฉือ

คำตอบ เพลงพื้นบ้านชิวฉือส่วนมากใช้ทำนองธรรมชาติเจ็ดโทนเสียง และยังมีห้าโทนเสียงอีกด้วย โดยมีจังหวะ 5/8 และ 7/8 เป็นลักษณะเด่น

- ปกติใช้เครื่องดนตรีอะไร

คำตอบ ส่วนมากดนตรีที่ใช้กับดนตรีประกอบได้แก่ เครื่องดีด: ผีผา เครื่องสาย: Ghijak เครื่องตี: กลองมือ

3. เนื้อหาของเพลงพื้นบ้านชิวฉือ ซินเจียง

- เนื้อเพลงมักจะถ่ายทอดเรื่องราวหรืออารมณ์อะไรบ้าง

คำตอบ โดยทั่วไปแล้วเนื้อเพลงมักจะแสดงถึงความรักที่มีต่อบ้านเกิด ชื่นชมความงดงามของบ้านเกิดที่สวยงาม หรือบอกเล่าเรื่องราวความรักอันงดงาม

- เนื้อหาของเพลงมีความหมายเกี่ยวกับศาสนาหรือพิธีกรรมหรือไม่

คำตอบ เพลงบางเพลงยังใช้เป็นเพลงสำหรับพิธีแต่งงานหรือดนตรีสำหรับงานศพ ซึ่งภายในนั้นเนื้อหาของเพลงมักจะเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมและศาสนา

4. การแสดงและการสืบทอดดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- ใครมักจะขับร้องเพลงพื้นบ้านเหล่านี้ และมักจะถูกนำมาร้องในโอกาสใดบ้าง

คำตอบ เพลงเหล่านี้มักถูกขับร้องโดยนักร้องเพลงพื้นบ้านชื่อดังในท้องถิ่นหรือศิลปินข้างถนนบางท่าน นอกจากนี้ยังมักจะจัดแสดงในงานแต่งงาน พิธีบูชายัญหรืองานเฉลิมฉลองขนาดใหญ่

- เพลงเหล่านี้สืบทอดมาได้อย่างไร การสืบทอดผ่านปากหรือการบันทึกแบบเป็นลายลักษณ์อักษร

คำตอบ ในยุคแรก ๆ เพลงพื้นบ้านส่วนมากได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นโดยศิลปิน ต่อมาได้รับการบันทึกและเผยแพร่ผ่านการสัมภาษณ์ผู้ที่ทำงานด้านดนตรีในท้องถิ่น

5. บทบาทในสังคม

- ในสังคมชิวฉือ เพลงพื้นบ้านเหล่านี้มีบทบาทอย่างไร

คำตอบ เพลงพื้นบ้านเหล่านี้เป็นวิธีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมท้องถิ่นและความบันเทิงในระหว่างกระบวนการผลิตและความบันเทิงในชีวิตของเกษตรกร และยังเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการเผยแพร่ความรู้สึกระหว่างกัน จึงถือเป็นความบันเทิงทางวัฒนธรรมที่ขาดไม่ได้ในชีวิตของผู้คน

- เพลงเหล่านี้ใช้สำหรับงานเทศกาลหรือพิธีการพิเศษหรือไม่

คำตอบ ในเทศกาลพิเศษท้องถิ่นหรืองานพิธีกรรมบางอย่าง ซึ่งมีเพลงที่แน่นอนอยู่แล้ว

6. อิทธิพลที่ได้รับจากภายนอก

- อิทธิพลของความทันสมัยและวัฒนธรรมจากภายนอกนั้นมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเพลงดั้งเดิมเหล่านี้หรือไม่

คำตอบ เนื่องจากการพัฒนาของสังคมและอิทธิพลจากวัฒนธรรมภายนอก เพลงพื้นบ้านจึงมีสไตล์ของดนตรีและรูปแบบการแสดงใหม่ ๆ ที่อิงจากต้นฉบับ นอกจากนี้ยังมีการใช้คำต่างประเทศบางคำในเนื้อเพลง ทำให้เพลงพื้นบ้านสมัยใหม่ได้รับการยอมรับมากขึ้น ทั้งยังมีหัวข้อและสไตล์ของเพลงพื้นบ้านใหม่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

- ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้ มีการเพิ่มองค์ประกอบใหม่ให้กับเพลงแบบดั้งเดิมหรือไม่

คำตอบ อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีต่อเพลงพื้นบ้านแบบดั้งเดิมเกิดขึ้นมาอย่างช้า ๆ เช่น การเพิ่มคำศัพท์ใหม่และองค์ประกอบทางดนตรีต่างประเทศ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบและการแสดงออกของเพลงพื้นบ้าน นอกจากนี้ยังทำให้เพลงพื้นบ้านมีความสมบูรณ์และมีความหลากหลายมากขึ้นยิ่งขึ้น

7. การคุ้มครองและการพัฒนาเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียง

- มีสถาบันหรือโครงการในท้องถิ่นที่ใช้สำหรับการคุ้มครองเพลงดั้งเดิมเหล่านี้หรือไม่

คำตอบ ในซินเจียง ประเทศจีนมี “สมาคมเพลงพื้นบ้าน” และ “สมาคมนักดนตรี” ในท้องถิ่น ซึ่งสิ่งนี้คือกลุ่มคนพื้นเมืองในท้องถิ่นก่อตั้งขึ้นเพื่อคุ้มครองและสืบทอดการพัฒนาดนตรีและเครื่องดนตรีท้องถิ่น

- คนรุ่นใหม่สนใจเพลงเหล่านี้มากขนาดไหน และได้มีการศึกษาและเผยแพร่ในโรงเรียนหรือชุมชนหรือไม่

คำตอบ คนรุ่นใหม่มีความสนใจต่อเพลงพื้นบ้านแบบดั้งเดิมเหล่านี้อย่างมาก จากการตีความในภายหลังของคนสมัยใหม่ ทำให้กลายเป็นเพลงยอดนิยมสมัยใหม่ที่มีพลัง เนื้อเพลงที่สะดุดหูและได้รับความนิยม เพลงที่เป็นตัวแทนในท้องถิ่นจำนวนมากล้วนถูกนำมาเพิ่มเข้าไปในห้องเรียนวิชาดนตรีท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนรู้จักและถ่ายทอดต่อไป

(2) ซูหลี่ไห่ถี: นักบรรเลงกลองมือชาติพันธุ์ซินเจียง

1. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- เพลงพื้นบ้านเหล่านั้นมีประวัติศาสตร์ยาวนานเท่าใด

คำตอบ มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่าร้อยปี

- อัตลักษณ์ของรูปแบบดนตรีในภูมิภาคชิวฉือมีอะไรบ้าง

คำตอบ เพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียงส่วนมากใช้จังหวะธรรมชาติเจ็ดโทนเสียง แต่ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาพวกเขาได้ผสมผสานเข้ากับลักษณะพิเศษที่หลากหลาย

2. โครงสร้างและลักษณะเด่นของดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- อะไรคือลักษณะเด่นของทำนองและจังหวะของเพลงพื้นบ้านชิวฉือ

คำตอบ เพลงพื้นบ้านชิวฉือส่วนใหญ่ใช้ โทนเสียง bE โทนเสียง bB โทนเสียง C และโทนเสียง E โดยมีจังหวะ 4/4 5/8 และ 7/8 เป็นลักษณะเด่น

- ปกติใช้เครื่องดนตรีอะไร

คำตอบ ส่วนมากดนตรีที่ใช้กับดนตรีประกอบได้แก่ เครื่องดีด: รูบับ เครื่องสาย: Ghijak เครื่องตี: กลองมือ

3. เนื้อหาของเพลงพื้นบ้านชิวฉือ ซินเจียง

- เนื้อเพลงมักจะถ่ายทอดเรื่องราวหรืออารมณ์อะไรบ้าง

คำตอบ โดยทั่วไปแล้วเนื้อเพลงมักจะแสดงถึงความรักที่มีต่อบ้านเกิด ชื่นชมความงดงามของบ้านเกิดที่สวยงาม หรือบอกเล่าเรื่องราวความรักอันงดงาม

- เนื้อหาของเพลงมีความหมายเกี่ยวกับศาสนาหรือพิธีกรรมหรือไม่

คำตอบ เพลง “มาคามทั้งสิบสอง” (十二木卡姆) บอกเล่าเรื่องราวประวัติศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มชาติพันธุ์ในซินเจียง ซึ่งภายในนั้นมีเนื้อเพลงที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรมและศาสนา

4. การแสดงและการสืบทอดดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- ใครมักจะขับร้องเพลงพื้นบ้านเหล่านี้ และมักจะถูกนำมาร้องในโอกาสใดบ้าง

คำตอบ ปัจจุบันนี้นักแสดงส่วนมากเป็นนักร้องและคนวัยหนุ่มสาวที่รักการร้องเพลง พวกเขามักจะแสดงในงานแต่งงาน พิธีบูชายัญหรืองานเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว

- เพลงเหล่านี้สืบทอดมาได้อย่างไร การสืบทอดผ่านปากหรือการบันทึกแบบเป็นลายลักษณ์อักษร

คำตอบ ในยุคแรก ๆ เราจะเดินทางไปยังบ้านของศิลปินรุ่นก่อนเพื่อเรียน แต่ต่อมาได้สืบทอดผ่านการบันทึกและเผยแพร่บทสัมภาษณ์ผู้ที่ทำงานด้านดนตรีในท้องถิ่น

5. บทบาทในสังคม

- ในสังคมชิวฉือ เพลงพื้นบ้านเหล่านี้มีบทบาทอย่างไร

คำตอบ เพลงพื้นบ้านเหล่านี้เป็นวิธีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมท้องถิ่นและความบันเทิงในระหว่างกระบวนการผลิตและความบันเทิงในชีวิตของเกษตรกร และยังเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการเผยแพร่ความรู้สึกระหว่างกัน จึงถือเป็นความบันเทิงทางวัฒนธรรมที่ขาดไม่ได้ในชีวิตของผู้คน

- เพลงเหล่านี้ใช้สำหรับงานเทศกาลหรือพิธีการพิเศษหรือไม่

คำตอบ เพลงเหล่านี้ล้วนถูกนำมาใช้ในเวลาที่เหมาะสมเช่น งานแต่งงาน งานศพ การต้อนรับแขก เป็นต้น

6. อิทธิพลที่ได้รับจากภายนอก

- อิทธิพลของความทันสมัยและวัฒนธรรมจากภายนอกนั้นมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเพลงดั้งเดิมเหล่านี้หรือไม่

คำตอบ เพลงพื้นบ้านที่เก่าแก่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการพัฒนาของสังคมยุคใหม่ได้อีกต่อไป การตีความใหม่ของคนสมัยใหม่ ทำให้กลายเป็นเพลงป๊อปเวอร์ชั่นใหม่ที่สามารถเผยแพร่ได้ดียิ่งขึ้น

- ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้ มีการเพิ่มองค์ประกอบใหม่ให้กับเพลงแบบดั้งเดิมหรือไม่

คำตอบ การเพิ่มองค์ประกอบทางดนตรีจากภายนอกและคำศัพท์ใหม่ ทำให้เพลงพื้นบ้านได้รับการยอมรับจากคนสมัยใหม่มากขึ้น และกลายเป็นเพลงป๊อปรูปแบบใหม่ที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง

7. การคุ้มครองและการพัฒนาเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียง

- มีสถาบันหรือโครงการในท้องถิ่นที่ใช้สำหรับการคุ้มครองเพลงดั้งเดิมเหล่านี้หรือไม่

คำตอบ ในซินเจียง ประเทศจีนมี “สมาคมเพลงพื้นบ้าน” และ “สมาคมนักดนตรี” ในท้องถิ่น ในฐานะหนึ่งในสมาชิกของสมาคมนักดนตรีท้องถิ่น ฉันจึงมีหน้าที่คุ้มครองและสืบทอดการพัฒนาดนตรีและเครื่องดนตรีท้องถิ่นเช่นกัน

- คนรุ่นใหม่สนใจเพลงเหล่านี้มากขนาดไหน และได้มีการศึกษาและเผยแพร่ในโรงเรียนหรือชุมชนหรือไม่

คำตอบ คนรุ่นใหม่มีความสนใจต่อเพลงพื้นบ้านแบบดั้งเดิมเหล่านี้อย่างมาก จากการตีความในภายหลังของคนสมัยใหม่ ทำให้กลายเป็นเพลงยอดนิยมสมัยใหม่ที่มีพลัง เนื้อเพลงที่สะดุดหูและได้รับความนิยม เพลงที่เป็นตัวแทนในท้องถิ่นจำนวนมากล้วนถูกนำมาเพิ่มเข้าไปในห้องเรียนวิชาดนตรีท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนรู้จักและถ่ายทอดต่อไป

(3) เฝิงถิงหมิน: นักวิชาการและนักวิจัยด้านนาฏศิลป์ซินเจียง

1. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- เพลงพื้นบ้านเหล่านั้นมีประวัติศาสตร์ยาวนานเท่าใด

คำตอบ มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่าร้อยปี

- อัตลักษณ์ของรูปแบบดนตรีในภูมิภาคชิวฉือมีอะไรบ้าง

คำตอบ เพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียงมีต้นกำเนิดมาจากอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ในท้องถิ่นและลักษณะพิเศษของสภาพแวดล้อมที่พวกเขาอยู่อาศัย

2. โครงสร้างและลักษณะเด่นของดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- อะไรคือลักษณะเด่นของทำนองและจังหวะของเพลงพื้นบ้านชิวฉือ

คำตอบ เพลงพื้นบ้านชิวฉือส่วนใหญ่ใช้ โทนเสียง bE โทนเสียง bB โทนเสียง C และ โทนเสียง E โดยมีจังหวะ 4/4 5/8 และ 7/8 เป็นลักษณะเด่น

- ปกติใช้เครื่องดนตรีอะไร

คำตอบ ส่วนมากดนตรีที่ใช้กับดนตรีประกอบได้แก่ เครื่องดีด: รูบับ เครื่องสาย: Ghijak เครื่องตี: กลองมือ

3. เนื้อหาของเพลงพื้นบ้านชิวฉือ ซินเจียง

- เนื้อเพลงมักจะถ่ายทอดเรื่องราวหรืออารมณ์อะไรบ้าง

คำตอบ โดยทั่วไปแล้วเนื้อเพลงมักจะแสดงถึงความรักที่มีต่อบ้านเกิด ชื่นชมความงดงามของบ้านเกิดที่สวยงาม หรือบอกเล่าเรื่องราวความรักอันงดงาม

- เนื้อหาของเพลงมีความหมายเกี่ยวกับศาสนาหรือพิธีกรรมหรือไม่

คำตอบ เนื้อหาของเพลงส่วนใหญ่เกี่ยวกับความรู้ที่มีต่อสิ่งสวยงามและแสวงหาชีวิตที่ดีขึ้น

4. การแสดงและการสืบทอดดนตรีชิวฉือในซินเจียง

- ใครมักจะขับร้องเพลงพื้นบ้านเหล่านี้ และมักจะถูกนำมาร้องในโอกาสใดบ้าง

คำตอบ ปัจจุบันนี้นักแสดงส่วนมากเป็นนักร้องและคนวัยหนุ่มสาวที่รักการร้องเพลง พวกเขามักจะใช้แสดงในงานแต่งงานและงานรื่นเริงต่าง ๆ

- เพลงเหล่านี้สืบทอดมาได้อย่างไร การสืบทอดผ่านปากหรือการบันทึกแบบเป็นลายลักษณ์อักษร

คำตอบ ในยุคแรก ๆ เราจะเดินทางไปยังบ้านของศิลปินรุ่นก่อนเพื่อเรียน แต่ต่อมาได้สืบทอดผ่านการบันทึกและเผยแพร่บทสัมภาษณ์ผู้ที่ทำงานด้านดนตรีในท้องถิ่น

5. บทบาทในสังคม

- ในสังคมชิวฉือ เพลงพื้นบ้านเหล่านี้มีบทบาทอย่างไร

คำตอบ เพลงพื้นบ้านเหล่านี้เป็นวิธีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมท้องถิ่นและความบันเทิงในระหว่างกระบวนการผลิตและความบันเทิงในชีวิตของเกษตรกร และยังเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการเผยแพร่ความรู้สึกระหว่างกัน จึงถือเป็นความบันเทิงทางวัฒนธรรมที่ขาดไม่ได้ในชีวิตของผู้คน

- เพลงเหล่านี้ใช้สำหรับงานเทศกาลหรือพิธีการพิเศษหรือไม่

คำตอบ เพลงเหล่านี้ล้วนถูกนำมาใช้ในเวลาที่เหมาะสมเช่น งานแต่งงาน งานศพ การต้อนรับแขก เป็นต้น

6. อิทธิพลที่ได้รับจากภายนอก

- อิทธิพลของความทันสมัยและวัฒนธรรมจากภายนอกนั้นมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเพลงดั้งเดิมเหล่านี้หรือไม่

คำตอบ เพลงพื้นบ้านที่เก่าแก่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการพัฒนาของสังคมยุคใหม่ได้อีกต่อไป การตีความใหม่ของคนสมัยใหม่ ทำให้กลายเป็นเพลงป๊อปเวอร์ชั่นใหม่ที่สามารถเผยแพร่ได้ดียิ่งขึ้น

- ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้ มีการเพิ่มองค์ประกอบใหม่ให้กับเพลงแบบดั้งเดิมหรือไม่

คำตอบ การเพิ่มองค์ประกอบทางดนตรีจากภายนอกและคำศัพท์ใหม่ ทำให้เพลงพื้นบ้านได้รับการยอมรับจากคนสมัยใหม่มากขึ้น และกลายเป็นเพลงป๊อปรูปแบบใหม่ที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง

7. การคุ้มครองและการพัฒนาเพลงพื้นบ้านชิวฉือในซินเจียง

- มีสถาบันหรือโครงการในท้องถิ่นที่ใช้สำหรับการคุ้มครองเพลงดั้งเดิมเหล่านี้หรือไม่

คำตอบ ในซินเจียง ประเทศจีนมี “สมาคมเพลงพื้นบ้าน” และ “สมาคมนักดนตรี” ในท้องถิ่น ในฐานะหนึ่งในสมาชิกของสมาคมนักดนตรีท้องถิ่น ฉันจึงมีหน้าที่คุ้มครองและสืบทอดการพัฒนาดนตรีและเครื่องดนตรีท้องถิ่นเช่นกัน

- คนรุ่นใหม่สนใจเพลงเหล่านี้มากขนาดไหน และได้มีการศึกษาและเผยแพร่ในโรงเรียนหรือชุมชนหรือไม่

คำตอบ คนรุ่นใหม่มีความสนใจต่อเพลงพื้นบ้านแบบดั้งเดิมเหล่านี้อย่างมาก จากการตีความในภายหลังของคนสมัยใหม่ ทำให้กลายเป็นเพลงยอดนิยมสมัยใหม่ที่มีพลัง เนื้อเพลงที่สะดุดหู

และได้รับความนิยม เพลงที่เป็นตัวแทนในท้องถิ่นจำนวนมากล้วนถูกนำมาเพิ่มเข้าไปในห้องเรียนวิชาดนตรีท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนรู้จักและถ่ายทอดต่อไป

4. การรวบรวมข้อมูลสัมภาษณ์

1. หลี่เสี่ยวม่าน บันทึกเสียงและภาพวิดีโอ: เพื่อให้มั่นใจว่าได้รับดนตรีและการสัมภาษณ์ที่แม่นยำ

2. อู๋ฮุ่ยผิง บันทึกอักษร: จดบันทึกเนื้อหาสำคัญโดยละเอียด

3. เหอเสี่ยวหยิ่ง วิเคราะห์และตีความ: วิเคราะห์ข้อมูลจากหลายมุมมองเช่น ดนตรีวิทยา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

4. การรักษาความลับและจริยธรรม: หากเกี่ยวข้องกับความเป็นส่วนตัวและความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบด้านจริยธรรมที่เกี่ยวข้อง

ผ่านการสัมภาษณ์โดยละเอียดและการรวบรวมข้อมูล จะสามารถทำความเข้าใจที่ครอบคลุมและหลายชั้นเกี่ยวกับเพลงพื้นบ้านชิวฉือ เพื่อให้รับรู้และคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่านี้ได้ดียิ่งขึ้น

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Xiaoying He
วัน เดือน ปี เกิด	30 Oct 1979
สถานที่เกิด	Xinjiang, China
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	Beijing, China
ตำแหน่งและประวัติการทำงาน	Associate Professor at Xinjiang Arts University
ประวัติการศึกษา	Shanxi Normal University, Bachelor's degree
รางวัลหรือทุนการศึกษา	-

มหาวิทยาลัยบูรพา BURAPHA UNIVERSITY